

วารสารแสงธรรมปริทัศน์

วารสาร ราย 4 เดือน ปีที่ 44 ฉบับที่ 2 พฤษภาคม - สิงหาคม 2020/2563

เจ้าของ	วิทยาลัยแสงธรรม																						
คณะที่ปรึกษา	อธิการบดี, รองอธิการบดีฝ่ายวิชาการ, คณบดีคณะมนุษยศาสตร์, คณบดีคณะศาสนศาสตร์, ผู้อำนวยการศูนย์ส่งเสริมและพัฒนางานวิชาการ, และ ผู้อำนวยการศูนย์วิจัยค้นคว้าศาสนาและวัฒนธรรม																						
คณะผู้ทรงคุณวุฒิ	<table><tr><td>หมวดกฎหมายพระศาสนจักร</td><td>บาทหลวง ผศ.ดร.ไผ่ พงษ์พานิช</td></tr><tr><td>หมวดกระแสเรียก</td><td>บาทหลวง อติศักดิ์ พรหมงาม</td></tr><tr><td>หมวดคำสอน</td><td>มุขนายก วีระ อาภรณ์รัตน์, บาทหลวง ผศ.ดร.วัชรศิลป์ กฤษเจริญ</td></tr><tr><td>หมวดจริยธรรม</td><td>บาทหลวง ดร.เชดชัย เลิศจิตรเลขา, M.I.</td></tr><tr><td>หมวดชีวิตด้านจิตใจ</td><td>บาทหลวง ผศ.สมชัย พิทยาพงศ์พร, บาทหลวง เจริญ ว่องประชาบุญกุล</td></tr><tr><td>หมวดประวัติศาสตร์พระศาสนจักร</td><td>บาทหลวง อธิพล กอบวิทย์กุล, บาทหลวง ดร.สุรชัย ชุ่มศรีพันธ์ุ</td></tr><tr><td>หมวดปรัชญา</td><td>บาทหลวง ดร.อภัสสิน สุทธิโย, S.J. บาทหลวง ดร.วิรัตน์ วนาโรจน์สุวิชัย</td></tr><tr><td>หมวดพระคัมภีร์</td><td>มุขนายก ดร.เสกชัย ธาตุวิสัย บาทหลวง ผศ.พัชไนย์ คมกฤต, บาทหลวง สมเกียรติ ตริณิก</td></tr><tr><td>หมวดพระสังฆธรรม</td><td>บาทหลวง วิรัช นารีนิกษ์, บาทหลวง ชาย ชันทะโฮม, C.Ss.R. บาทหลวง ผศ.ดร.พรังซิส ไก่สี, S.D.B.</td></tr><tr><td>หมวดพิธีกรรม</td><td>บาทหลวง เคลาดิโอ เบร์ตูลอร์, O.M.I. บาทหลวง อนุสรณ์ แก้วขจร, บาทหลวง เชษฐา ไชยเดช</td></tr><tr><td>หมวดศาสนสัมพันธ์และคริสตสัมพันธ์</td><td>มุขนายก ชูศักดิ์ สิริสุทธิ</td></tr></table>	หมวดกฎหมายพระศาสนจักร	บาทหลวง ผศ.ดร.ไผ่ พงษ์พานิช	หมวดกระแสเรียก	บาทหลวง อติศักดิ์ พรหมงาม	หมวดคำสอน	มุขนายก วีระ อาภรณ์รัตน์, บาทหลวง ผศ.ดร.วัชรศิลป์ กฤษเจริญ	หมวดจริยธรรม	บาทหลวง ดร.เชดชัย เลิศจิตรเลขา, M.I.	หมวดชีวิตด้านจิตใจ	บาทหลวง ผศ.สมชัย พิทยาพงศ์พร, บาทหลวง เจริญ ว่องประชาบุญกุล	หมวดประวัติศาสตร์พระศาสนจักร	บาทหลวง อธิพล กอบวิทย์กุล, บาทหลวง ดร.สุรชัย ชุ่มศรีพันธ์ุ	หมวดปรัชญา	บาทหลวง ดร.อภัสสิน สุทธิโย, S.J. บาทหลวง ดร.วิรัตน์ วนาโรจน์สุวิชัย	หมวดพระคัมภีร์	มุขนายก ดร.เสกชัย ธาตุวิสัย บาทหลวง ผศ.พัชไนย์ คมกฤต, บาทหลวง สมเกียรติ ตริณิก	หมวดพระสังฆธรรม	บาทหลวง วิรัช นารีนิกษ์, บาทหลวง ชาย ชันทะโฮม, C.Ss.R. บาทหลวง ผศ.ดร.พรังซิส ไก่สี, S.D.B.	หมวดพิธีกรรม	บาทหลวง เคลาดิโอ เบร์ตูลอร์, O.M.I. บาทหลวง อนุสรณ์ แก้วขจร, บาทหลวง เชษฐา ไชยเดช	หมวดศาสนสัมพันธ์และคริสตสัมพันธ์	มุขนายก ชูศักดิ์ สิริสุทธิ
หมวดกฎหมายพระศาสนจักร	บาทหลวง ผศ.ดร.ไผ่ พงษ์พานิช																						
หมวดกระแสเรียก	บาทหลวง อติศักดิ์ พรหมงาม																						
หมวดคำสอน	มุขนายก วีระ อาภรณ์รัตน์, บาทหลวง ผศ.ดร.วัชรศิลป์ กฤษเจริญ																						
หมวดจริยธรรม	บาทหลวง ดร.เชดชัย เลิศจิตรเลขา, M.I.																						
หมวดชีวิตด้านจิตใจ	บาทหลวง ผศ.สมชัย พิทยาพงศ์พร, บาทหลวง เจริญ ว่องประชาบุญกุล																						
หมวดประวัติศาสตร์พระศาสนจักร	บาทหลวง อธิพล กอบวิทย์กุล, บาทหลวง ดร.สุรชัย ชุ่มศรีพันธ์ุ																						
หมวดปรัชญา	บาทหลวง ดร.อภัสสิน สุทธิโย, S.J. บาทหลวง ดร.วิรัตน์ วนาโรจน์สุวิชัย																						
หมวดพระคัมภีร์	มุขนายก ดร.เสกชัย ธาตุวิสัย บาทหลวง ผศ.พัชไนย์ คมกฤต, บาทหลวง สมเกียรติ ตริณิก																						
หมวดพระสังฆธรรม	บาทหลวง วิรัช นารีนิกษ์, บาทหลวง ชาย ชันทะโฮม, C.Ss.R. บาทหลวง ผศ.ดร.พรังซิส ไก่สี, S.D.B.																						
หมวดพิธีกรรม	บาทหลวง เคลาดิโอ เบร์ตูลอร์, O.M.I. บาทหลวง อนุสรณ์ แก้วขจร, บาทหลวง เชษฐา ไชยเดช																						
หมวดศาสนสัมพันธ์และคริสตสัมพันธ์	มุขนายก ชูศักดิ์ สิริสุทธิ																						
บรรณาธิการบริหาร	บาทหลวง อธิพล กอบวิทย์กุล																						
บรรณาธิการสร้างสรรค์	อาจารย์ ไพรัชพัฒน์ ฤทธิรัตน์																						
กองบรรณาธิการ	อาจารย์ สุจิตตรา จันทรรณ, นางสาว สุกานดา วงศ์เพ็ญ และ นางสาว พิมพ์ฤทัย วิชัยธรรมคุณ																						
จัดพิมพ์โดย	ศูนย์ส่งเสริมและพัฒนางานวิชาการ วิทยาลัยแสงธรรม																						
วัตถุประสงค์	1. เพื่อเสริมสร้างความรู้ทางวิชาการในด้านเทววิทยาและปรัชญา 2. เพื่อเป็นสื่อกลางความรู้ และความสัมพันธ์อันดีทางด้านศาสนา																						
กำหนดออก	ปีละ 3 ฉบับ ประจำเดือนมกราคม-เมษายน, พฤษภาคม-สิงหาคม และกันยายน-ธันวาคม																						
ค่าบำรุงสมาชิก	สมาชิกรายปี ปีละ 300 บาท (จำนวน 3 ฉบับ/ปี) จำหน่ายปลีก ราคาฉบับละ 120 บาท สำหรับสมาชิกรายปี สามารถส่งเงินค่าบำรุงสมาชิกเป็นเงินสดหรือโอนเข้าบัญชีเงินฝากออมทรัพย์ ธนาคารไทยพาณิชย์ จำกัด (มหาชน) สาขาเทศบาล 1 โฉมใหม่ นครปฐม ชื่อบัญชี นายอภิสิทธิ์ กฤษเจริญ เลขที่บัญชี 403-613134-4 โดยกรุณาส่งสำเนาใบนำเข้าบัญชี (Pay-in-Slip) พร้อมระบุ ชื่อ-ชื่อสกุลและหมายเลขสมาชิก (ถ้ามี) มาทางโทรสาร หรือ โทร.แจ้งการนำเงินเข้าบัญชีมาที่ ฝ่ายจัดทำวารสารแสงธรรมปริทัศน์ โทร. 0-2429-0100 ต่อ 624 โทรสาร 0-2429-0819																						

॥ บ ท บ ร ร ณา ธิ ก า ร ๥

นับตั้งแต่วันที่สมเด็จพระสันตะปาปาฟรังซิสทรงประกาศให้ปี 2020 เป็นปีพระวาจา ผมเชื่อว่า หลายท่านคงนึกคิดว่า พระวาจามีความสำคัญอย่างไรในชีวิตของเราบ้าง หลายท่านอาจจะนึกถึงบรรดานักบุญ ที่ล้วนแต่ดำเนินชีวิตตามพระวาจาของพระเจ้า จนได้สัมผัสความสุขตั้งแต่ยังมีชีวิตอยู่บนโลกใบนี้ ทั้งที่ชีวิตของบรรดานักบุญไม่ได้สุขสบาย ร่ำรวยเงินทอง หรือมีสิ่งอำนวยความสะดวกใดๆ มากกว่าปุถุชนโดยทั่วไปพึงมี

นักบุญเยโรมเคยกล่าวไว้ว่า “การไม่รู้พระคัมภีร์ คือ การไม่รู้จักรักรพระคริสตเจ้า” ดังนั้น ในฐานะคริสตชนคนของพระคริสตเจ้า การรู้จักพระคริสตเจ้าผ่านทางการอ่านและรำพึงพระวาจา จึงเป็นการเรียนรู้ที่จะรักพระเจ้าและรักผู้อื่นอย่างที่เราเองก็ทรงรักเรา แสงธรรมปริทัศน์ฉบับนี้จึงขอนำเสนอสาระความรู้เกี่ยวกับพระวาจาของพระเจ้า ทั้งในด้านปรัชญาและเทววิทยา เพื่อร่วมใจกับสมเด็จพระสันตะปาปาและคริสตชนทั่วโลก ในโอกาสปีพระวาจา และเพื่อการเข้าชิดสนิทกับพระเยซูคริสตเจ้า องค์พระวจนาตถ์ ผู้ทรงรักเรามนุษย์ จนกระทั่งยอมลงมาบังเกิด สั่งสอน ยอมรับทรมานและสิ้นพระชนม์บนไม้กางเขน เพื่อช่วยเรามนุษย์

เพราะการได้อ่านพระคัมภีร์ไม่ได้ทำให้เรารู้จักรักรพระคริสตเจ้าดีขึ้นเท่านั้น แต่ยังช่วยให้เรารู้ว่า เราไม่ได้ดำเนินชีวิตอย่างโดดเดี่ยว เรายังมีพระเจ้าผู้ทรงรักเราอย่างมีมิชอบเขต อยู่เคียงข้างเราเสมอ

บรรณาธิการสร้างสรรค์

ข่าวประชาสัมพันธ์... ขอเชิญชวนส่งบทความเพื่อตีพิมพ์ลงในวารสารแสงธรรมปริทัศน์ ฉบับต่อไปเดือนกันยายน - ธันวาคม 2563 ในหัวข้อ “คุณค่าและศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์” ส่งต้นฉบับได้ที่ E-mail: pi_santo@yahoo.com หรือ E-mail: sukanda.1984@gmail.com ภายในวันที่ 30 ตุลาคม 2563 และขอขอบคุณล่วงหน้าสำหรับทุกบทความที่ส่งมาร่วมแบ่งปัน

บทความที่ดีพิมพ์ในวารสารแสงธรรมปริทัศน์ ขอสงวนสิทธิ์ตามกฎหมาย
ในกรณีที่ต้องการบทความไปเผยแพร่ กรุณาแจ้งขออนุญาตอย่างเป็นทางการ

Content

ปีที่ 44 ฉบับที่ 2 พฤษภาคม - สิงหาคม 2020/2563 Saengtham Journal

4

พระวาทะในชีวิตและในการกิจ
ของพระศาสนจักร

บาทหลวง ผศ.ดร.ฟรังซิส ไรส์, S.D.B.

22

พระวาทะสำคัญที่พระวาทะนาถ
ศ.กิริติ บุญเจือ, ราชบัณฑิต

35

พระมหาคัมภีร์อัล-กุรอาน
คือพระวาทะของพระเจ้าแห่งศาสนาอิสลาม
อาจารย์ เมธีส วันแอะเลาะ

39

ปีแห่งพระวาทะของพระเจ้า
บาทหลวง ปรีชา ธรรมนิยม, O.M.I.

48

เปาโล: อัครสาวกแห่งพระวาทะ
บาทหลวง ผศ.วสันต์ พิรุฬห์วงศ์, CSS.

64

ประวัติความเป็นมาของหนังสือบทอ่าน
บาทหลวง เชษฐา ไชยเดช

83

พระวาทะของพระเจ้าในวาทะของมนุษย์
คุณธัญกรณ ลีกำเนิดไทย

91

พระวาทะของพระเจ้า - พระวาทะทรงชีวิต
บาทหลวง ผศ.สมชัย พิทยาพงศ์พร

108

เจริญชีวิตในพระคริสต์:
มีชีวิตในพระวาทะของพระองค์
ดร.สุภาวดี นัมคณิสร์

116

นักบุญโยเซฟ: แบบอย่างของ
“ความนอบน้อมอย่างเจียบยา”
บาทหลวง ปรีชา ธรรมนิยม, O.M.I.

126

ภราดาเทโอโดร์ เดอ เยซู:
ภราดาคนไทยคนแรกในคณะคาร์เมไลท์
บร.พิเชษฐ์ รุ่งลาวัลย์

132

พระวาทะของพระเจ้าต่อการเยียวยาจิตใจ
อาจารย์ พิรพัฒน์ ภิวิรัตน์

138

แนะนำหนังสือ: สรุปลสาระ แอมะซอนที่รัก
(QUERIDA AMAZONIA) สมณลิขิตเตือนใจหลัง
สมัชชาพระสังฆราชของสมเด็จพระสันตะปาปาฟรังซิส
คุณอัจฉรา สมแสงสรวง

(หมวดพระสังฆกรรม)

พระวาจาในชีวิต และในการกิจของพระศาสนจักร

บาทหลวง ผศ.ดร.ฟรังซิส ไรล์, SDB.

1. พระสมณลิขิต “พระองค์ทรงทำให้เขาเกิดปัญญา” (Aperuit Illis)

เมื่อวันที่ 30 กันยายน 2019 ซึ่งเป็นวันที่คริสตชนระลึกถึงนักบุญเยโรมผู้มีความรู้ลึกซึ้งและรักพระคัมภีร์อย่างมาก สมเด็จพระสันตะปาปาฟรังซิสทรงประกาศพระสมณลิขิต “พระองค์ทรงทำให้เขาเกิดปัญญา” (Aperuit Illis) หัวข้อดังกล่าวนี้มาจากคำแนะนำสุดท้ายที่พระเยซูเจ้าผู้ทรงกลับคืนพระชนมชีพทรงมอบแก่บรรดาอัครสาวกก่อนเสด็จสู่สวรรค์ว่า “พระองค์ทรงทำให้เขาเกิดปัญญาเข้าใจพระคัมภีร์” (ลก 24:45) พระสมณลิขิตฉบับนี้สืบเนื่องมาจากคำสั่งสอนของพระธรรมบัญญัติพระสังฆกรรมเรื่อง

“การเปิดเผยความจริงของพระเจ้า” (Dei Verbum) ของสภาสังคายนาวาติกันที่ 2 ซึ่งส่งเสริมการศึกษาพระวาจาของพระเจ้าและสืบเนื่องมาจากผลงานของสมัชชาพระสังฆราช (Synod) ที่สมเด็จพระสันตะปาปาเบเนดิกต์ที่ 16 ทรงเรียกประชุมในปี 2008 โดยมีหัวข้อที่ว่า “พระวาจาของพระเจ้าในชีวิตและในการกิจของพระศาสนจักร” และยังสืบเนื่องมาจากพระสมณลิขิตเตือนที่ว่า “พระวาจาขององค์พระผู้เป็นเจ้า” (Verbum Domini) ที่สมเด็จพระสันตะปาปาเบเนดิกต์ที่ 16 ทรงเขียนเพื่อรวบรวมผลงานของสมัชชาพระสังฆราชในครั้งนั้น

สมเด็จพระสันตะปาปาฟรังซิสทรงกำหนดให้เดือนมกราคมของทุกปีในวันอาทิตย์ที่สามเทศกาลธรรมดาเป็น “วันอาทิตย์แห่งพระวาจาของพระเจ้า” เพราะ “เป็นช่วงเวลาเหมาะสมของปี เมื่อเราได้รับเชิญให้กระชับความสัมพันธ์กับชาวยิวและอธิษฐานภาวนาเพื่อเอกภาพของคริสตชน” (AI 3) สมเด็จพระสันตะปาปาทรงเน้นคุณค่า

ในการไตร่ตรองว่าพระวาจาของพระเจ้าเป็นศูนย์กลางในชีวิตและการกิจของพระศาสนจักร ข้าพเจ้าจะอธิบายโดยเริ่มจากสภาพมนุษย์ที่รอคอยพระวาจา คือ จากความต้องการให้พระเจ้าทรงเปิดเผยความจริงแก่เขา โดยทรงทำลายความเงิบของโลกและความโดดเดี่ยวของเขา ต่อจากนั้นจะรำพึงถึงพระวจนารถผู้ทรงประกาศข่าวดี

ในสังคมร่วมสมัยของเรา มนุษย์รู้สึกว่าคุณอยู่โดดเดี่ยว รอคอยพระวาจาที่ช่วยเขาให้พ้นจาก ชีวิตที่ปราศจากความรัก

สูงส่งของพระวาจาทั้งหมดที่พระคัมภีร์เป็นพยานและธรรมประเพณีถ่ายทอดสืบต่อกันมาทุกวันนี้ พระศาสนจักรตักตวงพลละกำลังแสงสว่าง และความเข้มแข็งจากพระวาจาและศีลมหาสนิท เราเป็นเหมือนประชากรที่เงี้ยวอย่างต่อเนืองเพื่อฟังเสียงของผู้นำในการเดินทางมุ่งไปสู่การเผยแผ่และการสร้างพระอาณาจักรของพระเจ้าตั้งแต่บนแผ่นดินนี้

เรื่องความรักของพระเจ้าแก่นมนุษย์ทุกคน พระเจ้าตรัสและมนุษย์รับพระวาจานั้นด้วยความเชื่อฟัง สุดท้ายข้าพเจ้าจะกล่าวถึงพระนางมารีย์พรหมจารีผู้เชื่อฟัง พระมารดาของพระวาจา ผู้ทรงเป็นรูปแบบสมบูรณ์ของชีวิตมนุษย์ที่พระวจนารถทรงพำนักอยู่

2. ความรู้สึกโดดเดี่ยวทำให้มนุษย์รอคอย พระเจ้า

ทุกยุคทุกสมัย มนุษย์ที่ยังไม่รู้จักพระเจ้าก็รู้สึกว่าตนถูกความเจ็บครอบงำ ซึ่งทำให้เขาต้องการบุคคลหนึ่งผู้ศักดิ์สิทธิ์ ที่อยู่เหนือและรอบล้อมทุกสิ่งทุกอย่าง เป็นผู้เดียวที่สามารถประทานความเป็นอยู่ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในสังคมร่วมสมัยของเรามนุษย์รู้สึกว่าตนอยู่โดดเดี่ยว รอคอยพระ

ต้องรักผู้อื่น หรือความโดดเดี่ยวที่มาจากความรัก ตามคติพจน์ของอิมมานูเอล เลวินัส (Emmanuel Lévinas) คือความโดดเดี่ยวที่ยอม “ออกจากตนเองโดยไม่กลับมาอีกเลย” (“exodus without return”) โดยแท้จริงแล้ว ทุกสิ่งที่เรามอบแก่ผู้อื่นอย่างแท้จริงต้องเดินตามหนทางนี้ นี่คือการโดดเดี่ยวของผู้มีประสบการณ์ชีวิตสนิทกับพระเจ้าและของผู้ที่รับใช้ผู้อื่นด้วยความรัก

**ความหิวที่จะพึ่งพระเจ้าผู้ตรัสกับเรา
ก็มาจากความต้องการความรัก
ที่มีอยู่ในใจมนุษย์แต่ละคน**

วาจาที่ช่วยให้เขาพ้นจากชีวิตที่ปราศจากความรัก ชีวิตในโลกนี้เปรียบเหมือนการเดินทาง ไม่ว่าจะเป็นระยะทางนั้นจะใกล้หรือไกลเพียงใด ก็มุ่งไปสู่ความเจ็บแห่งความตาย ความโดดเดี่ยวเช่นนี้ทำให้มนุษย์หิวความรัก เพื่อจะได้มีชัยชนะเหนือความเจ็บ

ความโดดเดี่ยวอาจมีหลายรูปแบบ เช่น ความโดดเดี่ยวที่เป็นผลมาจากความรู้สึกที่ว่าไม่มีผู้ใดสนใจเรา และเรากลัวที่จะ

คือเมื่อใดที่เราทำตนให้ว่างเปล่าเพื่อจะมีพระเจ้าอย่างเต็มเปี่ยม และเพื่อรับความรักจากพระองค์ เมื่อนั้นเราจะเรียนรู้วิธีรักผู้อื่นมากยิ่งขึ้นอยู่เสมอ หมายความว่า เราต้องเลือกที่จะอยู่โดดเดี่ยวเฉพาะพระพักตร์พระเจ้า เพื่อบอบตนเป็นของประทานแก่ผู้อื่น

ความโดดเดี่ยวนี้ดับความกระหายที่จะรักผู้อื่นและได้รับความรักจากเขา ซึ่งเป็น

ความกระหายที่มีอยู่ในใจมนุษย์ทุกคน และตั้งคำถามกับตนเองว่า “ผู้ใดจะทำให้ชีวิตเราเต็มเปี่ยมและมีความรักได้” ในคำถามนี้เราพบความหิวพระวาจาอย่างแท้จริง ดังที่ประกาศกอโมสเขียนไว้ว่า “ดูซิ วันเวลาจะมาถึง พระยาห์เวห์องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสเมื่อเราจะส่งทูตพยากรณ์มาในแผ่นดิน ไม่ใช่การหิวอาหารหรือการกระหายน้ำ แต่จะส่งความปรารถนา จะฟังพระวาจาของพระยาห์เวห์” (อมส 8:11) ความหิวที่จะฟังพระเจ้าผู้ตรัสกับเรา ก็มาจากความต้องการความรักที่มีอยู่ในใจมนุษย์แต่ละคน เป็นความหิวที่ต้องการให้พระวาจาทำลายความเจ็บและเข้ามาในใจอย่างเต็มเปี่ยม เพื่อรู้จักมอบตนเองแก่ผู้อื่นด้วยความรักอย่างล้นเหลือ

3. พระวาจาของพระเจ้าเป็นข่าวดีสำหรับความโดดเดี่ยวทุกรูปแบบของมนุษย์

ความรักไร้ขอบเขตเท่านั้นสามารถตอบสนองการรอคอยความรักที่รุ่มร้อนในใจเราพระเจ้าเท่านั้นผู้ทรงเป็นองค์ความรักตรัสกับเราเพื่อรับรองว่า เราไม่ได้อยู่คนเดียวในโลกนี้และบ้านเกิดเมืองนอนแท้จริงของเราอยู่ในสวรรค์ ที่นั่นจะไม่มีความทุกข์ทรมานและความตายอีกต่อไป นักบุญออกัสตินเคยเขียนไว้ว่า “จากเมืองสวรรค์พระบิดาของเราทรงส่งจดหมายถึงเรา ทรง

บันดาลให้พระคัมภีร์มาถึงเราเพื่อจุดประกายความปรารถนาที่ทำให้เราอยากจะกลับบ้าน” (คำอธิบายนเพลงสดุดีที่ 64)

ถ้าเราเข้าใจว่าพระวาจาที่พระเจ้าทรงเปิดเผย เป็นจดหมายที่พระเจ้าทรงลิขิตอย่างน่าประทับใจถึงเราและมนุษย์ทุกคน เราก็จะเข้าใจความสำคัญของพระวาจาในชีวิตของเราแต่ละคนและของพระศาสนจักร เมื่อเป็นเช่นนี้แล้ว เราจะเข้าใจพระวาจาด้วยความยำเกรงและความปรารถนาเหมือนผู้หลงรักอ่านจดหมายของคนรัก และพระเจ้าผู้ทรงเป็นทั้งบิดาและมารดาในความรักก็จะตรัสกับผู้ที่แสวงหาพระองค์ ทำให้องค์ผู้ฟังสิ่งที่พระองค์ตรัสกับเราต้องซื่อสัตย์ เฉลียวฉลาด ถ่อมตน และอธิษฐานภาวนาเพื่อตอบสนองความต้องการแสงสว่างและความกระหายความรักของเราอย่างค่อยเป็นค่อยไป การเรียนรู้ที่จะฟังพระสุรเสียงที่พระองค์ตรัสกับเราในพระคัมภีร์เป็นการเรียนรู้ที่จะรักพระเจ้าและผู้อื่น

พระวาจาของพระเจ้าเป็นข่าวดีที่ชนะความโดดเดี่ยว และเป็นเช่นนี้อยู่เสมอ แม้ในกรณีที่คุณเหมือนว่าพระเจ้าทรงนิ่งเฉย ดังที่ เซอเรน เคียร์เคกอร์ (Søren Kierkegaard) นักเขียนคริสตชน ผู้ยิ่งใหญ่ในศตวรรษที่ 19 เขียนในสมุดบันทึกประจำวันของตนว่า “ข้าแต่พระเจ้า โปรดอย่าทรงปล่อยให้ข้าพเจ้าทั้งหลายลืมพระองค์

การยอมรับพระวาจาหมายความว่า ยอมให้การกระทำของพระเจ้า ที่ทรงมอบพระองค์แก่เรา นำเราให้มอบตนเองแก่ผู้อื่น

พระองค์ตรัสกับเราแม้เมื่อทรงนิ่งเฉย โปรดประทานความไว้วางใจดังนี้คือ เมื่อเรารอคอยให้พระองค์เสด็จมา พระองค์ทรงนิ่งเฉยเพราะความรัก และตรัสกับเราเพราะความรักเช่นกัน ในการนิ่งเฉยพระองค์ทรงเป็นฉันใด ในพระวาทะทรงเป็นฉันนั้น พระองค์เป็นพระบิดาเดียวกันเสมอ ทรงมีพระทัยเดียวกันเยี่ยงบิดา ทรงนำข้าพเจ้าทั้งหลายด้วยพระสุรเสียงและทรงยกข้าพเจ้าทั้งหลายขึ้นด้วยความนิ่งเฉยของพระองค์” ดังนั้นพระเจ้าผู้ตรัสกับเราก็คงทำลายความโดดเดี่ยวของเรา แม้เมื่อพระวาจานิ่งเฉย การเปิดใจพร้อมที่จะรับการเปิดเผยก็เป็นการฟังที่ช่วยมนุษย์ให้รอดพ้นอยู่แล้ว

พระวาจาของพระเจ้าจึงเป็นข่าวดีสำหรับความโดดเดี่ยวทุกรูปแบบของมนุษย์ เพราะในพระวาจามนุษย์ได้รับของประทานที่ไม่เป็นการตอบแทนกิจการดีของตน และได้รับอิสรภาพที่จำเป็นเพื่อร่วมพันธสัญญา

กับพระเจ้า การที่พระเจ้าทรงมอบพระองค์แก่มนุษย์ทรงเรียกร้องให้มนุษย์มอบจิตใจของตนแด่พระองค์ แม้เป็นการมอบที่ไม่เท่าเทียมกัน แต่โดยอาศัยพระวาจาที่พระองค์ตรัส มนุษย์ก็เริ่มเข้าสู่พระธรรมล้ำลึกของพระองค์และมีประสบการณ์สัมผัสความใกล้ชิดและความงดงามไร้ขอบเขตของความรักการยอมรับพระวาจาหมายความว่า ยอมให้การกระทำของพระเจ้าที่ทรงมอบพระองค์แก่เรา นำเราให้มอบตนเองแก่ผู้อื่น นี่คือความหมายของ “การพูดและการปฏิบัติตามพระวาจาของพระเจ้า” ดังที่นักบุญยากอบเขียนไว้ว่า “จงปฏิบัติตามพระวาจา มิใช่เพียงแต่ฟัง ซึ่งเท่ากับหลอกตนเอง เพราะถ้าผู้ใดฟังพระวาจาแล้วไม่ปฏิบัติตาม ก็เหมือนคนที่มองใบหน้าของตนในกระจกเงา เมื่อมองตนเอง และจากไปแล้ว ก็ลืมทันทีว่าตนเป็นอย่างไร” (ยก 1:22-24)

ผู้ที่ฟังพระวาจาและไม่ปฏิบัติตามโดยมอตนเองแก่ผู้อื่นอย่างแท้จริง ก็ยังถูกขังอยู่ในโลกของตน “ส่วนผู้ที่พิจารณาบัญญัติแห่งอิสราเอล และยึดมั่นในบัญญัตินั้น มิใช่ฟังแล้วลืม แต่ฟังแล้วนำไปปฏิบัติตาม ผู้นั้นย่อมประสบความสุขในการปฏิบัตินั้น” (ยก 1:25) การยอมรับพระวาจาและยอมรับปฏิบัติตามก็เปลี่ยนแปลงมนุษย์อย่างลึกซึ้ง ปลดปล่อยเขาให้พ้นจากความโดดเดี่ยวที่มาจากความกลัวและความเห็นแก่ตัว ทำให้เขาเป็นศิษย์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าในหมู่ศิษย์ที่ได้รับอิสราเอลจากความจริง “ถ้าท่านทั้งหลายยึดมั่นในวาจาของเรา ท่านก็เป็นศิษย์ของเราอย่างแท้จริง ท่านจะรู้ความจริง และความจริงจะทำให้ท่านเป็นอิสระ” (ยน 8:31-32)

4. พระเจ้าได้ตรัสแล้วและยังคงตรัสต่อไป

พระเจ้าเท่านั้นทรงทำลายความเงียบของสวรรค์และทรงบุกเบิกเข้าไปในความเงียบของจิตใจมนุษย์ พระองค์เท่านั้นสามารถตรัสวาจาที่ไม่เหมือนใคร เป็นวาจาแห่งความรัก นี่คือนี่ที่เกิดขึ้นจากการเปิดเผยของพระองค์ ซึ่งครั้งก่อนทรงเปิดเผยแก่อิสราเอลประชากรที่ทรงเลือกสรร และต่อมา ในพระเยซูคริสตเจ้าพระวจนาตถ์นิรันดร์ผู้ทรงรับธรรมชาติมนุษย์ พระเจ้าตรัสกับมนุษย์แล้ว พระองค์พอพระทัยที่จะทรงถ่ายทอดพระองค์แก่มนุษย์ทั้งด้วยเหตุการณ์และวาจาที่ในชีวิต การบอกเล่า

เหตุการณ์เหล่านั้นและการเป็นพยานถึงพระวาจาที่ถูกบันทึกไว้ภายใต้การดูแลของพระจิตเจ้าก็รวมเป็นพระคัมภีร์ คือเป็นที่พำนักของพระวาจาในถ้อยคำของมนุษย์ เป็นการประทับอยู่อย่างชีวิตชีวาของพระเจ้าในเครื่องหมายของพระวาจา

ดังนั้น พระคัมภีร์ที่ได้รับการดูแลจากพระจิตเจ้าจึงมีส่วนร่วมในพระอาณาจักรของพระเจ้า “ฝนและหิมะลงมาจากท้องฟ้า และไม่กลับไปทีนั้นถ้าไม่ได้รับแผ่นดิน ทำให้แผ่นดินอุดม ทำให้พืชงอกขึ้น เพื่อให้ผู้หว่านมีเมล็ดพันธุ์ และให้ผู้กินมีอาหารฉันใด ถ้อยคำที่ออกจากปากของเรา จะไม่กลับมาหาเราโดยไม่มีผล ไม่ทำตามที่เราปรารถนา และไม่บรรลุจุดประสงค์ที่เราส่งมาฉันนั้น” (อสย 55:10-11)

ด้วยเหตุนี้ พระเจ้ายังตรัสต่อไปอย่างต่อเนื่องกับมนุษย์ในพระวาจาของพระองค์ พระวาจาที่พระองค์ตรัสกับผู้ที่เข้าทำพันธสัญญากับพระองค์ในอดีตยังมีผลสำหรับเรา โดยอาศัยถ้อยคำของพระคัมภีร์ ซึ่งเป็นปัจจุบันในชีวิตของแต่ละคน คำภาษาฮีบรูที่ว่า “ดาบาร์” (dabar) ซึ่งเรามักจะแปลว่า “พระวาจา” แต่ถ้าแปลตามตัวอักษรหมายถึงสิ่งที่อยู่เบื้องหลังคำพูดและให้พลังแก่คำพูด จนเป็นการกระทำที่มีประสิทธิภาพ พระเจ้าตรัสในสิ่งที่พระองค์ทรงกระทำ และทรงกระทำในสิ่งที่ตรัส

การกระทำอย่างต่อเนื่องของพระเจ้าในพระวาจาและเหตุการณ์ต่างๆ ที่ทรงมอบพระองค์แก่มนุษย์ ปรากฏชัดเจนในพันธสัญญาใหม่ที่ส่องสว่างพันธสัญญาเดิม และพันธสัญญาเดิมที่ได้เตรียมพันธสัญญาใหม่เป็นเหมือนรากแก้วของต้นไม้ที่มีความจำเป็นสำหรับลำต้นเสมอ “ถ้ารากศักดิ์สิทธิ์กิ่งก้านก็ศักดิ์สิทธิ์ด้วย...จงรู้เถิดว่า ไม่ใช่ท่านที่พญาราก แต่เป็นรากที่พญาท่านไว้” (รม 11:16, 18) พระเจ้าทรงมอบพระองค์อย่างสมบูรณ์แก่มนุษย์ในการบังเกิดเป็นมนุษย์ของพระบุตร “พระวจนาตถ์ทรงรับธรรมชาติมนุษย์ และเสด็จมาประทับอยู่ในหมู่เรา” (ยน 1:14)

พระวาจาหนึ่งเดียว สมบูรณ์และถาวรตลอดไปคือพระบุตร พระเจ้าตรัสทุกอย่างและทรงมอบทุกอย่างแก่เราผ่านทางพระบุตร “ในอดีต พระเจ้าตรัสกับบรรพบุรุษของเราโดยทางประกาศหลายวาระและหลายวิธี ครั้นสมัยนี้เป็นวาระสุดท้าย พระองค์ตรัสกับเราโดยทางพระบุตร พระเจ้าทรงสถาปนาพระบุตรให้เป็นทายาทครอบครองทุกสิ่ง พระองค์ทรงสร้างจักรวาลเดชะพระบุตรนี้” (ฮบ 1:1-2) ดังนั้น การยอมรับพระคริสตเจ้าหมายถึง การเปิดปัญญาให้เข้าใจพระคัมภีร์อย่างเต็มเปี่ยม การหล่อเลี้ยงตนด้วยพระคัมภีร์คือการหล่อเลี้ยงตนด้วยพระคริสตเจ้า ดังที่นักบุญเยโรม

กล่าวว่า “การไม่รู้พระคัมภีร์คือการไม่รู้จักพระคริสตเจ้า” ผู้ที่ต้องการหล่อเลี้ยงชีวิตด้วยพระเยซูเจ้าต้องฟังพระคัมภีร์อย่างสม่ำเสมอ โดยอ่านพระคัมภีร์เข้าไปเข้ามาในแสงสว่างของพระองค์ ในการอ่านเช่นนี้เราไม่ได้อยู่โดดเดี่ยว แต่จะพบพระคริสตเจ้าในพระคัมภีร์โดยการนำของพระจิตเจ้า ดังที่พระเยซูเจ้าตรัสว่า “พระผู้ช่วยเหลือคือพระจิตเจ้า ที่พระบิดาทรงส่งมาในนามของเรานั้น จะทรงสอนท่านทุกสิ่ง และจะทรงให้ท่านระลึกถึงทุกสิ่งที่เราเคยบอกท่าน” (ยน 14:26)

พระจิตเจ้าทรงเปิดใจของผู้มีความเชื่อให้เข้าใจทุกสิ่งที่ยืนยันไว้ในพระคัมภีร์ เราจึงไม่ควรอ่านพระวาจาของพระเจ้าถ้าไม่ได้วอนขอพระจิตเจ้าก่อน พระองค์ทรงเปิดหนังสือที่มีตราผนึกอยู่และทรงโน้มน้าวจิตใจเราให้หันไปหาพระเจ้า ทรงเปิดดวงตาแห่งสติปัญญาและประทานความชื่นใจในการยอมรับและเชื่อพระวาจา เป็นพระจิตเจ้าผู้ทรงนำเราเข้าสู่ความจริงทั้งหมดผ่านประตูดวงตาของพระวาจา ทรงทำให้เราเป็นผู้นำและเป็นพยานถึงพลังที่ช่วยมนุษย์ให้เป็นอิสระซึ่งมนุษย์ต้องการอย่างยิ่ง แต่ดูเหมือนว่าเขาได้สูญเสียความปรารถนาที่จะรู้ความจริง

ก่อนอ่านพระคัมภีร์และเพื่ออ่านให้เกิดผลอย่างดี เราจำเป็นต้องวอนขอพระจิตเจ้าผู้ประทานพระพรและแสงสว่างแก่หัวใจ

ของเรา เราไม่วอนขอเช่นนี้อย่างโดดเดี่ยว แต่วอนขอในความสนิทสัมพันธ์ของพระศาสนจักร ซึ่งไม่เคยหยุดหย่อนที่จะนำไปสู่ความจริงทั้งหมด และเป็นการระลึกถึงพระเจ้าในกาลเวลาและตลอดไป เช่นเดียวกับดวงจันทร์ พระศาสนจักรรับรังสีจากพระอาทิตย์ดวงเดียวคือพระคริสตเจ้าผ่านทางพระคัมภีร์ พระศาสนจักรจึงอ่านพระคัมภีร์ในแสงสว่างของพระคริสตเจ้า และแผ่รังสีของพระองค์ให้แก่โลกที่อยู่ในความมืด

5. พระศาสนจักรถูกสร้างจากพระวาจา และเป็นบ้านของพระวาจา

พระศาสนจักรเป็นบ้านของพระวาจา เป็นชุมชนที่ถ่ายทอดและตีความหมายพระวาจาภายใต้การนำของผู้อภิบาลที่พระเจ้าพอพระทัยทรงมอบแก่ประชากรของพระองค์ให้เป็นผู้รับรองความจริง การอ่านพระคัมภีร์อย่างซื่อสัตย์ไม่เป็นผลงานของผู้พ่ายเรือโดยลำพัง แต่ต้องเป็นไปในเรือของนักบุญเปโตร คือการประกาศข่าวดี การสอนคำสอน การประกอบพิธีกรรม การศึกษาเทววิทยา การรำพึงภาวนาทั้งส่วนตัวและส่วนรวม การเข้าใจความหมายที่พระจิตเจ้าประทานแก่ผู้มีความเชื่อ ล้วนเป็นท่าธารที่ทำให้เราคุ้นเคยกับพระคัมภีร์ในชีวิตของพระศาสนจักร

ผู้รับศีลล้างบาปทุกคนมีพระศาสนจักรเป็นมารดาร่วมเดินทาง จึงไม่ต้องมีผู้ใดเมินเฉยต่อพระวาจาของพระเจ้า การฟัง การประกาศ การยอมรับแสงสว่างจากพระวาจาเพื่อส่องสว่างแก่ผู้อื่นจึงเป็นหน้าที่ของทุกคน แม้แต่ละคนต้องปฏิบัติตามของประทานที่ได้รับจากพระเจ้าและตามความรับผิดชอบที่ได้รับมอบหมายด้วยความกระตือรือร้นดังที่พระคริสตเจ้าทรงเรียกร้องจากบรรดาศิษย์ทุกคนให้ประกาศข่าวดีแก่นานาชาติ ไม่ว่าพระสงฆ์หรือฆราวาส ผู้ปกครองหรือผู้สอนคำสอน นักบวชชายหญิง นักเทววิทยาหรือครู สมาชิกของสมาคมและกระบวนการเคลื่อนไหวหรือปัจเจกบุคคล เด็กหรือผู้ใหญ่ ทุกคนล้วนได้รับเรียกให้เป็นพระศาสนจักรที่ถูกสร้างจากพระวาจาและต้องประกาศพระวาจา

พระวจนาตถ์ผู้ทรงรับธรรมชาติมนุษย์เสด็จมาในโลก อันดับแรกเพื่อรวบรวมประชากรอิสราเอล และเพื่อแผ่ขยายผล การกอบกู้แก่มนุษยชาติ โดยทรงส่งบุคคลที่อาศัยพละกำลังจากพระจิตเจ้ามาเป็นพยานถึงพระองค์ด้วยคำพูดและวิถีชีวิตนี้เป็นหน้าที่ซึ่งพระเยซูเจ้าผู้ทรงกลับคืนพระชนมชีพทรงมอบแก่บรรดาอัครสาวก (เทียบ มธ 10:2) คือทำให้ชนชาติทั้งหลายมาเป็นศิษย์ของพระองค์โดยการประกาศพระวาจาที่ให้ชีวิต พระองค์ทรงรับรองว่าจะ

ประทับอยู่กับเขาเพื่อช่วยเหลือเขาจนถึงวาระสุดท้าย (เทียบ มธ 28:19-20) ความรอดพ้นมีไว้สำหรับมนุษย์ทุกคน จึงเรียกร้องให้ประกาศข่าวดีนี้แก่มนุษย์ทุกคนจนกว่าบุตรแห่งมนุษย์จะเสด็จกลับมาอย่างรุ่งโรจน์ (เทียบ 1 คร 11:26) พระจิตเจ้าทรงบันดาลให้พระเยซูเจ้าประทับอยู่ในหมู่มนุษย์เพื่อช่วยเหลือเขาให้รอดพ้น โดยรับรองว่าจะมีศาสนบริการทำหน้าที่เทศน์สอน และประชากรทั้งหมดของพระเจ้าเป็นพยานถึงการถ่ายทอดพระวาจาอย่างซื่อสัตย์ หนังสือกิจการอัครสาวกอธิบายอย่างชัดเจนถึงการร่วมมือระหว่างพระจิตเจ้า พระวาจา ผู้ที่พระคริสตเจ้าทรงส่งมา และชุมชนที่เขาได้รวบรวมเพื่อปฏิบัติภารกิจที่พระคริสตเจ้าทรงมอบหมายให้สำเร็จลุล่วงไป “ท่านทั้งหลายเป็นพยานถึงเรื่องทั้งหมดนี้... เรากำลังจะส่งพระผู้ที่พระบิดาทรงสัญญาไว้มาเหนือท่านทั้งหลาย” (ลก 24:48-49; เทียบ กจ 1:8; 5:32) พระศาสนจักรแรกเริ่มเติบโตขึ้นและเดินทางโดย “มีความเคารพยำเกรงองค์พระผู้เป็นเจ้า และได้รับกำลังใจจากพระจิตเจ้าอย่างเต็มเปี่ยม” (กจ 9:31) ขณะที่ “พระวาจาของพระเจ้าแพร่หลายยิ่งขึ้น ศิษย์มีจำนวนมากขึ้น” (กจ 6:7)

พันธสัญญาใหม่ทั้งหมดแสดงความผูกพันที่แยกจากกันไม่ได้ระหว่างการเกิดการดำรงอยู่ และการพัฒนาของพระ

ศาสนจักร กับพระวาจาที่ให้ชีวิตเดชพระจิตเจ้าผ่านทางบรรดาผู้เป็นพยานจดหมายโบราณที่สุดของนักบุญเปาโลเป็นพยานถึงความเชื่อนี้ของคริสตชนอย่างชัดเจนว่า “ข่าวดีที่เราประกาศมาถึงท่านมิใช่ด้วยคำพูดเท่านั้น แต่ด้วยพระอานุภาพเดชพระจิตเจ้า และด้วยความมั่นใจอย่างเต็มเปี่ยม” (1 ธส 1:5) การประกาศข่าวดีดำเนินไป “เดชพระจิตเจ้าผู้ที่พระเจ้าทรงลงมาจากสวรรค์” (1 ปต 1:12) จนกระทั่งศาสนบริการของบรรดาอัครสาวกได้ชื่อว่าเป็น “ภารกิจของพระจิตเจ้า” (2 คร 3:8) และชุมชนที่ศาสนบริการของบรรดาอัครสาวกสร้างขึ้นได้ชื่อว่าเป็นจดหมายที่จารึกไว้ในดวงใจของมนุษย์ “ด้วยพระจิตของพระเจ้าผู้ทรงชีวิต” (2 คร 3:3)

เหนือสิ่งอื่นใด พระวรสารตามคำบอกเล่าของนักบุญยอห์นบันทึกพระสัญญาของพระคริสตเจ้าที่แสดงว่า พระจิตเจ้าทรงรับรองและทรงบันดาลความต่อเนื่องระหว่างภารกิจของพระบุตรผู้เป็นพระวาจาของพระเจ้า กับพระศาสนจักรผู้ถูกสร้างจากพระวาจาและเป็นบ้านของพระวาจา พระจิตเจ้าเสด็จลงมาเหนือพระคริสตเจ้าทรงดำรงอยู่ในพระองค์ และพระองค์ทรงทำพิธีล้างเดชพระจิตเจ้าฉันใด (เทียบ ยน 1:33-34) ชุมชนของบรรดาศิษย์ก็ได้รับพระจิตเจ้าอย่างเต็มเปี่ยมและมอบให้แก่

ผู้อื่นฉันนั้น (เทียบ กจ 2) ในบรรดาศิษย์ พระจิตเจ้าทรงเป็นบ่อเกิดของน้ำที่ให้อชีวิต (เทียบ ยน 7:39) และเป็นพระผู้ช่วยเหลือผู้จะดำรงอยู่กับเขาและในตัวเขา “เราจะวอนขอพระบิดา แล้วพระองค์จะประทานผู้ช่วยเหลืออีกองค์หนึ่งให้ท่าน เพื่อจะอยู่กับท่านตลอดไป คือพระจิตแห่งความจริง ซึ่งโลกรับไว้ไม่ได้ เพราะมองพระองค์ไม่เห็น และไม่รู้จักพระองค์ แต่ท่านทั้งหลายรู้จักพระองค์ เพราะพระองค์ทรงดำรงอยู่กับท่านและอยู่ในท่าน” (ยน 14:16-17) พระจิตเจ้าจะทรงบันดาลให้บรรดาศิษย์ระลึกถึงพระเยซูเจ้าอย่างแข็งขัน จะทรงเป็นพระอาจารย์สอนทุกอย่างแก่เขา ทรงทำให้เขาเป็นพยานถึงพระคริสตเจ้า (เทียบ ยน 15:26) คือเขาจะเป็นผู้รักษาความทรงจำให้สดชื่นและเป็นปัจจุบันอยู่เสมอว่า พระคริสตเจ้าทรงถูกตรึงบนไม้กางเขนและทรงกลับคืนพระชนมชีพ “เมื่อพระจิตแห่งความจริงเสด็จมา พระองค์จะทรงนำท่านไปสู่ความจริงทั้งหมด พระองค์จะไม่ตรัสโดยพระองค์เอง แต่จะตรัสทุกสิ่งที่ทรงได้ฟังมา และจะทรงแจ้งให้ท่านรู้เหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้น” (ยน 16:13) พระจิตเจ้าทรงบันดาลให้พระคริสตเยซูดำรงอยู่อย่างถาวรเป็นปัจจุบันในประชากรของพระองค์ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ผ่านทางศาสนบริการของการประกาศและการยอมรับพระวาจา นี่คือ

ความหมายทางเทววิทยาของคำว่า “ธรรมประเพณี” คือไม่เพียงเป็นการถ่ายทอดเรื่องราวของสิ่งที่บรรดาอัครสาวกได้รับมาตั้งแต่แรกเริ่ม แต่เป็นการประทับอยู่ของพระเยซูเจ้าผู้ประทานพระจิตเจ้าแก่ชุมชนที่พระองค์ทรงรวบรวมตลอดประวัติศาสตร์ ธรรมประเพณีที่มีชีวิตนี้เป็นความสัมพันธ์กับพระจิตเจ้าในกาลเวลา เป็นความสัมพันธ์ที่พระองค์ทรงสร้างขึ้นระหว่างประสบการณ์แห่งความเชื่อของบรรดาอัครสาวกดังที่ชุมชนแรกของบรรดาศิษย์เคยมีกับประสบการณ์ปัจจุบันของพระคริสตเจ้า ผู้ทรงได้รับการประกาศในพระศาสนจักร ธรรมประเพณีคือความต่อเนื่องอย่างเป็นระบบของพระศาสนจักรซึ่งเปรียบเหมือนอาคารที่พัฒนาขึ้น เป็นพระวิหารศักดิ์สิทธิ์ที่มีบรรดาอัครสาวกเป็นพื้นฐาน มีพระคริสตเจ้าทรงเป็นศิลาหัวมุมที่ยึดไว้ให้เป็นหนึ่งเดียว และมีพระจิตเจ้าประทานชีวิตอยู่เสมอ ทรงบันดาลให้พระเจ้าประทับอยู่ในพระศาสนจักร (เทียบ อฟ 2:19-22)

ดังนั้น ธรรมประเพณีที่สืบเนื่องมาจากบรรดาอัครสาวกจึงเชื่อมโยงการร่วมชุมนุมที่เริ่มต้นจากพระเยซูเจ้า กับการร่วมชุมนุมที่เป็นผลจากศาสนบริการของบรรดาอัครสาวก จนกระทั่งในวาระสุดท้าย มนุษย์ทุกคนและทุกสิ่งทุกอย่างจะได้รับการฟื้นฟูขึ้นใหม่ในพระคริสตเจ้า ชุมชนบรรดาศิษย์

ของพระเจ้ารู้ว่า ตนถูกเรียกให้มาร่วมชุมนุมกันจากพระวาจาที่บรรดาอัครสาวกประกาศ วาจานี้มีรากฐานในการเป็นพยานของบุคคลแรกที่มีประสบการณ์พบกับองค์พระผู้เป็นเจ้า เขาเหล่านั้นพร้อมกับบุคคลที่มีส่วนร่วมในศาสนบริการของพระวาจาและความสัมพันธ์เป็นหนึ่งเดียว ก็แนะนำและสั่งสอนวาจานี้ ซึ่งมีจุดประสงค์ที่จะถ่ายทอดแก่ผู้อื่น เพื่อให้พระคริสตเจ้าและพระธรรมล้ำลึกปัสกาเป็นปัจจุบันเดชพระจิตเจ้า ดังที่ปีตาจารย์เตอรตุลเลียน (Tertullian) เขียนไว้ว่า “ในตอนแรกๆ บรรดาอัครสาวกยืนยันความเชื่อในพระเยซูคริสตเจ้า และแต่งตั้งกลุ่มคริสตชนต่างๆ ในแคว้นยูเดียต่อมาไม่นาน เขาเหล่านั้นก็แผ่ขยายไปทั่วโลก ประกาศคำสอนเดียวกันและความเชื่อเดียวกันแก่มานานาชาติ ดังนั้น เขาจึงแต่งตั้งกลุ่มคริสตชนในทุกเมือง จากกลุ่มเหล่านี้กลุ่มอื่นๆ ก็ได้รับความเชื่อและคำสอนเป็นเหมือนเมล็ดพันธุ์ และได้รับอย่างต่อเนื่อง จนกลายเป็นพระศาสนจักรท้องถิ่น ด้วยวิธีนี้ พระศาสนจักรเหล่านี้ถือว่าเป็นพระศาสนจักรที่สืบเนื่องมาจากบรรดาอัครสาวก เป็นเหมือนลูกหลานของพระศาสนจักรที่บรรดาอัครสาวกแต่งตั้งขึ้น” ธรรมประเพณีเป็นพระวรสารที่มีชีวิต ซึ่งบรรดาอัครสาวกได้ประกาศอย่างสมบูรณ์ อันเป็นผลมาจากประสบการณ์เต็มเปี่ยม ไม่เหมือนใครและ

จะไม่มีใครเหมือน เพราะแสดงออกในหมู่ผู้มีความเชื่อจำนวนมากภายใต้อิทธิพลของพระจิตเจ้า ผู้ทรงบันดาลชีวิตแก่เขาและทรงทำให้เขาถ่ายทอดความเชื่อแก่ผู้อื่น ดังนั้นเป็นที่เข้าใจกันดีว่า เราไม่สามารถแยกธรรมประเพณีออกจากชีวิตของพระศาสนจักร และไม่สามารถแยกชีวิตของพระศาสนจักรออกจากธรรมประเพณีที่ถ่ายทอดพระวาจาที่ให้อำนาจ และเรียกผู้ได้รับความรอดพ้นให้มาชุมนุมกันและทำให้เป็นหนึ่งเดียว ในแง่นี้ ธรรมประเพณีเป็นเสมือนประวัติศาสตร์ของพระจิตเจ้าในประวัติศาสตร์ของพระศาสนจักร และในทำนองเดียวกัน พระศาสนจักรจะดำรงอยู่ไม่ได้ ถ้าปราศจากพระวาจาของพระเจ้า แต่ในทางกลับกัน พระวาจาจะไม่มาถึงเราอย่างแท้จริงและเต็มเปี่ยม ถ้าปราศจากพระศาสนจักร ดังนั้น พระคัมภีร์ในฐานะพระวาจาของพระเจ้าจะไม่มีวันอยู่ตามลำพัง แต่อยู่ในพระศาสนจักรและเพื่อพระศาสนจักร และในทางกลับ พระศาสนจักรในฐานะที่ถูกสร้างจากพระวาจาจะมีชีวิตด้วยพระวาจาและเพื่อรับใช้พระวาจา

6. การต้อนรับพระวาจาด้วยความเชื่อ

การต้อนรับพระวาจาด้วยใจอิสระและด้วยใจยินดี ต้องสอดคล้องกับพระวาจาที่พระเจ้าพอพระทัยตรัสกับเรา เป็นการฟัง

ด้วยความเชื่ออย่างนอบน้อมต่อพระเจ้า “ซึ่งมนุษย์ยอมมอบตนเองโดยเสรีแก่พระเจ้าอย่างสิ้นเชิง ถวายสติปัญญาและน้ำใจของตนอย่างเต็มที่เพื่อแสดงคารวะแด่พระองค์ ผู้ทรงเปิดเผยความจริง” (DV 5) พระเจ้าทรงถ่ายทอดพระองค์แก่ใจของเรา ทรงเรียกให้เราถวายไม่เพียงบางสิ่งบางอย่างของเรา แต่ให้ถวายตัวเราทั้งครบแด่พระองค์ การฟังเช่นนี้มีพลังทำให้เราเป็นอิสระ “ถ้า

ผู้ใดต้อนรับพระวาจาด้วยความเชื่อผู้นั้นจะไม่อยู่ลำพังคนเดียวเลย คือไม่ว่าจะมีชีวิตหรือตาย เขาจะเข้าอยู่ในพระทัยของพระเจ้าด้วยพระวาจา ดังที่นักบุญเกรโกเรผู้ยิ่งใหญ่เขียนว่า “จงเรียนรู้พระทัยของพระเจ้าในพระวาจาของพระองค์” การฟัง การอ่าน และการรำพึงพระวาจา การลืมนิส การรัก และการเฉลิมฉลองพระวาจา การดำเนินชีวิตตามพระวาจาและประกาศพระวาจา

ผู้ใดรักพระวาจา ผู้นั้นก็รู้ว่าจำเป็นต้องมีความเจียม ทั้งภายในและภายนอก เพื่อฟังพระวาจาอย่างแท้จริง

ท่านทั้งหลายยึดมั่นในวาจาของเรา ท่านก็เป็นศิษย์ของเราอย่างแท้จริง ท่านจะรู้ความจริง และความจริงจะทำให้ท่านเป็นอิสระ” (ยอห์น 8:31-32) จงอยู่ในพระวาจา พระเจ้าพระองค์เองเสด็จมาพบเราและทรงเปลี่ยนแปลงเรา (เทียบ ฮบ 4:12) ดังนั้น จึงเป็นการถูกต้องที่เรามอบความไว้วางใจในพระวาจา พระวาจาสัตย์ซื่อตลอดไปเหมือนกับพระเจ้าผู้ตรัสและทรงพำนักอยู่ในพระวาจา

ด้วยถ้อยคำและการกิจ การนี้คือเส้นทางที่เปิดต่อหน้าผู้ที่เข้าใจว่า พระวาจาของพระเจ้าเป็นแหล่งที่มาของชีวิต พระเจ้าพระองค์เองเสด็จมาเยี่ยมเราในพระวาจา ดังนั้น พระวาจาจึงดึงดูดเราให้เข้ามามีส่วนร่วม ทำให้รู้สึกปลื้มปิติ ช่วยเหลือและปกป้องความเชื่อ เพื่อความเจริญเติบโตฝ่ายจิต

วิธีการที่ได้รับการทดสอบอย่างดีเพื่อต้อนรับพระวาจา เข้าใจอย่างลึกซึ้งและลึ้ม

รสพระวาจาของพระเจ้าด้วยความเชื่อคือวิธีการรำพึงพระวาจาแบบ *lectio divina* ซึ่งเป็นหนทางแท้จริงฝ่ายจิตที่มีขั้นตอนต่างๆ ดังนี้ ขั้นตอนแรกคือการอ่าน (*lectio*) ข้อความตอนใดตอนหนึ่งจากพระคัมภีร์หลายครั้งด้วยความตั้งใจ แล้วถามตนเองว่า “ข้อความนี้หมายถึงอะไร” ต่อจากนั้นผ่านไปสู่ขั้นตอนการรำพึง (*meditation*) ซึ่งเปรียบได้กับการหยุดพักภายใน คือสำรวมใจและทูลถามพระเจ้าว่า “ด้วยพระวาจานี้พระองค์ตรัสสิ่งใดกับข้าพเจ้า” สิ่งที่เราเรียกว่าตรงนี้คือ ท่าที่เช่นเดียวกับประกาศกซามูเอลในวัยเยาว์ที่พูดว่า “ตรัสมาเถิด ผู้รับใช้ของพระองค์กำลังฟังอยู่” (1 ซมอ 3:10) ขั้นตอนที่สาม ผู้มีความเชื่อตอบสนองพระวาจาของพระเจ้าโดยอธิษฐานภาวนา (*oratio*) เขาหันหาพระเจ้าโดยถามตนเองอย่างตรงไปตรงมาว่า “ข้าแต่พระเจ้า ข้าพเจ้าจะพูดอะไรกับพระองค์” เขาอาจตอบคำถามนี้โดยเชิญชวนพระเจ้าผู้ทรงชีวิตให้เสด็จเข้ามาพำนักในใจ เพื่อทรงเปลี่ยนความคิดและก้าวเดินของชีวิต ขั้นตอนสุดท้าย คือการพิศเพ่ง (*contemplatio*) ความจริงที่จะต้องทำ ใจที่ได้สัมผัสการประทับอยู่ของพระคริสตเจ้าจะถามตนเองว่า “บัดนี้ ข้าพเจ้าจะต้องทำสิ่งใดเพื่อให้พระวาจานี้เป็นความจริง” และจะพยายามปฏิบัติตาม

ขั้นตอนดังกล่าวเรียกร้องความตั้งใจสติปัญญา การวินิจฉัยและการตัดสินใจ เมื่อเราพบกับพระวาจา ซึ่งสำหรับเราอาจ “เป็นเหมือนแสงประทีปส่องสว่างในที่มืด จนกว่าอรุณจะทอแสงและดาวประจำรุ่งจะปรากฏขึ้นในจิตใจของท่าน” (2 ปต 1:19) ถูกแล้ว พระคัมภีร์สามารถนำทางและพาเราไปสู่เส้นทางแห่งชีวิต “พระวาจาของพระองค์เป็นโคมส่องทางของข้าพเจ้า เป็นแสงสว่างส่องทางเดินให้ข้าพเจ้า” (สดด 119:105) บางครั้งดูเหมือนว่าพระวาจาที่เราอ่านไม่ได้บอกอะไรแก่เรา เราไม่ต้องท้อแท้ ตรงกันข้าม เราต้องกลับไปอ่านพระวาจาและวอนขอว่า “ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า โปรดประทานชีวิตแก่ข้าพเจ้าตามพระวาจาของพระองค์” (สดด 119:107) หลายคนก่อนหน้านี้เรา ตั้งแต่อับราฮัมถึงนางซาร่าห์ ตั้งแต่โมเสสจนถึงประกาศกเยเรมีย์ ตั้งแต่ซามูเอลจนถึงยอห์นผู้ทำพิธีล้าง ตั้งแต่นักบุญเปโตรจนถึงนักบุญเปาโลก็เคยเผชิญความยากลำบากนี้ คนเหล่านี้ร่วมกับบุคคลอื่นๆ ในพระคัมภีร์ได้แสดงความเหน็ดเหนื่อยและความชื่นชมยินดีในการเชื่อพระวาจา ถ้าเราใช้ขั้นตอนของ *lectio divina* เพื่อรำพึงถึงข้อความที่เล่าประวัติของบุคคลเหล่านี้ เราจะพบว่าเขามีคำถามและประสบการณ์เช่นเดียวกับเรา

7. ผลของพระวาจา

พระวาจาของพระเจ้าองค์ความรัก ทำให้เราสามารถรักผู้อื่น ความรักจึงเป็นผลแรกและยิ่งใหญ่ซึ่งเกิดจากการฟังพระวาจาด้วยความเชื่อและความรัก ผู้ใดยอมให้พระวาจาส่องสว่าง ผู้นั้นย่อมรู้ว่าความหมายของชีวิตไม่ปิดกั้นตนเอง แต่ออกจากตนเองโดยไม่กลับมาอีก ซึ่งเป็นความรัก การฟังพระคัมภีร์ทำให้เรารู้สึกว่ามีผู้รักเรา และทำให้เราสามารถรักผู้อื่น ถ้าเรามอบตนเองแด่พระเจ้าผู้ตรัสกับเราโดยไม่มีเงื่อนไข พระองค์จะประทานผู้อื่นแก่เรา ทรงบันดาลให้เราสำราญด้วยพรสวรรค์ต่างๆ ที่จำเป็นเพื่อรับใช้ผู้อื่น พระวาจาเป็นผู้นำที่มั่นคงเพราะในท่ามกลางเสียงอึกทึกครึกโครมของโลก สามารถนำเราให้อุทิศตนเพื่อผู้อื่นตามพระยุคลบาทของพระเยซูเจ้า และให้รับรู้พระสุรเสียงที่เรียกเราในผู้อื่นว่า “ท่านทำสิ่งใดต่อพี่น้องผู้ต่ำต้อยที่สุดคนหนึ่ง ท่านก็ทำสิ่งนั้นต่อเรา” (มธ 25: 40) พระวาจาของพระเจ้าเป็นบ่อเกิดแห่งความชื่นชมยินดีและความหวัง ถ้าท่านฟังและรักษาพระวาจา ท่านจะรู้สึกว่าคุณชีวิตของตนดำรงอยู่ในพระทัยของพระเจ้า ความไว้วางใจสำหรับปัจจุบันและความหวังสำหรับอนาคตเกิดที่นั่น ความไว้วางใจนี้หล่อเลี้ยงความชื่นชมยินดีที่รู้สึกว่ามีผู้รักเรา “เมื่อข้าพเจ้าพบพระวาจา ข้าพเจ้าก็ได้กินพระ

วาจานั้น พระวาจาของพระองค์เป็นความชื่นบาน และเป็นความยินดีของจิตใจ ข้าพเจ้า ข้าแต่พระยาห์เวห์จอมจักรวาล เพราะข้าพเจ้าเป็นของพระองค์” (ยรม 15:16) ดังนั้น ศิษย์สองคนที่กำลังเดินทางจากกรุงเยรูซาเล็มไปยังหมู่บ้านเอมมาอูส เมื่อได้ยินคำอธิบายพระคัมภีร์จากผู้ร่วมเดินทางที่เร้นลับ ก็รู้สึกพอใจของเขาเร่าร้อนเป็นไฟ ค้นพบเหตุผลแห่งความหวังอีกครั้งหนึ่ง และได้รับความยินดีที่ได้พบพระองค์ (เทียบลก 24:13-35) พระคัมภีร์ซึ่งเป็นคำบอกเล่าประวัติศาสตร์ของพันธสัญญาระหว่างพระเจ้ากับประชากรของพระองค์ เป็นความทรงจำที่มีชีวิตของความรักยิ่งใหญ่นี้ ซึ่งก่อให้เกิดความไว้วางใจในพระเจ้าผู้ทรงบันดาลให้พระสัญญาสำเร็จลุล่วงไป พระวาจาให้เหตุผลเพื่อมีชีวิตและความหวัง จึงเปิดใจเราให้รับอนาคตของพระเจ้าและช่วยเราให้เป็นปัจจุบันด้วยกิจการต่ำต้อยแห่งความเชื่อและอากัปกิริยาเรียบง่ายที่แสดงความรัก

อาศัยพลกำลังนี้ พระวาจายังเป็นเหตุผลของความหวังยิ่งใหญ่ ซึ่งส่งเสริมการฟื้นฟูเอกภาพของคริสตชน ถ้าเราพยายามเป็นศิษย์ในพระวาจาเดียวกันของพระเจ้า เราจะเห็นว่าเอกภาพที่พระวาจาเรียกร้องให้เรามี ก็สำคัญมากกว่าความแตกแยกต่างๆ ที่มีอยู่ระหว่างนิกาย พระวาจาเป็นพื้นฐานของความมุ่งมั่นที่จะรับใช้เอกภาพ ดังที่

พระคริสตเจ้าพอพระทัย เป็นทั้งเครื่องหล่อเลี้ยงและผู้นำที่เชิญชวนเราให้หลีกเลี่ยงท่าทีของผู้คิดว่าความแตกต่างกันไม่มีความสำคัญเลย เพื่อมุ่งไปยังหนทางชีวิตที่นำไปสู่ความสนิทสัมพันธ์อยู่เสมอ ซึ่งเราร่วมกันสร้างขึ้นด้วยความนอบน้อมเชื่อฟังต่อพระเจ้าในเวลาเดียวกัน การฟังพระวาจาทำให้เราสามารถแยกแยะและรับรู้พระสุรเสียงของพระเจ้า ไม่ว่าจะมาถึงเราจากแหล่งกึกก้องใด การถือพระวรสารในมือข้างหนึ่ง ช่วยเราให้อ่านหนังสือพิมพ์ในมืออีกข้างหนึ่งด้วยสายตาแห่งความเชื่อ เพื่อค้นหาเครื่องหมายแห่งกาลเวลา และตอบสนองกิจการที่พระเจ้ากำลังทรงกระทำในชีวิตมนุษย์ เพื่อเราและทุกคนที่ยอมรับพระหรรษทานที่ช่วยให้รอดพ้น ในที่สุด ผู้ใดนอบน้อมต่อพระวาจาของพระเจ้าย่อมเปิดใจรับคริสตศาสนาสัมพันธ์อย่างถูกต้อง ซึ่งต่างจากการประนีประนอมที่สูญเสียเอกลักษณ์ของตนแต่มีพื้นฐานในการนอบน้อมด้วยความเชื่อ และจะไม่แยกการเสวนาออกจากการประกาศข่าวดี ไม่แยกการฟังผู้อื่นอย่างซื่อสัตย์ออกจากการเป็นพยานถึงความเชื่อด้วยความมั่นใจ เป็นความเชื่อที่พระวาจาของพระเยซูเจ้าได้จัดประกายในตัวเรา

ผลประโยชน์สุดท้ายของพระวาจาคือความเงียบ หมายถึงชีวิตที่เงียบพูดดังกว่าคำพูด ผู้ใดรักพระวาจา ผู้นั้นก็รู้ว่าจำเป็น

ต้องมีความเงียบทั้งภายในและภายนอก เพื่อฟังพระวาจาอย่างแท้จริง และเพื่อปล่อยให้แสงสว่างของพระวาจาเปลี่ยนแปลงอาศัยการอธิษฐานภาวนา การไตร่ตรองและวินิจฉัย คือในบรรยากาศของความเงียบและในแสงสว่างของพระคัมภีร์ เราเรียนรู้เครื่องหมายของพระเจ้าและนำปัญหาของตนไปประสานกับแผนการแห่งความรอดพ้นที่พระคัมภีร์เป็นพยานแก่เรา การฟังคือความเงียบที่เกิดผลอาศัยพระวาจา ดังที่นักบุญยอห์นแห่งไม้กางเขนเขียนว่า “พระบิดาตรัสเพียงวาจาเดียว คือพระบุตรของพระองค์และทรงข้าพระวาจาขึ้นเสมอไปในความเงียบนิรันดร์ ดังนั้น จิตวิญญาณของเราต้องฟังพระวาจาขึ้นในความเงียบ” เราจึงไม่ควรประกาศพระวาจาแห่งชีวิต ถ้าไม่ได้เดินเป็นเวลานานบนเส้นทางแห่งความเงียบมาก่อน และไม่ได้ร่ำฟังพระวาจาอย่างลึกซึ้งคือพระวาจาของพระเจ้าที่เราได้ฟัง

8. รูปแบบของพระนางมารีย์ พรหมจารี ผู้เชื่อฟังและพระมารดาของพระวาจา

พระนางมารีย์ พรหมจารีผู้เชื่อฟังและพระมารดาของพระวาจาทรงเป็นรูปแบบของการฟังพระวาจาที่เกิดผล พระนางทรงสอนเราให้ต้อนรับ รักษาและร่ำฟังพระวาจาอย่างไม่หยุดหย่อน “พระนางมารีย์ทรงเก็บเรื่องทั้งหมดเหล่านี้ไว้ในพระทัย และยังทรง

คำนี้ถึงอยู่” (ลก 2:19) พระนางมารีย์ทรงเป็นภาพลักษณ์สมบูรณ์ของพระศาสนจักร ทรงยอมให้พระวาจาของพระเจ้าเป็นพระนางไว้ “ข้าพเจ้าเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้า ขอให้ไปกับข้าพเจ้าตามวาจาของท่านเถิด” (ลก 1:38) การฟังทำให้ของพระนางทรงเป็นของขวัญแห่งความรักต่อผู้อื่น คือเมื่อพระนางพรหมจารีทรงรับสารก็เสด็จไปเยี่ยมนางเอลีซาเบธเพื่อช่วยเหลือเธอในสิ่งที่จำเป็น ในฐานะสตรีผู้เชื่อฟัง พระนางมารีย์ทรงสำแดงองค์เป็นพระมารดาแห่งความรักในการเยี่ยมนางเอลีซาเบธ ซึ่งกล่าวว่า “ทำไมหนอพระมารดาขององค์พระผู้เป็นเจ้า จึงเสด็จมาเยี่ยมข้าพเจ้า” (ลก 1:43) นางเอลีซาเบธยังเป็นพยานว่า เสียงของพระนางมารีย์นำความชื่นชมยินดีในยุคของพระเมสสิยาห์ “เมื่อฉันได้ยินคำทักทายของเธอ ลูกในครรภ์ของฉันก็เต้นด้วยความยินดี” (ลก 1:44) ความสุขแท้จริงอยู่ในการฟังและการเชื่อพระวาจาของพระเจ้า “เธอเป็นสุขที่เชื่อว่า พระวาจาที่พระเจ้าตรัสกับเธอไว้จะเป็นจริง” (ลก 1:45) ดังนั้น พระนางมารีย์จึงเป็นรูปแบบของผู้มีความเชื่อ คือเป็นรูปแบบในการฟังอย่างนอบน้อมเชื่อฟัง ในการต้อนรับพระวาจาด้วยใจจริง ในการมอบตนเองด้วยใจกว้างขวาง ในความสามารถที่จะถ่ายทอดความชื่นชมยินดีและความหวังผ่านทางคำพูด ซึ่งประกาศความมหัศจรรย์

ของพระเจ้า พระนางมารีย์ยังทรงเป็นรูปแบบในการวอนขอแทนผู้อื่น และในการขับร้องสรรเสริญพระเจ้า ซึ่งบทเพลงมักญีฟิเกต (Magnificat) เป็นตัวอย่างชัดเจน ศิษย์ทุกคนของพระเยซูเจ้าต้องวอนขอพระนางมารีย์ให้ทรงช่วยเหลือดำเนินชีวิตเหมือนพระนางในการฟังพระวาจา เพื่อต้อนรับพระวจนาตถ์ผู้ประทานชีวิตและนำพระองค์แก่ผู้อื่นในการเป็นผู้โปรงใสและอุทิศตนทุกวัน ดังที่ประสบการณ์ฝ่ายจิตของคริสตชนทุกสมัยสอนเรา การอธิษฐานภาวนาพร้อมกับพระนางมารีย์ การมอบความไว้วางใจในคำวอนขอแทนของพระนางช่วยเราให้รักษาและดำเนินชีวิตตามพระคัมภีร์ พระนางมารีย์ในฐานะพระมารดาทรงช่วยเราให้ปฏิบัติตามแบบอย่างของศิษย์ที่พระเยซูเจ้าทรงรักและทรงมอบแก่พระนาง ศิษย์คนนั้นสอนเราว่า ความรักเท่านั้นสามารถเปิดใจเราให้รู้จักผู้ที่เรารัก ดังที่บิดาจารย์อริเจนเขียนไว้ว่า “เพียงผู้ที่ได้เอนกายชิดพระอุระของพระเยซูเจ้าเท่านั้น สามารถเข้าใจความหมายพระวาจาของพระเยซูเจ้า”

ขอจบข้อความนี้โดยอ้างถ้อยคำของนักบุญออกัสติน ศิษย์ผู้ยิ่งใหญ่แห่งพระวาจาของพระเจ้า ซึ่งเขียนในตอนสุดท้ายของหนังสือเรื่องพระตรีเอกภาพ (De Trinitate) ว่า “ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า

พระเจ้าของข้าพเจ้าและความหวังหนึ่งเดียวของข้าพเจ้า โปรดทรงบันดาลให้ข้าพเจ้า แม้เหน็ดเหนื่อยก็ไม่หยุดหย่อนที่จะแสวงหาพระองค์ แต่แสวงพระพักตร์ของพระองค์ด้วยความกระตือรือร้นอยู่เสมอ ข้าแต่พระเจ้าผู้พอพระทัยให้ข้าพเจ้าพบพระองค์ และประทานความหวังให้พบพระองค์มากยิ่งขึ้นเสมอ โปรดประทานพละกำลังเพื่อแสวงหาพระองค์ พละกำลังและความ

อ่อนแอของข้าพเจ้าอยู่เฉพาะพระพักตร์พระองค์ โปรดทรงคุ้มครองพละกำลังและทรงช่วยเหลือความอ่อนแอ ความรู้และความโง่เขลาของข้าพเจ้าอยู่เฉพาะพระพักตร์พระองค์ ที่ใดพระองค์ทรงเปิดประตูให้ข้าพเจ้า โปรดทรงต้อนรับข้าพเจ้าให้เข้าไป ที่ใดพระองค์ทรงปิดประตูให้ข้าพเจ้า โปรดทรงเปิดให้เมื่อข้าพเจ้าเคาะประตู โปรดทรงบันดาลให้ข้าพเจ้าระลึกถึงพระองค์ เข้าใจพระองค์ และรักพระองค์ อาเมน”

(Note that the conciliar documents of Vatican II are available on-line at the Vatican's website)

คณะกรรมการคาทอลิกเพื่อพระคัมภีร์. (2014). **พระคัมภีร์คาทอลิกฉบับสมบูรณ์**. กรุงเทพฯ: คณะกรรมการคาทอลิกเพื่อพระคัมภีร์.

เบเนดิกต์ที่ 16, สมเด็จพระสันตะปาปา. (2011). **พระสมณลิขิตเดือน หลังสมัชชาพระสังฆราช “พระวาจาขององค์พระผู้เป็นเจ้า” (VERBUM DOMINI)**. กรุงเทพฯ: สื่อมวลชนคาทอลิกประเทศไทย.

Augustine, Saint. (2012). **The Trinity**. Translation by Edmund Hill, OP. Second edition. New York: City Press.

Catechism of the Catholic Church. (1995). London: Geoffrey Chapman.

Flannery, Austin, ed., (1992). **Vatican Council II**, Vol. 1: The Conciliar and Post Conciliar Documents, New Revised Edition. Collegeville. Indiana: The Liturgical Press..

Leon-Dufour, Xavier. (1967). **Dictionary of Biblical Theology**. New York: Desclee Company.

McKenzie, John L., S.J., (1976). **Dictionary of the Bible**. London: Geoffrey Chapman.

Synod of Bishops. (2007). **Lineamenta: The Word of God in the Life and Mission of the Church**. Vatican City: Vatican Press.

Zevini, Giorgio. (2008). **La Parola di Dio vita della Chiesa**. Roma: LAS Editrice.

(หมวดปรัชญา)

พระวาจา สำคัญที่พระวาจนารถ

ศ.กิริติ บุญเจือ, ราชบัณฑิต

ความนำ

ในเรื่องนี้ควรได้สังเกตในเบื้องต้นว่า ภาษาไทยมี 5 คำที่แปลมาจากคำเดียวใน ภาษาละติน Verbum อักษรนำ ซึ่งแปลมาจากภาษากรีกว่า Logos อักษรนำ คำเดิมของภาษากรีกน่าจะได้แก่คำ nomos ซึ่งแปลว่ากฎเกณฑ์ เทียบภาษาละตินว่า nomen และ numen ภาษาบาลีสันสกฤตว่า นามะ, นะโม, มนโส

คำเดิม Logos มาจาก คำ logos อักษรตาม ซึ่งแปลว่าคำพูดที่ใช้กันทั่วไป ทั้งคำไพบราและคำหยาบคาย ทั้งคำที่สร้างสรรค์ เช่น จงไปสร้างเมืองให้ประชาชนอยู่กันอย่างเป็นสุข และคำที่ล้างทำลาย เช่น จงไปเผาเมืองอย่าให้เหลือซาก ทำให้รู้สึกว่าการพูดบางคำมีพลังเหลือหลาย ไม่ว่าในเชิงบวกหรือเชิงลบ Logos ด้วยอักษรนำจึงค่อยๆ มีความหมายแอบแฝงเชิงบวกลึกซึ้งขึ้นทีละ

ศาสตราจารย์และราชบัณฑิต อติต สนข. อดีตหัวหน้าภาควิชาปรัชญา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อดีตคณบดีคณะปรัชญาและศาสนา มหาวิทยาลัยอัสสัมชัญและมหาวิทยาลัยเซนต์จอห์น ประธานโครงการปรัชญาเอกปรัชญาและจริยศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา บรรณาธิการจัดทำสารานุกรมปรัชญาของราชบัณฑิตยสถาน บรรณาธิการจัดทำสารานุกรมวิสามานยนามศาสนาสากลของราชบัณฑิตยสถาน ออกอากาศวิทยุศึกษาเรื่องราชปรัชญาเพื่อความสุขของมหาประชาชน ชาวสยาม วันจันทร์เวลา 9.10 น. สัปดาห์แรก ของทุกเดือน FM92, AM1161, www.moeradiothai.net กรรมการตำแหน่งวิชาการของวิทยาลัยแสงธรรม, ม.คริสเตียน, ม.มิชชั่น ประธานกิตติมศักดิ์องค์การศาสนาเพื่อสันติภาพแห่งเอเชีย เจริญดุซฎีมุมาลา เข้มศิลปวิทยา สาขาจริยศาสตร์ ประจำปี 2560 สอบถามเรื่องปรัชญา โทร.08 6045 5299.

น้อยๆ จนถึงสำคัญสุดยอด จนรวบเอาความหมายของ nomos เข้าไว้ด้วย จึงเป็นเรื่องน่าสนใจติดตาม คิดตาม และปฏิบัติตามอย่างยิ่ง ผู้ที่ทรงวาจาประกาศิตอย่างนี้ กับวาจาประกาศิตอย่างนี้ และประกาศิตอย่างนี้ ทั้ง 3 อย่างต้องรวมศูนย์เป็นจุดเดียวกัน เหมือนตรีมูรติ จึงต้องใช้คำคำเดียวกันเรียกได้ทั้ง 3 อย่าง ผู้คิดอย่างนี้เป็นคนแรก คือเฮรัคลายเถสแห่งเอฟเฟอเสิส (Heraclitus of Ephesus 535-475) นักปรัชญากรีก จึงใช้คำกรีกคำเดียวนั้นว่า Logos แปลเป็นภาษาละตินว่า Verbum ภาษาบาลีและสันสกฤตน่าจะเป็น วจน ภาษาไทยเคยใช้พระคำเพื่อหมายถึงได้ทั้ง 3 ความหมาย แต่ภายหลังมีการแยกความหมายให้พระวาจนารถและพระวาทยะหมายถึงผู้มีประกาศิต พระวาจา พระวาจนะ หมายถึงคำพูดที่เปล่งออกจากผู้มีประกาศิต และตรรกะหมายถึงความจริงที่มีประกาศิต เช่น การมีอยู่กับไม่มีอยู่ต้องจริงอย่างใดอย่างหนึ่งโดยไม่ขึ้นกับความรู้หรือข้อมูลใดๆ นับเป็นฐานแรกสุดแห่งความยิ่งใหญ่ทั้งหมดของ Logos และเมื่อรู้อย่างใดอย่างหนึ่งก็ต้องมีความจริงหรือความเท็จ มิฉะนั้นก็ต้องถือว่ายังไม่รู้ ซึ่งนับเป็นฐานสองของความยิ่งใหญ่ที่จะพบได้ต่อไปในความยิ่งใหญ่ของ Logos อันเป็นฐานสามคือ ความมั่นใจอย่างมีสุขแท้ในการทุ่มเทเชื่อและปฏิบัติทุกอย่างให้สอดคล้องกับความเชื่อนั้นอย่างจริงจังเต็มร้อย

นักบุญยอห์นผู้ให้พรพระวรสารเล่มที่ 4 ตั้งใจยกคำกรีกนี้พร้อมทั้งความหมายทั้ง 3 ของเฮรัคลายเถสมาใส่ไว้เอาฤกษ์เป็นคำหลักในประโยคอารัมภบทของพระวรสารของตนว่า “En arche en ho Logos” อย่างไรก็ดีตามบริบทแห่งความหมายย่อมต่างกันตามบริบทและเจตนาของผู้ใช้คำ จึงเป็นเรื่องละเอียดอ่อนแต่ก็น่าสนใจอย่างยิ่งที่จะสืบรู้และแบ่งปันกันและกันเพื่อประโยชน์ในการสรุปเป็นความเชื่อ ความมั่นใจ ความศรัทธา สู่การปฏิบัติที่ควรปฏิบัติ

ความสำคัญของเฮรัคลายเถส

เฮรัคลายเถสเป็นโอรสของกษัตริย์ผู้ครองรัฐเอฟเฟอเสิสที่เป็นอาณานิคมของชาวกรีกเผ่าไอโอเนียน สนใจเรื่องปรัชญา ศาสนาอย่างจริงจัง ถึงกับสละสิทธิ์ขึ้นครองราชย์ให้อูนา ตัวเองเฝ้ารู้และคิดเรื่องลึกลับ เขียนออกมาเป็นภาษาร้อยแก้วความลึกลับท้าทายให้คิด ทำตัวเป็นเจ้าสำนักศาสนายิ่งกว่าสำนักปรัชญา วางตัวเป็นคนเคร่งครัด และเคร่งเครียดจนได้ชื่อนักปรัชญาเคร่งขรึม (Melancholy Philosopher) ตรงข้ามกับเดอมาคเชรเถส (Democritus) นักปรัชญาอารมณ์ขัน (Laughing Philosopher) จึงดูเหมือนกับว่าที่สละราชสมบัตินั้นก็เพื่อความสดวกในการก่อตั้งศาสนาใหม่เหมือนแพอแทกเกอริส (Pythagoras) แต่ไม่มีใครต่อต้าน จึงดูเหมือนกับว่าไม่มีความ

สำคัญทางศาสนา แต่บังเอิญคำสอนปฐมธาตุคือไฟไปเข้าทางประเด็นปฐมธาตุของสำนักเมอเลเทเกิสของเธลิส (Thales' School of Miletus) เอฟเฟอเลิสเป็นรัฐใกล้เคียงกับรัฐเมอเลเทเกิสอันเป็นที่ตั้งของสำนักปรัชญาที่เธลิสเป็นผู้ก่อตั้ง เชื่อได้ว่าเฮรัคลายเทิสต้องได้รู้ผลงานและความเคลื่อนไหวของสำนักเมอเลเทเกิสในแง่ที่ว่าสนใจศึกษาว่าอะไรเป็นปฐมธาตุที่ทำให้สสารเปลี่ยนแปลง ทั้งนี้มาจากคำสอนเรื่อง Chaos ของเฮสเสียดที่ว่า ทุกสิ่งรวมทั้งเทพเทวีทั้งหลายล้วนแต่มีต้นกำเนิดมาจาก Chaos ซึ่งเดิมแปลว่า อ้าปากกว้าง ที่เว้งว่างรวมทุกอย่างอยู่ในนั้นจนไม่รู้ว่าจะอะไรเป็นอะไร แต่ทุกอย่างก็มีกำเนิดมาจากนั้น เฮรัคลายเทิสเป็นคนแรกที่เริ่มคิดว่า Logos อันเป็นพลังสร้างสรรค์ทุกสิ่งทุกอย่างก็มาจาก Chaos นั้นด้วย Chaos จึงควรแปลว่าสารรวมรูปทั้งสสาร พลังงานและจิต หรืออย่างน้อยก็คือสารดั้งเดิม

นักปรัชญาโดยทั่วไป (ยกเว้นนักปรัชญาศาสนา) จะสนใจเฮรัคลายเทิสเพียงแต่ว่าปรับความคิดเรื่องปฐมธาตุที่เธลิสยกคำถามขึ้นมาว่าอะไรคือปฐมธาตุของโลกแห่งสสาร ซึ่งเป็นเพียงส่วนหนึ่งของสารดั้งเดิม และเธลิสก็ทำตัวอย่างโดยออกความเห็นว่าเป็นปฐมธาตุของส่วนที่เป็นสสารได้แก่น้ำ ปฐมธาตุของจิตได้แก่เทวัญ (deities) และเธลิสก็คง

เชื่อว่าสสารมีพลังเฉื่อย และเทวัญเป็นพลังทำการ การเปลี่ยนแปลงทั้งหลายจึงเกิดจากการกระทำของเทวัญต่อสสาร หากมีเทวัญอย่างเดียวหรือสสารอย่างเดียวจะไม่มี การเปลี่ยนแปลงอันใดเกิดขึ้นเลย อแนกเสมอแมนเดอร์แห่งเมอเลเทเกิส (Anaximander of Miletus) ปรับความคิดเป็นว่าปฐมธาตุสสารได้แก่ apeiron (unlimited, indeterminate) คือ เป็นสารไร้รูป (formless material) ไม่จำกัดว่าเป็นอะไร แต่มีพลังเต็มเพียบ อันเป็นที่มาของการตีความว่าเป็นแต่ความสับสน (confusion) และทุกอย่างที่ตายตัวเกิดขึ้นโดยบังเอิญ แอแนกซิมิมินิส (Anaximenes) ปรับสารไร้รูปเป็นอากาศที่เจือจางที่สุด เฮรัคลายเทิสมิได้เป็นศิษย์ของสำนักเมอเลเทเกิส แต่สนใจใฝ่รู้และเห็นว่า จะใช้อ้างสำหรับสนับสนุนคำสอนศาสนาพระวจนะ (the Logos) ของตนได้ จึงสวมรอยเข้าลือคพอดี้ ดังต่อไปนี้

“Panta rei = All flow ทุกอย่างเลื่อนไหลเปลี่ยนแปลง” ไม่มีอะไรอยู่นิ่ง ยกเว้นการเปลี่ยนแปลงที่ไม่เปลี่ยนแปลง ไม่มีอะไรแน่นอน แต่ก็ต้องมีความแน่นอนอย่างน้อยสักอย่างเพื่อค้ำประกันความไม่แน่นอนทั้งหลาย นั่นก็คือความแน่นอนของความไม่แน่นอนทั้งหลาย ซึ่งเฮรัคลายเทิสคิดว่าได้แก่ Logos และเมื่อเป็นความแน่นอนที่ยกเว้นกฎก็เป็นกฎ Panta rei

เสียเอง ก็ต้องมีคำอธิบายต่อไป และ W.R. Inge ได้สนใจศึกษาเรื่องนี้โดยเฉพาะและเผยแพร่ใน James Hastings, Encyclopedia of Religion and Ethics, vol.VIII, p.134 ความว่าเฮร์เรอคลายเถิสไม่เห็นด้วยกับแนวคิดของกลุ่มนักปรัชญาที่แสวงหาปฐมธาตุเพื่ออธิบายปรากฏการณ์ของโลกแล้วก็หยุดอยู่เพียงแค่นั้น มันเป็นสสารนิยมเกินไปจะว่าผิดก็ไม่ผิดหรอก แต่ไม่ควรหยุดอยู่แค่นั้น เพราะอันที่จริงแล้ว โลกแห่งปรากฏการณ์เป็นเพียงประตูด่านแรก เป็นระบบสัญลักษณ์ที่ซับซ้อนแบบครึ่งเปิดเผยและครึ่งปิดบังความเป็นจริง (half conceals and half reveals the reality) ความเป็นจริงนั้นเรียกได้ว่าเป็นวิญญาณของโลกอันทรงชีวิตซึ่งแสดงออกเป็นวัฏจักรแห่งการเกิด แก่ เจ็บ ตาย แห่งการกลายเป็นโน่นเป็นนี่ การเปลี่ยนแปลง การฟุ่ร่อนสลายตัว ส่วนการมีชีวิตชีวากระชุ่มกระชวย เป็นองค์วณะที่มีอยู่องค์เดียวแทรกอยู่ทั่วไป ทรงเป็นปรีชาญาณที่เราอาจจะแสวงหามาใส่ปัญญาของเราได้ ปรีชาญาณจึงอยู่ในตัวของเราเอง แต่ละคน ไม่ต้องไปหาที่ไหน องค์วณะคือธรรมชาตินั่นเอง ปรากฏออกมาเป็นกระบวนการของเอกภพ (process of cosmos) จะเรียกว่าเป็นมหาเทพ (God) ก็ได้ เป็นมหาจิต (Psyche) ก็ได้ บ่อเกิดแห่งชีวิต (Life-Principle) ก็ได้ กฎเทวัญ (Divine

Law) ก็ได้ น้ำพระทัย (Will of God) ก็ได้ เหตุผลของโลก (Reason of the World) ก็ได้ กฎหมายทั้งหลายทุกข้อที่มนุษย์ประกาศออกใช้นั้น หากไม่มีฐานอยู่บนพระวณะนี้ก็ถือว่าเป็นโมฆะทั้งสิ้น อย่างไรก็ตามไม่มีอะไรที่แสดงว่าพระวณะของเฮร์เรอคลายเถิสจะหมายถึงองค์พระผู้เป็นเจ้าที่เป็นคนละส่วนจากโลก (Transcendent God) จึงสรุปได้ว่า ในปรัชญาศาสนาต้องจัดให้อยู่ในประเภทสรรพเทวนิยม (Pantheism) และเห็นด้วยกับคอร์ดฟอร์ดที่ว่า ความคิดของเฮร์เรอคลายเถิสต่อยอดปรัชญาสำนักออร์เนียนสู่ลักษณะเป็นรหัสนิยม (Mysticism) ด้วย และเฮร์เรอคลายเถิสก็เป็นศาสดาของศาสนาใหม่นี้ และ Chaos ของเฮร์เรอคลายเถิสมีความหมายว่าสารรวมรูปอย่างชัดเจน

ชีวประวัติของเฮร์เรอคลายเถิส

เนื่องจากเฮร์เรอคลายเถิสเป็นนักปราชญ์โบราณคนหนึ่งที่มีคนนับถือด้วยจิตศรัทธาเป็นจำนวนมาก แต่ก็มีผู้ไม่ชอบอยู่ไม่น้อยเหมือนกัน ก็คงเพราะเหตุผลทางการเมืองของชาวเผ่าออร์เนียนทั่วไปที่ยื้อกันระหว่างพรรคอภิชนาธิปไตยกับพรรคประชาธิปไตย อีกส่วนหนึ่งก็น่าจะมาจากความไม่พอใจที่เฮร์เรอคลายเถิสประณามรุนแรงซึ่งความเชื่อเรื่องเทพและการปฏิบัติตนที่ไม่ตรงกับเกณฑ์พระวณะของตน ชีวประวัติจึงถูก

ระบายสีด้วยปริมาณมากมายจากทั้งฝ่าย
ยกย่องและฝ่ายต่อต้าน จนไม่สามารถแยก
ออกได้ว่าอะไรเป็นชีวิตจริงและอะไรเป็น
นิยายเพิ่มเติม ที่พอจะเชื่อได้แน่นอนก็เห็น
จะเป็นว่า ท่านเป็นรัชทายาทราชวงศ์แห่ง
เอฟเฟอเลิสที่สืบเชื้อสายจากกษัตริย์ Codrus
แห่งเอเธนส์ และสละราชสมบัติให้พระ
อนุชา (เทียบพระพุทธรเจ้าทรงสละราช
สมบัติ) อย่างไรก็ตามการสละราชสมบัติมี
ผลตอบแทนได้เป็นศาสดา มีผู้นับถือยำเกรง
มากขึ้น ดังคำยืนยันของดาเยอจินิสว่า
“หนังสือของเขาได้ชนะใจคนเป็นอันมาก
ถึงกับมีนิกายเกิดขึ้นมาใหม่และสมาชิกใน
นิกายนี้ขนานนามกลุ่มของตนว่า เป็นชาว
เฮรัคลายเติส (Heraclitean) ตามนาม
ของเขา” (Diogenes Laertius, *Lives of*

จากคำบอกเล่าของดาเยอจายนิส
จะเห็นได้ชัดเจนว่า เฮรัคลายเติสเป็นผู้มี
บุคลิกภาพน่าเกรงขาม เคร่งครัด พุดตรงๆ
แบบขวานผ่าซาก เปรียบได้กับประกาศก
(prophet) สำคัญๆ ในคัมภีร์ของศาสนา
ยูดาห์ เชิญอ่านสำนวนของดาเยอจายนิส
จะเห็นภาพเด่นชัดมีรสชาติ เพราะดาเยอ
จินิสพูดอย่างคนไม่มีศรัทธาในตัวของเขา
เฮรัคลายเติสว่า เขาเป็นคนหัวสูง ยกตนข่มท่าน
ทั่วไปหมด ดังจะเห็นได้จากหนังสือของเขา
ความว่า “เรียนมากมิได้ช่วยให้เกิดปัญญา

เข้าใจ มีอยู่สิ่งเดียวที่เรียกได้ว่าเป็นปรัชญา
ญาณ คือความสามารถเข้าใจพระวณะที่
ควบคุมทุกสิ่งทุกอย่างในทุกหนทุกแห่ง เขา
ชอบพูดบ่อยๆ ว่า โฮเมอร์ควรถูกคัดชื่อออก
จากสารบบนักปราชญ์และเขียนด้วยหยาบ
...เขาเปื้อนสังคม นักเข้าจึงปลีกตัวไปอยู่คน
เดียวถือวิเวกบนภูเขา ปฏิบัติมั่งสวัริติ ที่สุด
เป็นโรคท้องมาน ลงจากภูเขามาหาหมอ
ถามหมอเป็นเชิงปริศนาว่า ผนตกหนักจะ
ทำให้ดินแห้งได้อย่างไร เมื่อไม่มีแพทย์คนใด
กล้ารับเยียวยา ก็ให้คนใช้เอามูลวัวพอกบน
ท้องแล้วออกฝั่งแดดโดยหวังว่าความร้อน
จากมูลสัตว์จะช่วยให้น้ำในท้องระเหยไปได้
แต่ก็ไร้ผล จึงถึงแก่ภรรณภาพเมื่ออายุได้ 60 ปี
สุนัขไม่รู้ว่าเป็นคนจึงรุมกินเนื้อจนหมด”

งานนิพนธ์

มีปัญหาลกกันมากในหมู่นักวิจารณ์
ต้นฉบับว่า เฮรัคลายเติสได้เขียนหนังสือ
ไว้หรือไม่ เพราะก่อนแอร์เรสทาเทอเลียไม่มี
หลักฐานว่ามีใครอ้างถึงหนังสือของเฮรั
คลายเติสเลย จึงน่าจะเป็นไปได้ว่าเศษนิพนธ์
ที่เรามีศึกษากันอยู่นี้เป็นคำบันทึกของลูกศิษย์
แต่ดาเยอจินิสยืนยันว่าได้เขียนหนังสือไว้
จริง ว่าด้วยธรรมชาติแบ่งออกเป็น 3 ภาค
ว่าด้วยเอกภพ การเมือง และศาสนา โดยมี
พระวณะเป็นพื้นฐานของทั้ง 3 ภาค ที่เหลือ
อยู่คือเศษนิพนธ์ซึ่ง Diels and Kranz รวบ

รวมไว้ได้ 139 ข้อให้เลขประจำตัว 22 โดยให้ข้อสังเกตส่วนตัวไว้ว่า “เขาเขียนหนังสือเล่มเดียว แต่ครอบคลุมความรู้ทั้งหมด คือ อภิปรัชญา วิทยาศาสตร์ และการเมือง

จะยกเฉพาะข้อที่กล่าวถึงพระวรนาถมาศึกษาดังต่อไปนี้

22B1 “Logos อันเป็นกฎของเอกภพ ก็คือสิ่งที่ได้เคยอธิบายไว้แล้วแต่มวลชนของเราก็มองไม่เห็น เข้าใจได้อยู่คนเดียว ทั้งก่อนได้ฟังคำอธิบายและหลังจากได้ฟังคำอธิบายเป็นครั้งแรก เพราะแม้ว่าทุกสิ่งจะมีขึ้นมาได้ก็ต้องอนุโลมตามกฎดังกล่าวพวกเขาที่ออกมาทำที่เหมือนกับไม่เคยได้เกี่ยวข้องกับอยู่อะไรด้วยเลย ทั้งๆ ที่ก็ใช้คำพูดเพื่อเข้าใจทฤษฎีและทำการด้วยพลังเอกภพเพื่อดำเนินการตามที่เราตามภาพได้เคยชี้แจงไว้แล้วโดยได้จำแนกอธิบายแต่ละสิ่งตามธรรมชาติของมันและได้อธิบายจนถึงต้นกำเนิดของสิ่งนั้นๆ ส่วนชนชาติอื่นๆ นั้นพวกเขาไม่มีโอกาสได้รับรู้ความจริงดังกล่าว จึงทำอะไรอย่างไร เป้าหมายทิศทาง เปรียบได้กับคนที่ตื่นนอนแล้วก็ลืมหมดเลยว่าได้ฝันถึงอะไรไว้บ้าง” (แสดงถึงความมุ่งมั่นของเฮโรดอตัสที่อยากเห็นพลเมืองแห่งราชอาณาจักรเอเฟโสเสสของนครรัฐและนับถือพระวรนาถเป็นเป้าหมายของชีวิต การดำรงชีพ และบริหารสังคมให้เป็นไปตามอุดมการณ์แห่งพระวรนาถศาสนาที่เฮโรดอตัสต้องการเป็น

ศาสดาก่อตั้งขึ้นนั้นน่าจะเรียกได้ว่าศาสนาพระวรนาถ (= Religion of the Logos)

22B2 “ดังนั้นทุกคนต้องน้อมตาม (follow) พระวรนาถอันเป็นกฎสากลหรือกฎของทุกคนและทุกสิ่ง แต่แม้พระวรนาถจะเป็นกฎสากล คนส่วนใหญ่ก็ยังใช้ชีวิตราวกับว่าต่างคนต่างเข้าใจกันไปคนละทิศละทาง”

2B8 “สิ่งที่ขัดแย้งกันมีความประสานกัน และจากความหลากหลายมีความกลมกลืน” (คือมีพระวรนาถแม้ในความขัดแย้ง เช่นมีความไม่เปลี่ยนแปลงในความเปลี่ยนแปลง)

22B10 “มีความเชื่อมโยง (joint) ระหว่างองค์รวมกับบางส่วน ระหว่างสิ่งต่อเนื่องกับสิ่งแยก ระหว่างเสียงประสานกับเสียงแตก”

22B12 “ผู้ที่ก้าวลงในแม่น้ำสายเดียวกันมีน้ำต่างๆ ไหลผ่านเขาอยู่เสมอ” (มีความสม่ำเสมอในความต่าง)

22B72 “แม้จะอยู่ใกล้ชิดพระวรนาถ คนเรายังปฏิบัติตรงข้ามกับพระวรนาถ และสิ่งต่างๆ ที่เขาพบเห็นอยู่ทุกวันเป็นไปตามครรลองของพระวรนาถ แต่พวกเขาก็ทำราวกับเป็นเรื่องไม่เคยพบเคยเห็น

น่าสังเกตว่าเอพิคารมุสแห่งซิราคิวส์ (Epicharmus of Syracuse) ซึ่งมีชีวิตหลังเฮโรดอตัสประมาณ 1 ชั่วคน (ราว 20 ปี) เป็นนักเขียนบทละครหรือนาฏกรรม แต่กล่าวถึงพระวรนาถได้กระชับ

ชัดเจนราวกับเป็นตัวแทนของเฮอร์เรอคลาย
 เกิสได้ทีเดียว ซึ่งคงเหลือเป็นเศษนิพนธ์ให้
 เราประหลาดใจว่าความคิดของเฮอร์เรอคลาย
 เกิสกระจ่ายไปไกลและเร็วขนาดนั้นเชียว
 หรือ และไม่ต้องแปลกใจที่กลายเป็นคำสอน
 สำคัญข้อหนึ่งของศาสนาคริสต์ตั้งแต่เริ่มต้น
 โดยนักบุญยอห์นระบุไว้ในประโยคแรกของ
 พระวรสารที่ท่านเขียนว่า “En arche en
 ho Logos” ซึ่งตั้งใจให้มีความหมายทั้ง 3
 อย่างโดยปรับนับให้สอดคล้องกับความเชื่อ
 พิเศษของศาสนาคริสต์ ก็เลยเป็นเรื่องที่ต้อง
 พิจารณากันอย่างพิถีพิถัน

เอพเพอตาร์เมิส (Epitarnus) กล่าวไว้
 เป็นเศษนิพนธ์ 23B57 ว่า “พระวจนะคว
 มมนุษย์ชาติในทางที่ถูกต้องและดำรง
 มนุษย์ได้ มนุษย์คิดคำนึงได้ก็จริงอยู่ แต่ก็มี
 พระวจนะอยู่เบื้องหลัง ปัญหาของมนุษย์มา
 จากปัญหานั้นได้แก่พระวจนะของพระเจ้า
 ทำให้มนุษย์แต่ละคนมีวิถีทางของตนและ
 ดำรงอยู่ได้ พระวจนะติดตามส่งเสริมงาน
 ศิลปะทุกชนิด สอนมนุษย์ให้รู้ว่าทำอะไร
 จึงจะได้ผลดี เพราะไม่เคยมีมนุษย์คนใดได้
 ค้นพบศิลปะใดเลย พระเจ้าต่างหากเล่าที่
 ประทานให้”

หากเชื่อได้ว่านักบุญยอห์นได้รับการ
 ดลใจหรือเปิดเผยจากเบื้องบนให้นำเอาคำ
 Logos ไปใช้ในประโยคแรกของพระวรสาร
 ของท่าน และท่านน้อมตาม ก็ต้องนับว่า

เป็นการน้อมตามที่ถูกต้องตามกาลเทศะ
 อย่างยิ่ง และเพราะเหตุนี้เองก็สมควรอย่าง
 ยิ่งที่คริสตศาสนจักรเปรียบเทียบกับพระวรสาร
 ของนักบุญยอห์นว่าเปรียบดั่งการโผบินของ
 พระยานกอินทรี

พัฒนาการการใช้คำ Logos

Logos เป็นคำภาษากรีก ละตินคือ
 Verbum บาลีและสันสกฤตคือ วจนะ หมด
 ปัญญาจะเดาได้ว่าภาษายาวและยาวอารยัน
 จะว่าอย่างไร ลงมาชั้นภาษาลูกอารยันก็เริ่ม
 มีปัญหาว່ว่าจะใช้คำ Word หรือ Sermon
 หรือ Duty (Wordsworth) ที่สุดตกลงกัน
 ใช้คำ The Word ภาษาเยอรมันตกลงใช้คำ
 Das Wort ภาษาฝรั่งเศสตกลงใช้คำ
 La Parole ภาษาอิตาเลียนตกลงใช้คำ Il
 Verbo ภาษาสเปนตกลงใช้คำ El Verbo
 ภาษาดัตช์ตกลงใช้คำ Het Woord ฯลฯ
 ภาษาอื่นๆ ที่ไม่เกี่ยวข้องกับภาษาอารยัน
 เลยก็คงจะมีปัญหาต่างๆ กันไป ในที่สุดหาก
 ต้องการแปลก็ต้องกำหนดคำและนัยามการ
 ใช้คำขึ้นให้ได้ อย่างในภาษาไทยก็ใช้ได้หลาย
 คำ ในบทความนี้ขอเลือกใช้คำวจนะซึ่งเป็น
 คำยืมมาใช้จากภาษาแม่อารยันคือบาลี
 สันสกฤตและมีเกณฑ์ใช้ได้ภาษาไทย

เมื่อนักปราชญ์ยิวแห่งแอลเล็กแซน
 เดรียในมหาอาณาจักรโรมันแห่งคริสต์
 ศตวรรษที่ 2 ประสงค์จะแปลคัมภีร์ศาสนา

ยูดาห์ของตนที่เป็นภาษาฮีบรูให้เป็นที่ยึด
ในวงการนักวิชาการโดยแปลเป็นภาษากรีก
เรียกว่าไบเบิลฉบับเจ็ดสิบ (The Septuagint)
พบคำฮีบรู Memra ซึ่งเมื่อเป็นคำพูดที่ออก
มาจากพระยาห์เวห์ที่ไร้มิทั้งความหมาย
และ/หรือการสร้าง จึงเป็นความหมายพิเศษ
ที่หาความหมายในภาษาอื่นไม่ได้ แต่ผู้แปล
ก็ตกลงใจใช้คำ Logos ทำให้เรื่องนี้ได้รับความ
สนใจศึกษาเป็นพิเศษโดยนักปราชญ์ยิว
ในสมัยนั้น เมื่อชาวคริสต์รุ่นแรกตกลงใช้
ฉบับเจ็ดสิบเป็นคัมภีร์ของตนด้วย นักปราชญ์
คริสต์ก็พลอยต้องสนใจศึกษาเรื่องนี้เป็น
พิเศษด้วย ทั้งที่อยู่ในตำราของปรัชญาและ
ศาสนากรีก ในพระธรรมเดิมฉบับเจ็ดสิบ
และในพระธรรมใหม่ของนักบุญยอห์นที่อ้าง
ว่าพระเยซูเจ้าคือพระวรนาถรับเอากาย
และพระวรนาถก็คือความหมายหนึ่งของ
พระวณะ (วรนาถ = วณะ + อตตะ จึง
ตั้งใจเน้นความหมายนี้เป็นพิเศษ นั่นคือองค์
พระเยซูซึ่งเป็นพระวณะรับเอากายเป็น
มนุษย์นามว่าเยซู ในองค์พระเยซูจึงรวม
ความหมายทั้ง 3 ด้านโดยมีความหมายด้าน
การสร้างและกฎเกณฑ์อยู่เบื้องหลัง)

นักปรัชญากรีกโบราณกับพระวณะ

Theogony (ภาษากรีก Theogonia
= กำเนิดเทพ) เทวกำเนิดเป็นชื่อคัมภีร์เล่ม
ที่ 3 ใน 3 เล่มของศาสนากรีกโบราณต่อ

จากอีเลียด (Iliad) และโอดิสซีย์ (Odyssey)
เชื่อกันว่าเล่มที่ 3 นิพนธ์ขึ้นโดยเฮสเสียด
(Hesiod ศต.8-7 ก.ค.ศ.) ซึ่งมีชีวิตหลัง
โฮเมอร์ (Homer ศต.9-8 ก.ค.ศ.) ผู้นิพนธ์
คัมภีร์ 2 เล่มแรก เชื่อกันว่าเฮสเสียดเป็น
เพียงผู้รวบรวมจากคำบอกเล่าต่อๆ กันมา
หรือหลักฐานที่บัดนี้สูญหายไปแล้ว และดู
เหมือนว่าท่านจะรวบรวมโดยมิได้พยายาม
เรียบเรียงให้สอดคล้องกันเท่าใดนัก เรื่องจึง
ขัดแย้งกันบ้าง เข้ากันไม่ได้บ้าง ไม่ประสาน
กันบ้าง ตามอธยาสัย จะหาระบบหรือการ
ตีความอย่างที่เราทำกันทุกวันนี้ไม่ได้ มีผู้
กล่าวว่า “ผู้ประพันธ์ใช้เนื้อหาที่มีอยู่ก่อน
โดยไม่บอกว่าเอามาจากไหน ปรับปรุงบ้าง
เพิ่มบ้างตัดบ้าง แต่ที่สุดก็ถือกันว่าได้สร้าง
งานวรรณคดีชิ้นเอก ซึ่งตั้งแต่นั้นมาถือว่า
เป็นผลงานของเฮสเสียดคนเดียว แม้ว่าจะมี
ผู้เล่าไว้ก่อนนานแสนนานจากความคิดที่
ค่อยๆ พัฒนามาตามลำดับในความมืดของ
ประวัติศาสตร์ อาจจะมีอยู่หลายคนที่มีส่วน
ร่วมสร้างงานชิ้นเดียวนี้ขึ้น เราพบได้น้อย
มากที่เฮสเสียดคิดเองขึ้นมา เพื่อประสาน
เรื่องที่ไม่เกี่ยวข้องกันหรือขัดเกลารื้อเรื่อง
ปรัมปราโบราณสมเหตุสมผลขึ้น”

คำวิจารณ์ข้างต้นค่อนข้างจะเลยเถิด
ไป ผู้วิจัยเองรู้สึกว่เฮสเสียดได้พยายาม
เรียบเรียงเทพกำเนิดขึ้นเป็นระบบระเบียบ
พอสมควรทีเดียว ไม่ใช่รู้อะไรมาก็เขียนไว้

อย่างสะเปะสะปะ ยิ่งกว่านั้นถ้าพยายามเข้าใจนักปราชญ์รุ่นนั้นว่าเริ่มมองเห็นว่าโลกมีกฎเกณฑ์ตามกระบวนการที่ 2 ตอนต้น และยังไม่มีประสบการณ์การอธิบายกฎเกณฑ์ด้วยศัพท์แสงวิชาการ เขาพยายามใช้สัญลักษณ์อย่างชาญฉลาด เล่าเรื่องให้สนุก น่าติดตามโดยแฝงคำสอนลึกซึ้งไว้เบื้องหลัง ก็ต้องยอมรับว่าเฮสเสียดีความปราดเปรื่องอย่างมากทีเดียวที่ทำได้ในสมัยนั้น

แม้ว่างานเขียนของเฮสเสียดำเนินขึ้นภายหลังงานเขียนของโฮเมอร์ แต่เนื้อหาของเฮสเสียดเป็นเรื่องราวที่เกิดขึ้นก่อนเรื่องราวที่โฮเมอร์นำมาเล่าเสียอีก และควรจะเป็นบทนางานเขียนทั้งหมดของโฮเมอร์เสียด้วยซ้ำ และโฮเมอร์ก็รู้เรื่องเหล่านั้นอยู่แล้วทั้งหมดหรือเกือบทั้งหมด ทั้งๆ ที่ยังไม่มีการงานของเฮสเสียดให้อ่าน

จากข้อวิเคราะห์และวิจักษ์ต่างๆ จนถึงปัจจุบันพอจะสรุปได้ว่าทั้งโฮเมอร์และเฮสเสียดต่างก็รู้จักใช้คำ Chaos ซึ่งน่าจะเป็นคำสามัญที่ใช้กันอยู่ในภาษากรีกมานานแล้ว และผู้ใช้แต่ละคนก็ตีความตามกระบวนการที่ 2 ในบรรยากาศของตน โฮเมอร์ตีความตามกระบวนการที่ 2 ดึกดำบรรพ์ Chaos จึงน่าจะแปลว่าสารดั้งเดิมที่สับสนวุ่นวายโดยเป็นพลังที่ไร้รูปแบบตายตัวที่สู้กันเต็มที่จนความดีจะชนะความชั่วได้อย่างยากเย็นทุกทีทุกเล ส่วนเฮสเสียดเป็นคนรุ่นต่อมาที่

พยายามนิยามกระบวนการที่ 2 ด้วยกฎเกณฑ์ที่เพ่งค้นพบใหม่ๆ Chaos จึงมีความหมายว่า สารดั้งเดิมรวมรูปร่างกว่าเป็นสารดั้งเดิมไร้รูป

กำเนิดเอกภพ

เฮสเสียดเล่าไว้ในหนังสือเทวกำเนิดของตนว่า แต่แรกเริ่มเดิมทีสารดั้งเดิม (Chaos) อุบัติขึ้นมาจากสารดั้งเดิมบังเอิญเกิด 1. เจ้าฟ้ออเวจี (Tartarus) ซึ่งเป็นห้วงหับ (Abyssos) ที่อยู่ระดับลึกที่สุดของบาดาล 2. เจ้าฟ้อมหรรณพ (Erebus) อันเป็นห้วงหับระดับสูงขึ้นมาในระดับชั้นบาดาลใต้พื้นดิน 3. เจ้าแม่ธาตุดินอันเป็นห้วงผืนแผ่นดินรวมบรรยากาศในท้องฟ้า 4. เจ้าแม่ราตรี (Nys) คือแสงหลัวระหว่างความมืดสนิทของสารดั้งเดิมกับแสงจ้าของทิวา 5. เจ้าฟ้อพลังกาม (Eros) อันเป็นพลังกระตุ้นให้เกิดการรวมตัวสร้างสรรค์ ทุกอย่างเป็นไปโดยบังเอิญไม่มีอะไรเป็นสาเหตุ จึงต้องเข้าใจว่าสารดั้งเดิมมีเป็นมาเองในสภาพเช่นนั้นและเรื่อยมา ไม่ต้องถามว่าตั้งแต่เมื่อไรเพราะไม่มีทางรู้ มีมาอย่างนี้เอง และเป็นอยู่อย่างนี้เอง (ตถตา) เป็นเวลานานแสนนาน คนในยุคเฮสเสียดไม่เห็นปัญหาอย่างที่เรายากู้ทุกวันนี้ว่ามาจากอะไร ใครทำให้มีขึ้น หรือว่ามีมาเองอย่างนี้แต่นิรันดร์

สารดั้งเดิม (Chaos) เป็นเอกภพที่ไร้ระเบียบ ไม่ใช่เพราะไม่มีระเบียบ ที่จริงนั้นเต็มไปด้วยกฎระเบียบที่ไม่เป็นระเบียบ จึงยุ่งกันและขัดขวางกันจนไม่มีกฎใดปรากฏ แต่มีศักยภาพที่จะปรากฏหากชนะอุปสรรคตรงข้ามกับจักรวาล ที่เป็นเอกภพ (Universe) ในระเบียบ (Cosmos) สารดั้งเดิมเป็นเอกภพที่ทรงพลังอย่างยิ่ง มีพลังทุกอย่าง มีความสามารถทุกอย่าง แต่ทว่าพลังและความสามารถทั้งหลายแสดงบทบาทอย่างไรไม่มีระเบียบ จึงขัดกันไปขัดกันมาลุ่มล้างกันจนเหมือนกับไร้พลัง ซึ่งความคิดแบบอารยันเชื่อตรงกันว่าเป็นปฐมสาร (Arche) ต้นกำเนิดของทุกสิ่ง ไม่ว่าจะเป็นจิตหรือสสาร พลังหรือปัญญา ล้วนแต่มีองค์ประกอบของสิ่งดีและสิ่งเลว ซึ่งต่างก็มีคุณสมบัติเป็นนิรันดร์ การต่อสู้ระหว่างพลังสร้างสรรค์กับพลังทำลายจึงไม่มีวันจบสิ้น ซึ่งซาคเชอริสเพล์ทอร์ และแอร์เริสทาท์ก็แสดงตัวเป็นฝ่ายผ่าเหล่าคัดค้านในซีกโลกตะวันตกอย่างต่อเนื่อง นีพเพอติความว่าเป็นธาตุพาลเลอเนียน (Apollonian element) ของเผ่าอารยันสู้กับธาตุตายเอนนายเซียน (Dionysian element) ที่รับมาจากชาวพื้นเมือง

เฮสเสียดได้ความคิดเรื่องนี้จากไหน ปรากฏหลักฐานจากเรื่องปรัมปราของวัฒนธรรมต่างๆ ว่ามีกล่าวไว้ตรงกัน คือก่อนจะมีเอกภพที่เดินตามกฎเกณฑ์ได้มีสาร

ดั้งเดิมที่สับสนอลหม่านมาก่อน เรื่องปรัมปราเหล่านี้ไม่จำเป็นต้องลอกเลียนแบบจากกัน และชาวกรีกโบราณก็ก็น่าจะดูดซับมาจากวัฒนธรรมพื้นเมืองนั่นเอง ซึ่งอาจจะเกิดขึ้นในวัฒนธรรมอื่นๆ ทั่วไป โดยปรับตัวจากกระบวนการตรรกะดึกดำบรรพ์มาด้วยกันและถ่ายทอดกันมาจนถึงเฮสเสียดผู้นิพนธ์ขึ้นเป็นบทประพันธ์ และเพราะเป็นบทประพันธ์ จึงมีผู้สนใจจดจำถ่ายทอดต่อๆ มา เช่นเดียวกับบทประพันธ์มหากาพย์ของโฮเมอร์ จนกว่าจะมีการผ่าเหล่าโดยนักคิดอารยันเต็มตัว

เรื่องปรัมปราว่าด้วยสารดั้งเดิมเกิดขึ้นกับวัฒนธรรมใดก็ถือได้ว่าวัฒนธรรมนั้นกำลังก้าวออกจากกระบวนการตรรกะที่ 1 ดึกดำบรรพ์ ที่เชื่อว่าโลกไม่มีกฎเกณฑ์ในตัว เหตุการณ์ทั้งหลายเกิดขึ้นตามน้ำพระทัยของเทพ ผู้ครองอำนาจลึกลับสูงสุดในที่นั่น และขณะนั้น เมื่อกระบวนการตรรกะจะถึงจุดหักเห ก็จะมีคนในแต่ละวัฒนธรรมที่ยังรู้ด้วยวิจญาณญาณว่า โลกน่าจะมีกฎเกณฑ์ในตัวของมันเอง อันปรากฏให้เห็นเป็นพลังต่างๆ ในธรรมชาติ และทุกวัฒนธรรมรู้สึกอึดอัดใจเหมือนกันว่าจะชี้แจงให้ผู้ร่วมสังคมเข้าใจได้อย่างไร ศัพท์แสงทางวิชาการยังไม่มีให้ฟัง และยังคงไม่ถึงว่าควรต้องมีศัพท์วิชาการไว้ใช้แถลงและชี้แนะ จึงหาทางออกเฉพาะหน้าโดยการเล่าเรื่องเป็นเรื่องเล่าปรัมปรา ใครอยากเห็นกฎเกณฑ์และหยั่งรู้

ถึงโลกก็ให้ตีความเอาเอง ใครไม่ตีความก็จะเห็นเป็นเรื่องศาสนา ซึ่งจะต้องเข้าใจตรงๆ ตามตัวอักษร หนังสือของเฮสเสียดจึงกลายเป็นคัมภีร์เล่มหนึ่งของศาสนากรีกโบราณ ควบคู่ไปกับมหากาพย์ 2 เล่มของโฮเมอร์ (ดู Iliad และ Odyssey ประกอบ)

เฮสเสียดกล่าวว่า “และต่อมาก็เกิดเจ้าแม่ธาตุดินนามโธ” (Theogony, verse 117 “Wide-breasted Gaia”) เจ้าแม่ธาตุดิน (Gaia) ให้กำเนิดแก่แผ่นดินหรือเจ้าแม่ธรณี (Ge) เจ้าแม่ธรณีเทียบได้กับหยินที่มาจากสารดั้งเดิมโดยเนื้อสารบางส่วนของสารดั้งเดิมจับตัวกันได้สำเร็จ และออกฤทธิ์ในทิศทางเดียวกัน คือจับตัวกันแน่นแฟ้นทำให้เนื้อสารส่วนหนึ่งออกมาเป็นส่วนต่างหากยึดกันแน่นด้วยพลังความแข็งแกร่งกลายเป็นแผ่นดิน แผ่นดินกลายเป็นสนามให้พลังต่างๆ ได้ยึดเป็นแดนแสดงพลังอย่างมีทิศทาง พลังธรรมชาติที่สร้างสรรค์อย่างมีกฎเกณฑ์ก็ปรากฏขึ้นเทียบได้กับพลังหยางหรือคิวงตรงข้ามกับหยินหรือเจ้าแม่อุมาเทวี เพื่อทำการปรับเปลี่ยนหยินให้เป็นผลงานสร้างสรรค์ของหยาง พลังแรกที่เฮสเสียดจับความได้คือพลังสร้างสรรค์ดังกล่าว

“ต่อมาท้องบาดาลแห่งหมอกมืดมัวก็เกิดขึ้น ในหลืบลึกของโลกที่เปิดอ้า ต่อมาถึงเวรเกิดพลังกามปานอัคนีสุดหล่อ เหนือเทพเวทมนตร์”

เจ้าพ่อพลังกาม (Eros) ช่วยให้เกิดชีวิตใหม่ เป็นพลังที่มีแทรกอยู่ในสารดั้งเดิม แต่ไหนแต่ไรมา เมื่อมีธรณีเป็นตัวเป็นตนก็ถือโอกาสแทรกเข้ามาอยู่ด้วย เพื่อถือโอกาสใช้พลังกระตุ้นให้เกิดอะไรใหม่ๆ เมื่อพลังนี้แทรกเข้าอย่างเข้มข้นจนสามารถกระตุ้นการสืบพันธุ์ได้ ก็นับถือกันเป็นเทพองค์หนึ่งและเป็นเทพบุตรเพราะเชื่อกันมาแต่ไหนแต่ไรมาว่าเป็นพลังของฝ่ายเพศผู้ ซึ่งเป็นฝ่ายสร้างชีวิต ฝ่ายเพศเมียเป็นฝ่ายรับการสร้างมาเลี้ยงดูให้เติบโต ครั้นเล่าให้เป็นตัวเป็นตนก็ต้องให้มีนิสัยเจ้าชู้ ชอบทำให้เพศหญิงเกิดลูกเสียเอง หรือมีฉะนั้นก็แผลงศรกระตุ้นให้ชายต้องการให้ชีวิตและหญิงต้องการรับชีวิต ความรักอันเป็นสัญลักษณ์แห่งกิจกรรมของเทพองค์นี้คือกามเทพ เป็นความใคร่ ไม่ใช่ความรักเสียสละอุทิศตน

เจ้าพ่อพลังกามเกิดจากสารดั้งเดิมโดยตรง เช่นเดียวกับเจ้าแม่ธาตุดิน เจ้าพ่อมหรณพแห่งบาดาล และเจ้าแม่ราตรี เจ้าพ่อพลังกามจัดการให้เจ้าพ่อมหรณพแห่งบาดาลกับเจ้าแม่รัตติกาลพบกันและช่วยกันทำให้เกิดเจ้าพ่อธาตุลม (Aither อายเธอร์, ลต. Ether อีเธอร์) กับเจ้าแม่ทิวากาล พลังกระตุ้นทำหน้าที่กระตุ้นการสร้างสรรค์ทั่วไป ยังไม่ใช่กามเทพ (Cupid) ซึ่งมาภายหลัง

ส่วนเจ้าแม่ธาตุดิน (Gaia) โดนกระตุ้นโดยเจ้าพ่อพลังลมให้กำเนิดโดยลำพังแก่เจ้าพ่อฟ้า (Uranus) เจ้าแม่ธรณี (Ge) ธาตุโลหะแห่งภูเขาจำนวนมาก (Montes) และเจ้าพ่อธาตุน้ำ (Pontus) ต่อจากนั้นเจ้าพ่อพลังลมก็จัดการให้เจ้าพ่อฟ้ากับเจ้าแม่ธรณีพบกันจนเกิดอสุรกับอสุรี 6 คู่ คือ Oceanus กับ Tethys, Hyperion กับ Theia, Crius กับ Eurybia, Coeus กับ Phoebe, Iapetus กับ Themis, Cronus กับ Rhea, รวมทั้งยักษ์ตาเดียว (Cyclops พหุพจน์ Cyclopes) จำนวนหนึ่ง และยักษ์ 100 กรจำนวนหนึ่ง เหล่านี้ล้วนแต่มีพลังต่างๆ กันและชอบแผลงฤทธิ์แสดงพลังอย่างเมามัน

พลังเหล่านี้ล้วนแต่เป็นพลังที่มีอยู่ในสารดั้งเดิม ซึ่งปะทะกันซุลมุนจนไม่ปรากฏว่ามีพลังใดเด่นชัดเป็นเอกเทศ ครั้นครอบฟ้าและแผ่นดินปรากฏขึ้นจากเจ้าแม่ธาตุดินตามจินตนาการของชาวอารยัน ก็เชื่อได้ว่ามีช่องว่างระหว่างฟ้ากับแผ่นดินกลายเป็นเวทีให้พลังต่างๆ ของธรรมชาติแสดงบทบาทได้เป็นอย่างไรๆ ไม่ปนเคล้ากันยุ่งเหยิงดังแต่ก่อน แต่ทว่าที่เพิ่งแยกตัวเป็นอย่างไรๆ ในช่วงแรกนี้ยังไม่ชำนาญการและยังไม่มีอะไรควบคุมให้ทยอยกันแสดงบทบาททีละอย่าง ต่างฝ่ายต่างแสดงเต็มที่รุนแรงถึงกับหักโค่นกันก็มี เช่นน้ำไหลหลากรุนแรงไม่อยู่ในร่องในรอย ฟ้าผ่าก็รุนแรงไม่เป็นที่ไม่เป็นทางไม่เป็นเวล่ำ

เวลา ภูเขาไฟอยากจะระเบิดเมื่อไรก็ระเบิด ตามตามอย่างไม่มีอะไรเตือนล่วงหน้า พายุก็พัดแรงกล้าหักโค่นทุกอย่างที่ขวางหน้าอย่างไม่ปรานีปราศรัย ฯลฯ มนุษย์ดึกดำบรรพ์คงได้ประสบด้วยความหวาดกลัวประทับใจ จึงจดจำเล่าสืบต่อกันมา และเพื่อให้จำง่ายจึงสร้างเรื่องอย่างน่าตื่นเต้นประทับใจ เฮสเสียดสืบทอดด้วยการระบายสีสันให้เป็นอสุรอสูรีและยักษ์ใหญ่โตน่าเกลียดน่ากลัว บางตนมีถึง 50 ศีรษะ 100 กร แม้แต่ฟ้าซึ่งก็เพิ่งแยกตัวออกจากสารดั้งเดิมได้ไม่นานเช่นกันก็ยังเอือมระอา อย่างไรก็ตาม เบื่อหลังความโกลาหลวุ่นวายนี้ ยังมีพลังอารักขาแฝงอยู่ อันเป็นความหวังว่าจะมีการแก้ปัญหาสู่ความรอดได้ในที่สุด ซึ่งจะได้ได้เต็มรูปแบบในนามของ Logos พระวณาด์

น่าประหลาดใจว่านักบุญยอห์นได้ความรู้เรื่อง Logos มาจากไหน และนำเอามาใช้เป็นบทบาทของพระเยซูเจ้าได้อย่างไร แขนงเนียนชนะใจนักปราชญ์ อ่านจดหมายทั้ง 14 ฉบับของนักบุญเปาโลอย่างพิถีพิถัน จะเห็นได้ว่า นักบุญเปาโลได้คิดเรื่องนี้ไว้ก่อน โดยตีความอย่างเหนือเมฆว่า Logos มีมาก่อน Chaos และเป็นผู้สร้าง Chaos ตามความจริงทั้งหลายที่มีเป็นใน Logos จึงเป็นทั้งต้น กลาง และปลายทางของ Chaos นั้นเชียว ซึ่งทั้งหมดนี้ W.R. Inge ได้สรุปไว้อย่างดีใน Encyclopedia of Religion

and Ethics vol.8 หน้า 136 ว่า นักบุญเปาโลกล่าวถึงพระวจนะทั้ง 3 ความหมายตามความต้องการของนักบุญยอห์นราวกับจะรู้ว่ายอห์นจะเขียนพระวรสารเล่มที่ 4 อย่างไร ทั้งๆ ที่เขียนจดหมายล่วงหน้าตั้งหลายสิบปี จึงได้เตรียมปูทางไว้ให้อย่างราวกับว่าได้เคยพบปะกันและวางแผนร่วมกันล่วงหน้า เช่นกล่าวว่า พระคริสต์ทรงเป็นหลักจักรวาล (Cosmic Principle) ทรงเป็นภาพลักษณ์ของพระเจ้า (Image of God) ทรงเป็นความบริบูรณ์ของเทวภาพ (Pleroma of Godhead) ทรงเป็นสิ่งสร้างสรรค์แรก (The First Born of Creation) ทรงเป็นบัพติศมาของทุกสิ่ง (All in All) และทรงเป็นเทววิทยาวจนะสมบูรณ์ (Complete Logos Theology)

บรรณานุกรม

- Borchert, Donald. (2006). *Encyclopedia of Philosophy*. New York: Macmillan.
 Craig, Edward. (1998). *Routledge Encyclopedia of Philosophy*. London: Routledge.
 Eliade, Mircea, ed. (1987). *The Encyclopedia of Religion*. New York: Macmillan.
 Hastings, James, ed. (1959). *Encyclopedia of Religion and Ethics*. New York: Scribner.

ในเมื่อนักบุญเปาโลเขียนในจดหมายไว้อย่างนี้ ก็คงได้มีการพูดคุยความกันต่อๆ ไปทั่วพระศาสนจักรที่กำลังก่อตัว นักบุญยอห์นซึ่งปักหลักอยู่ที่เอเฟซัสหลายปี ก็คงได้รับรู้และคิดต่อ จนได้ผลออกมาเป็นคริสต์วิทยาลึกซึ้งที่สุดในหน้าแรกของพระวรสารฉบับที่ 4 เทววิทยาแห่งพระวจนะของนักบุญยอห์นและของนักบุญเปาโลร่วมกันนี้ มิเพียงแต่แสดงความลึกซึ้งทางปัญญา ความคิดเท่านั้น แต่ยังเป็นหลักฐานมั่นคงที่สุดสำหรับผู้ต้องการขวัญกำลังใจให้วางใจได้อย่างหมดความคลอนแคลง และสำหรับผู้ต้องการเข้าใจความรักพิเศษที่ต้องมีต่อพระเจ้าโดยผ่านทางพระวจนาดังนี้แหละ จึงเป็นคุณธรรมเทววิทยา 3 แท้ (the Three Theological Virtue) ประสานกันกับคุณธรรม ศีลธรรม 4 แท้ รวมเป็นคุณธรรมศักดิ์สิทธิ์ 7 ประการของชีวิตคริสตชน (the Seven Holy Virtues of the Christian Life)

เท่านั้นที่พอจะพิสูจน์ได้แล้วว่าพระวาจาสำคัญที่พระวจนาดัง

(หมวดปรัชญา)

พระมหาคัมภีร์อัล-กุรอาน คือพระวาจาของพระเจ้าแห่งศาสนาอิสลาม

เมธัส วันแอะเลาะ

ท่านผู้อ่านที่รักยิ่ง... ในบรรดาถ้อยคำที่มีความไพเราะลึกซึ้ง... และชวนให้ผู้ฟังคล้อยตามนั้น อาจไม่ใช่มาจากความสละสลวยแห่งถ้อยคำหรือความงดงามแต่เพียงประการเดียว จำต้องมีปัจจัยอื่นมาเกี่ยวข้องที่ไม่อาจขาดไปได้เลย อันได้แก่ความน่าเชื่อถือและความศรัทธาที่ผู้อ่านหรือผู้รับฟังมีต่อผู้พูด หรือผู้เป็นเจ้าของถ้อยคำดังกล่าวนั้น และเราทุกคนไม่สามารถปฏิเสธได้เลยว่า ถ้อยคำที่มีความพร้อมไปด้วยประสิทธิภาพแห่งการถ่ายทอดสู่ผู้รับฟังที่ดีที่สุดนั้นก็คือ “พระวาจาของพระเจ้า”

ในศาสนาอิสลามได้ระบุถึง “พระวาจาของพระเจ้า” อันครบถ้วนสมบูรณ์ในทุกกรณีไว้ใน “พระมหาคัมภีร์อัล-กุรอาน จำนวนทั้งสิ้น 114 บท โดยพระผู้เป็นเจ้าได้ประทานผ่านศาสดามูฮัมหมัด ซึ่งถือเป็นศาสนทูตองค์สุดท้าย โดยลักษณะจำเพาะของพระมหาคัมภีร์อัล-กุรอานที่สำคัญที่สุดต่อชาวมุสลิม นั่นก็คือ ถือเป็นธรรมนูญสูงสุดในการดำเนินชีวิต และในทุกครั้งที่มีการอ่านพระวาจาของพระเจ้าในอิสลามนั้น ผู้อ่านจักได้รับผลบุญมากมายต่อการดำเนินชีวิตทั้งในโลกนี้และโลกหน้า โดยศาสดามูฮัมหมัดได้กล่าวไว้

ว่า “ผู้ใดที่อ่านพระวาจาจากอัล-กุรอานเพียงอักษรเดียว เขาจะได้รับหนึ่งความดี และหนึ่งความดีนั้นเขาจะได้รับผลบุญถึง 10 เท่า” ท่านผู้อ่านที่รักครับ ท่านเห็นหรือไม่ว่าในความเป็นจริงแล้วทุกคำสอนของทุกศาสนานั้นล้วนแล้วแต่อุดมไปด้วยความดีทั้งสิ้น แต่กระนั้นพระวาจาของพระเจ้าในสายตามนุษย์บางคนยังคงไม่สำคัญสำหรับเขาเท่าที่ควร ทั้งที่ยังอ่านยังรับฟังก็ยังได้รับผลบุญ แต่ก็นั่นแหละครับความดีกับบุคคลบางกลุ่มอาจทำให้เขาลำบากใจเสมอ เพราะฉะนั้นจึงจำเป็นต้องนำหลักธรรมคำสอนของศาสนามาจรรโลงหัวใจของมนุษย์อยู่โดยตลอดเวลา

อย่างไรก็ตามความสำคัญเชิงเปรียบเทียบสำหรับบุคคลที่มีปฏิสัมพันธ์กับพระวาจาของพระเจ้าโดยแตกต่างกันนั้น ศาสดามูฮัมหมัดได้กล่าวเชิงเปรียบเทียบไว้อย่างชัดเจนว่า “ผู้ศรัทธาที่อ่านพระวาจาของพระเจ้านั้นตัวเขาจะประดุจดังผลอุตรูญะห์ (ผลไม้ซึ่งกลิ่นของมันนั้นหอมหวานและรสชาติของมันก็ดีเยี่ยมอยู่ในตระกูลเดียวกับมะนาว มีสรรพคุณในการรักษาโรคบางชนิด) และผู้ศรัทธาที่ไม่อ่านพระวาจาของพระเจ้านั้นเปรียบประดุจดังผลอินทผลัมซึ่งไม่มีกลิ่นแต่รสชาติของมันนั้นหวานอร่อย และคนหน้าไหว้หลังหลอก (คนไม่ดี) ที่อ่านพระวาจาของพระเจ้านั้นเปรียบประดุจดังใบโหระพา

ซึ่งกลิ่นของมันนั้นหอมหวานแต่รสชาติของมันนั้นขมบ้าง และคนหน้าไหว้หลังหลอกที่ไม่อ่านพระวาจาของพระเจ้านั้นเปรียบประดุจดังผลอันซอละห์ (กระบองเพชร ผลไม้ซึ่งไม่มีกลิ่นและรสชาติของมันนั้นขมบ้าง)”

จากคำสอนดังกล่าวผู้อ่านที่รักจักเห็นได้ว่ากระบวนการยกระดับให้สูงยิ่งขึ้นสำหรับผู้ทำการอ่านและรับฟังพระวาจาของพระเจ้านั้นก็คือ “ความศรัทธา” แน่นนอนครับผู้ศรัทธาที่ทำการอ่านนั้นย่อมดีกว่าผู้ศรัทธาที่ไม่ทำการอ่าน ถึงกระนั้นศรัทธาแต่ไม่อ่านก็หาใช่คนเลวไม่ คือคนดีแต่ “ดีไม่สุด” และเช่นเดียวกันผู้หน้าไหว้หลังหลอก (คนไม่ดี) หากเขาอ่านพระวาจาของพระเจ้า ก็ยังคงมีความดีในขณะอ่านจากการเปรียบเทียบของศาสดาว่ายังหอมเหมือนโหระพาแต่ขมจากความผิดของเขา ดังนั้นหากยังไม่ศรัทธาและไม่ทำการอ่านด้วยคงไม่ต่างจากต้นกระบองเพชรซึ่งทั้งขมและไร้กลิ่น ดังนั้นเหนือสิ่งอื่นใด ความศรัทธาจักมาเป็นตัวกำหนดว่าผู้อ่านพระวาจาของพระเจ้านั้นอยู่ในมาตรฐานและระดับใดกันแน่?

และในบางครั้งความเลิกละแห่งการได้รับพรจากการอ่านพระวาจานั้นมักทำให้ความผิดเล็กน้อยประการเป็นที่อนุมัติได้เช่น “ความอิจฉา” ในที่นี้หมายถึงอนุญาตให้อิจฉาผู้ที่ได้รับความดีจากการอ่านพระวาจาได้แต่หาใช่ความริษยาไม่ครับท่านผู้อ่านที่รัก

ดังที่ศาสดามูฮัมหมัดได้กล่าวไว้ว่า “อิสลามได้ห้ามปรามจากการอิจฉานอกจากสองสิ่งต่อไปนี้ อันได้แก่ชายคนหนึ่งที่ยัลลอห์ทรงประทานความรู้เกี่ยวกับพระวาจาให้กับเขา แล้วเขาก็ให้ความเอาใจใส่กับพระวาจา (ด้วยการอ่านและศึกษาความรู้ต่างๆ ในนั้น) ทั้งในยามกลางวันและในยามค่ำคืน และชายคนหนึ่งที่ยัลลอห์ทรงประทานทรัพย์สินเงินทองให้กับเขาแล้วเขาก็บริจาคตานทั้งในยามกลางวันและในยามค่ำคืน”

ผู้เขียนขอหมายเหตุเอาไว้ว่า การอิจฉาในทัศนะของอิสลามนั้นคือ ความรู้สึกปรารถนาที่อยากจะได้ในสิ่งที่ดีๆ ที่คนๆ หนึ่งครอบครองหรือมีอยู่ให้เราได้มาเหมือนๆ กับเขา คนนั้น การอิจฉาลักษณะนี้คือสิ่งที่อิสลามอนุญาตให้รู้สึกได้เพียงสองกรณีดังที่ระบุในคำสอนที่ผ่านมามาก่อน ส่วนการอิจฉาที่รู้สึกอยากจะได้ในสิ่งที่คนๆ หนึ่งครอบครองอยู่และปรารถนาให้สิ่งดีๆ เหล่านั้นหมดไปจากคนๆ นั้นเป็นการอิจฉาที่ไม่ดีหรือที่เราเรียกว่า “ความริษยา” ที่อิสลามห้ามปรามโดยไม่มีกรณียกเว้นใดๆ ทั้งสิ้น ดังนั้นสามารถสรุปได้ว่าการดำรงไว้ซึ่งความดีที่ได้รับจากพระวาจานั้นสอดคล้องประสานกับพระวาจาอันเปรียบประหนึ่งพระสัญญาของพระเจ้าแห่งอิสลามได้ตรัสว่า “และเรา (อัลลอฮ์) ได้ประทานอัลกุรอานให้แก่เจ้า (มูฮัมหมัด) เพื่อเป็นหลักฐานอันชัดแจ้งแก่ทุกๆ สิ่ง และเพื่อ

เป็นทางนำ, ความเมตตา และเป็นข่าวดีแก่บรรดามุสลิมผู้ศรัทธา” บทอันนะฮ์ล วรรคที่ 15

จากที่ท่านผู้อ่านได้รับข้อมูลไปนั้น จักทำให้ทราบว่า กระบวนการพิจารณาและศึกษาข้อบ่งชี้ของศาสนาในเรื่องการศึกษาพระวาจาของพระเจ้านั้น จักทำให้ผู้อ่านได้รับรู้ถึงคุณประโยชน์เสียเป็นส่วนใหญ่ในที่นี้สำหรับคุณประโยชน์ด้านความเป็นสิริมงคลเช่นพิธีกรรมทางศาสนาก็มักทำให้เห็นถึงคุณค่าและความสำคัญของการนำมาใช้ซึ่งพระมหาคัมภีร์อัล-กุรอานที่เป็นรูปเล่มในฐานะแห่งพระวาจาของพระเจ้าในการนำมาใช้กับการประกอบพิธีกรรมในอิสลามซึ่งมักเริ่มต้นด้วยการอ่านพระวาจา เช่นเดียวกับทุกพิธีกรรม และที่สำคัญในบางโอกาสสำหรับผู้ด้อยฐานะก็สามารถนำความรู้ความจำในพระวาจามาเป็นสินสมรสในการแต่งงานตามนัยยะแห่งความศักดิ์สิทธิ์ของผู้จดจำพระวาจาเอาไว้เป็นจำนวนมากในสมองของเขา ดังที่ศาสดามูฮัมหมัดได้กล่าวแก่ชายที่มาสู่ขอหญิงสาวนางหนึ่งว่า “ท่านจงมอบเสียตัวหนึ่งให้เป็นสินสมรสกับนางเถิด” ชายผู้นั้นกล่าวว่า “ฉันไม่มีความสามารถที่จะให้เสียตัวหนึ่งแก่นางได้” ท่านศาสดาจึงกล่าวกับเขาว่า “จงหาสินสมรสให้แก่นาง ถึงแม้ว่าสิ่งนั้นจะเป็นเพียงแค่แหวนเหล็กวงหนึ่งก็ตาม” แต่ทว่าชายผู้นี้ก็ยังไม่มีความสามารถ

ที่จะหาสิ่งใดมาเป็นสินสมรสให้แก่นางได้ ท่านศาสดาจึงถามเขาว่า “ท่านต้องจำพระวาจาได้เท่าไรหรือ?” ชายผู้นี้ตอบไปว่าเขาสามารถท่องจำบทนั้นบทนี้ได้ ท่านศาสดาจึงกล่าวกับเขาว่า “แท้จริงฉันขอทำพิธีแต่งงานให้ท่านกับนางโดยมีบทต่างๆ ที่ท่านสามารถท่องจำได้เป็นสินสมรสที่ท่านมอบให้แก่นาง” เห็นหรือไม่ครับว่าแม้ไม่มีทรัพย์สินพระวาจาในความจดจำก็มีคุณค่าประหนึ่งทรัพย์สินไม่ต่างกัน

ท่านผู้อ่านที่รักยิ่ง... พระวาจาจากอัล-กุรอานถือเป็นธรรมนูญสูงสุดของศาสนาอิสลามที่บรรดามุสลิมจะต้องยึดมั่นศรัทธาและให้ความสำคัญเอาใจใส่ต่อพระวาจาจากอัล-กุรอานในด้านต่างๆ โดยเฉพาะการอ่าน และศึกษาความหมายของพระวาจาจากอัล-กุรอาน คัมภีร์ที่เพียบพร้อมไปด้วยวิทยาการแขนงต่างๆ และเป็นทางนำแก่มวลมนุษยชาติเล่มหนึ่ง ซึ่งผู้ใดก็ตามที่ยึดมั่นและนำพระวาจาจากอัล-กุรอานมาเป็นทางนำของชีวิตเขาแล้ว พระเจ้าจะทรงยกเกียรติเขาให้สูงส่งและมีชีวิตอันผาสุก ทั้งในโลกนี้และโลกหน้า ดังเช่นที่บรรดามุสลิมในยุคแรกเริ่มได้ประสบความสำเร็จมาแล้ว อันเนื่องมาจากการยึดมั่นและปฏิบัติตามทางนำจากพระวาจาจากอัล-กุรอานและแบบฉบับของท่านศาสดามาเป็นธรรมนูญในการดำเนินชีวิต

สุดท้ายนี้ผู้เขียนขอฝากข้อคิดเตือนใจในการดำเนินชีวิตของศาสดามูฮัมหมัดซึ่งท่านได้กล่าวเอาไว้ว่า “ท่านจงรับกระทำ 5 สิ่งต่อไปนี้ ก่อนที่ อีก 5 สิ่งจะมาถึง”

1. จงรับทำความดีในขณะที่ท่านยังอยู่ในวัยหนุ่มก่อนที่จะท่านจะแก่ชรา
 2. จงรับทำความดีในขณะที่ท่านยังมีสุขภาพดีก่อนที่จะท่านจะเจ็บป่วย
 3. จงรับทำความดีในขณะที่ท่านร่ำรวยก่อนที่จะท่านจะยากจนขัดสน
 4. จงรับทำความดีในขณะที่ท่านยังมีเวลาว่างก่อนที่จะท่านจะยุ่งเหยิง
 5. จงรับทำความดีในขณะที่ท่านยังมีชีวิตอยู่ก่อนที่จะท่านจะเสียชีวิต
- ซึ่งความดีทั้งหลายนั้นจักได้นำมา.... จากพระวาจาของพระเจ้า... สู่ความสุขในโลกหน้าชั่วนิรันดร์

(หมวดประวัติศาสตร์พระศาสนจักร)

ปีแห่ง พระวาจาของพระเจ้า

บาทหลวง ปรีชา ธรรมนิยม, OMI.

ปี 2020/2563 เป็นปีครบรอบ 1600 ปี แห่งมรณภาพของนักบุญเยโรโม ผู้มีส่วนอันยิ่งใหญ่ในการแปลพระคัมภีร์ เป็นภาษาลาติน

สมณดำริ APERUIT ILLIS วันที่ 30 กันยายน 2019/2562 พระสันตะบิดรฟรานซิส ได้ทรงออก สมณดำริ (MOTU PROPRIO) สถาปนาอาทิตย์แห่งพระวาจาของพระเจ้าในทุกวันอาทิตย์ที่ 3 ของเทศกาลธรรมดา (ปีนี้ตรงกับวันที่ 26 มกราคม 2020/2563) สมณดำรินี้มีชื่อเรื่องว่า “APERUIT ILLIS” ซึ่งเป็นคำลาตินเป็นสองคำแรกของประโยคของพระวรสารตาม

คำเล่าของนักบุญลูกา 24:45 เน้นชี้ความหมายมากมายและคุณลักษณะอันมีชีวิตชีวาของเนื้อความ พระองค์ทรงเชื่อเชิญให้คริสตศาสนิกชนพยายามค้นคว้ากับพระวาจาของพระเจ้า เพื่อจะได้ ‘สามารถเจริญชีวิตอย่างลุ่มลึกในความสัมพันธ์กับพระเจ้าและกับเพื่อนมนุษย์’

สมณดำรินี้เริ่มด้วยคำว่า “Aperuit Illis” “แล้วพระองค์ทรงทำให้พวกเขาเกิดปัญญา เข้าใจพระคัมภีร์” (ลูกา 24:45) แนวความคิดด้านอภิบาลของพระสันตะบิดรอัดแน่นอยู่ในคำเหล่านั้น ที่จริงการมาร่วมชุมนุมถวายบูชาขอบพระคุณก็เป็นการมุ่ง

บาทหลวงสังกัดคณะธรรมทูตแห่งมารีนิรมล, OMI.

จุดความสนใจอยู่ที่องค์เจ้าเหนือหัวเยซูแล้ว แต่พระสันตะบิดรก็ทรงรู้และสัมผัสได้ว่า คาทอลิกส่วนมากไม่ค่อยรู้จักพระวาจาของพระเจ้า จึงไม่เห็นความจำเป็นที่ต้องประกาศข่าวดี และความเชื่อก็ค่อยเสื่อมถอยหมดรสไปที่ละเล็กทีละน้อย

บ่อยครั้งพวกเราเหมือนกลุ่มอัศวินธรรมทูตหลังเหตุการณ์การกลับคืนชีพขององค์พระเยซูคริสต์ พวกเรา่วมบูชาขอบพระคุณเหมือนสาวกที่เดินทางไปเอดมาอูส และต้องตื่นต้นกับเหตุการณ์ที่ตนเองได้ประสบ พวกเราเหมือนผู้ที่เฝ้ารอรับองค์เจ้าเหนือหัวเยซูคริสต์เพื่อจะได้ยินคำตรัสของพระองค์ว่า “สันติสุขจงดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด” (ลูกา 24:26) แต่เมื่อพระองค์แสดงพระวรกาย พวกเขาถึงกับตะลึงต่อความยิ่งใหญ่ของการของธรรมล้ำลึกนี้ ประหลาดใจจนไม่อยากจะเชื่อ พวกเราต้องยอมรับรู้ว่าในทุกบูชาขอบพระคุณในภาคพระวาจา องค์เจ้าเหนือหัวได้เสด็จมา ‘เปิดจิตใจของเรา’ เพื่อจะได้สามารถน้อมรับองค์พระจิตได้

บ่อยครั้งเราเหมือนสาวกที่เดินทางไปเอดมาอูสด้วยใจหดหู่และเศร้าสร้อย คิดได้อย่างลุ่มลึก แต่เข้าหาตนเองและปัญหาของตน

“อาทิตย์แห่งพระวาจาของพระเจ้า” ควรช่วยพวกเราให้พยายามมุ่งเป้าหมาย

ไปยังสิ่งที่จำเป็นและสำคัญ สิ่งที่เป็นแก่นแท้คือมีใจเราร้อนในพระองค์ “ใจของเรามีได้เราร้อนเป็นไฟอยู่ภายในอกหรือเมื่อพระองค์ตรัสกับเราขณะเดินทางและอธิบายพระคัมภีร์ให้เราฟัง” (ลูกา 24:32)

การออกสมณดำริฉบับนี้ก็เพื่อรำลึกถึงนักบุญเยโรมและผลงานของท่าน ผู้ได้มอบแทบตลอดชีวิตของท่านในการศึกษาและแปลพระคัมภีร์ ท่านเป็นหนึ่งในบรรดา 4 ปีตจารย์ลาติน เป็นนักปราชญ์ผู้ได้ผลิตงานชิ้นโบว์แดงของการแปล Vulgate (คำแปลพระคัมภีร์เป็นภาษาลาติน อันเป็นที่ยอมรับของพระศาสนจักรคาทอลิก)

พระสันตะบิดรฟรานซิสทรงเลือกที่จะเพิ่มใส่พระวาจาของพระเจ้าในอานาจารสั่งสอน และให้อภิสิทธิ์ในการสมโภชอาทิตย์ที่สามของเทศกาลธรรมดา เฉลิมฉลองไตร่ตรอง และประกาศพระวาจา การตัดสินใจพระทัยนี้มีต้นกำเนิดมาจากการเฉลิมฉลองพระเมตตาอย่างพิเศษ พระองค์ได้ทรงขอร้องให้มีอาทิตย์หนึ่งสำหรับพระวาจาของพระเจ้า เพื่อสามารถเข้าใจความหมายอันเปี่ยมล้นและไม่เหือดหายจากการสนทนาระหว่างพระเจ้ากับประชากรของพระองค์ และเพื่อจะได้สามารถเฉลิมฉลองอาทิตย์แห่งพระวาจาของพระเจ้าด้วยความเป็นเอกภาพ ทั้งนี้เพื่อเดินตามรอยแนวความคิดของธรรมบุญ Dei Verbum (จากวาติกันที่

2 เกี่ยวกับการเผยแสดงของพระเจ้า) และของสมณสาส์นเตือนใจ Verbum Domini ของพระสันตะบิดร เบเนดิกที่ 16

พระสันตะบิดรฟรานซิสได้ทรงนำเสนอให้ “เฉลิมฉลองอาทิตย์ที่กล่าวถึงนี้ให้สง่าอย่างเป็นรูปธรรม” เพื่อเตือนให้รำลึกถึงความสำคัญของการประกาศพระวาจาของพระเจ้าในพิธีกรรม พระองค์ทรงเตือนใจทรงขอร้องให้มีการอบรมสัตบุรุษบางท่านอย่างจริงจัง เพื่อเป็นผู้ประกาศพระวาจา พระองค์ทรงเชื่อเชิญให้ฉลองอาทิตย์แห่งพระวาจานี้ในช่วงต้นปีที่พวกเราภาวนาเพื่อความเป็นหนึ่งเดียวของคริสตศาสนิกชนทุกนิกาย และทรงเน้นว่าพระคัมภีร์ชี้หนทางแก่ผู้ที่รับฟัง เพื่อลูถึงความเป็นเอกภาพอันแท้จริงและมั่นคง

พระสันตะบิดรทรงเชื่อเชิญให้เราอ่านพระวาจาของพระเจ้าในชีวิตประจำวัน พยายามเข้าใจให้ลุ่มลึก รำพึงไตร่ตรอง และพยายามลงไปในภาคปฏิบัติ เพื่อให้พระวาจาที่ได้รับการรำพึงไตร่ตรองนี้กลายเป็นอาหารหล่อเลี้ยงคำภาวนาของเรา ดังนั้นหน้าของเราจะหันไปหาพระเจ้าตลอดวันด้วยใจรักพระองค์ และพระวาจานั้นจะค่อยๆ ฝังรากลึกลงในตัวเรา เอื้อต่อการสนทนากับพระองค์ในทุกสถานการณ์และสภาวะการณ์ ดังนั้น ผู้เทศน์สอนพระวาจาต้องพยายามใช้พระวาจาของพระเจ้าขณะในพิธีเชื่อม

สัมพันธ์หัวใจทุกดวงที่กำลังฟังอยู่ ให้เป็นสายใยหทัยขององค์เจ้าเหนือหัวเยชูกับหัวใจของประชากรของพระองค์ เป็นความผูกพันของทั้งสองฝ่ายในความรักเมตตาและความรักเผื่อแผ่ บทเทศน์จึงควรเป็นเวลาที่หัวใจของคริสตศาสนิกฟังพระวาจาที่ตรัสกับพวกเขา เป็นโอกาสหนึ่งเดียวที่สัตบุรุษสามารถสัมผัสและลิ้มรสความงดงามของพระวาจา

พระสันตะบิดรทรงเชื่อเชิญให้พวกเรามอบความวางใจในองค์พระจิตผู้ทรงปฏิบัติ การเปลี่ยนแปรพระคัมภีร์ให้เป็นพระวาจาที่มีชีวิตชีวา เป็นวาจาทรงชีวิตของพระเจ้าที่ถูกถ่ายทอดสืบทอดกันมาในความเชื่อของประชากรศักดิ์สิทธิ์ องค์พระจิตนี้ยังคงปฏิบัติการต่อโดยส่งแรงบันดาลใจทุกครั้งให้พระศาสนจักรสั่งสอนผ่านทางอำนาจการสั่งสอน/อาจารย์ภาพที่ตีความได้อย่างถูกต้อง พระองค์ยังทรงอธิบายให้เห็นว่า พระคัมภีร์ซึ่งเป็นพระวาจาของพระเจ้าสามารถและต้องหล่อเลี้ยงชีวิตศาสนิกทุกคน จนพวกเขาถูกแปรเปลี่ยนในกิจวัตรประจำวัน เพื่อสามารถลูถึงการทำใหักระแสร่ายจากศีลล้างบาปเป็นจริงในชีวิต เราจึงต้องไม่คั่นจินจนเฉยชาต่อพระวาจาของพระเจ้า แต่ให้อาหารหล่อเลี้ยงชีวิตความเชื่อ เพื่อสามารถค้นเจอและเจริญชีวิตความสัมพันธ์กับพระเจ้าและกับเพื่อนมนุษย์ได้อย่างลุ่มลึกขึ้นเสมอ เมื่อหัวใจของผู้ที่เชื่อถูกรอบคลุม

ด้วยพระวาจา หัวใจนั้นต้องนำความมั่นใจ และความหวังแห่งพระวาจาไปแบ่งปันกับทุกคนที่ตนพบในชีวิตประจำวัน

พระสันตะบิดรตรัสอีกว่า พระวาจาของพระเจ้าเตือนพวกเราถึงความรักอันเมตตากรุณาของพระบิดาเจ้า ผู้ทรงขอร้องให้ลูกๆ ของพระองค์เจริญชีวิตในความรัก เพื่อแผ่เอื้อต่อการเปิดหูเปิดตา เพื่อตั้งตัวเองออกจากการมองแต่ตัวเอง จากปัจเจกนิยมที่ทำให้ชีวิตของเราสำคัญและไร้ประโยชน์ แล้วพระองค์ทรงดึงแบบอย่างของพระแม่มาริออกมาให้เราเห็นว่า “ความสุขแท้อยู่ที่การฟังพระวาจาและพยายามปฏิบัติให้สอดคล้องในชีวิต” การฟังพระวาจาของพระเจ้าจึงเป็นประตูสู่ความสุขเที่ยงแท้ เป็นมรรคาไปสู่ความเพียบพร้อมบริบูรณ์

พระเจ้าตรัสตลอดเวลา กับมนุษย์

พระเจ้าของเราคือพระวาจาทรงชีวิต เป็นพระวาจาที่ให้ชีวิต พระเจ้าของอับราฮัม และของโมเสส มิได้แสดงพระองค์เพื่อเรียกร้องความสนใจ พระองค์ได้ทรงออกจากพระองค์ในการสร้างโลกและสร้างมนุษย์ด้วยพระวจนาตม์

การ “เปิดเผยพระองค์” ครั้งแรกคือการสร้างโลก “พระเจ้าตรัสว่า ‘จงมีความสว่าง...’ พระเจ้าตรัสว่า ‘เราจะสร้างมนุษย์

ขึ้นตามภาพลักษณ์ของเรา’” (เทียบ ปฐมกาล 1:3-26) พระวาจาของพระเจ้าที่สร้างและเรียกให้ทุกสิ่งปรากฏออกมา “จงออกจากแผ่นดินนี้ จากญาติพี่น้อง จากบ้านของบิดา แล้วไปยังแผ่นดินที่เราจะชี้ให้” (เทียบ ปฐมกาล 12:1) เป็นการเรียกของพระเจ้าที่ตรัสกับอับราฮัมอันเป็นจุดเริ่มต้นการปรากฏตัวขึ้นมาของประชากรเลือกสรร และพระเจ้าก็ได้ตรัสตลอดเวลา กับประชากรเลือกสรรนี้เป็นพิเศษ บัญญัติ 10 ประการที่โมเสสได้รับบนภูเขาซีนัย ก็คือ 10 พระวาจาของพระเจ้าที่ทรงให้ไว้เพื่อการดำเนินชีวิตอยู่ร่วมกันอย่างมีสมานฉันท์ (เทียบ อพยพ 20:2 -17; เฉลยธรรมบัญญัติ 5:6-21)

จึงเป็นที่เด่นชัดว่า พระเจ้าตรัสทรงมีพระวาจาและพระวาจานั้นเป็นจุดเริ่มต้นของกำเนิดของประวัติศาสตร์ของมนุษยชาติ ซึ่งมีใช้เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นโดยบังเอิญ แต่เป็นเหตุการณ์ที่ต้องเกิดขึ้น (เทียบ คาร์ดินัลโยเซฟ RATZINGER/พระสันตะบิดรเบเนดิกต์ ที่ 16) โลกและประวัติศาสตร์ของมวลมนุษย์มีที่อาหารมาจากพระเจ้า ผู้ตรัสและเป็นผู้ผูกพันพระองค์กับเราด้วยพระวาจาของพระองค์ผ่านทางพระคัมภีร์ เป็นการเปิดเผยพระองค์ในประวัติศาสตร์ผ่าน/อาศัยพระวาจา

คาร์ดินัล Henri de LUBAC ได้สรุปเกี่ยวกับการเปิดเผยของพระเจ้าในธรรมนูญ Dei Verbum ว่า ‘พระเจ้าตรัสในประวัติศาสตร์’ กล่าวคือ การเปิดเผยของพระเจ้ามิได้ล่วงลงมายังโลกเหมือนลูกอุกกาบาต แต่เป็นปฏิบัติการผ่านทางพระวาจา ผ่านทางการกระทำ และผ่านทางเหตุการณ์ต่างๆ อันอาจเกิดขึ้นได้โดยที่เราอาจไม่คาดคิด และผลักดันให้เกิดความสัมพันธ์ระหว่างพระเจ้ากับมวลมนุษย์ พุดง่าย ๆ ก็คือ เป็นเหตุการณ์ที่พระเจ้าตรัสกับเราสนทนากับเราเหมือนกำลังทำสัญญาอะไรสักอย่างกับเรา ซึ่งถูกเขียนไว้ในพระคัมภีร์ เราต้องพยายามเข้าใจด้วยการตีความให้หลากหลาย จึงมิใช่คู่มือที่พยายามอธิบายและตีความตามตัวอักษรเท่านั้น

บรรดาปิตาจารย์ชอบกล่าวถึงคำอธิบาย การตีความหรือความหมายในสี่ระดับ ระดับหนึ่งคือความหมาย/การตีความตามตัวอักษรโดยอิงกับเหตุการณ์อิงประวัติศาสตร์ ระดับหนึ่งคือความหมาย/การตีความในองค์ประกอบที่ซ่อนเร้นปิดบังอยู่ ระดับหนึ่งคือความหมาย/การตีความในการดำเนินชีวิตอย่างไรให้สอดคล้องกับพระวาจานั้น และอีกระดับหนึ่งคือความหมาย/การตีความที่เรียกร้องให้เราปรารถนาสิ่งซึ่งพระเจ้าได้ทรงสัญญาจะให้เป็นจริง ตั้งแต่บัดนี้ไปเรื่อยๆ จนถึงในอนาคต ตามแนว

ความคิดและการปฏิบัติแบบนี้ ทำให้ถูกบีบให้ต้องน้อมรับโดยศรัทธาว่าศาสนาของเราเป็นศาสนาแห่งพระวาจาของพระเจ้า ที่บอกเหตุการณ์แห่งการเปิดเผยพระองค์และความเชื่อมสัมพันธ์ สร้างพันธสัญญาแห่งพระเจ้ากับมนุษย์ที่เล้าอาณ และได้รับการยืนยันจากพระคัมภีร์

จุดสูงสุดของการเปิดเผยพระองค์ในประวัติศาสตร์ความรอดพ้นของมนุษย์คือเหตุการณ์ที่พระวาจาทรงรับสภาพมนุษย์ที่เบธเลแฮม เป็นเหตุการณ์ที่ควรทำให้พวกเราตื่นตันใจ จากนั้นพระวาจาก็ทรงเปิดเผยพระองค์ต่อไปในการเข้าพิธีชำระที่แม่น้ำจอร์แดน เริ่มออกเทศน์สอนในแคว้นกาลิลีต่อไปในการถูกตรึง ณ ไม้กางเขนที่ไกลโกธา และได้ทรงกลับคืนชีพในเช้าวันปัสกา

องค์พระเยซูพระวาจารับสภาพมนุษย์ทำให้พระวาจาเป็นนิรันดร์และสร้างสรรค์แทรกตัวเข้ามาอยู่ในมนุษยชาติ (แต่มิใช่แบบไวรัสโคโรนา covid-19 หรือไวรัสชนิดอื่นๆ ที่ทำให้ตายแทนที่จะสร้าง) และค่อยๆ คลี่/เผยสิ่งที่ซ่อนอยู่ในพระธรรมเดิม

แต่พระวาจาของพระเจ้าซึ่งเป็นการเปิดเผย พระเจ้าทรงเรียกร้องให้มีการส่งต่อคำในภาษาลาตินให้ความหมายดีมาก คือคำว่า TRADERE แปลว่าปล่อยออกไปส่งต่อไปให้ถึงผู้รับ จนเป็นธรรมประเพณีที่ประดุจทอธารอันไม่รู้จักเหือดแห้งเลย

นักบุญเปาโลได้เขียนจดหมายถึงชาวโครินธ์ตอนหนึ่งว่า “ข้าพเจ้า มอบธรรมประเพณีที่สำคัญที่สุดให้กับท่าน เป็นธรรมประเพณีที่ข้าพเจ้าได้รับมาอีกทอดหนึ่ง คือ องค์พระคริสต์ได้สิ้นพระชนม์เพราะบาปของเรา ตามที่มีเขียนไว้ในพระคัมภีร์ และทรงถูกฝังไว้ พระองค์ทรงกลับคืนชีพในวันที่สามตามความในพระคัมภีร์” (เทียบ 1 โครินธ์ 15:3-4) ธรรมประเพณีนี้เป็นกระบวนการทางชีวิตธรรมจิต คือกายได้แรงบันดาลใจและความช่วยเหลือขององค์พระจิต ผู้ทรงช่วยให้พระศาสนจักรน้อมรับและนำธรรมประเพณีนี้ไปประกาศ/ถ่ายทอดต่อ จึงมิใช่เรื่องแค่อ่านฟังเท่านั้น แต่ต้องรับพระวาจาไว้ในใจ และพยายามนึกตรึงตรองให้ย้อยผ่านเข้าไปในตัว (ในสายเลือดของเรา) เป็นปฏิบัติการภายในตัวของเรา เหมือนเมล็ดที่ถูกฝังในตัวเรา ใจของเราต้องเปิดกว้างรับเมล็ดแห่งพระวาจา เพื่อการเจริญเติบโตไปสู่ความรู้แจ้ง ‘ดุกวางน้อยกระหายน้ำ ลงดื่มในธารา แฉกเช่นเดียวกับวิญญาณ ข้าพเจ้าแสนกระหาย... วิญญาณของข้าเอยที่ได้เคยชิมพระองค์ ชีวข้าฯ จึงกลับกลาย จึงกระหายหาทรงชัย...’

ดังนั้นเรากล้าพูดได้ว่าความสำคัญสูงสุดอยู่ที่ว่าจะทำอย่างไรให้การอ่าน การฟังพระวาจาของพระเจ้าเปลี่ยนแปลงไปให้ถึงการภาวนาที่เอื้อให้เราได้พูดกับพระเจ้าได้

อย่างหมดหัวใจ ได้ลิ้มรสความรักของพระเจ้าที่ทรงมีต่อมวลมนุษย์ เกิดความกระหายอยากค้นเจอ พบ และได้สัมผัสพระเจ้าผ่านทางพระวาจาอยู่เป็นนิจ กิจกรรมนี้มีควรสงวนไว้สำหรับสมณหรือผู้ถวายตัวแล้วเท่านั้น แต่ควรเป็นกิจวัตรของคริสตศาสนิกทุกคน เพราะยิ่งอ่านเราก็กินอาหารหล่อเลี้ยง ได้รำพึงตรึงตรอง และได้ภาวนาไปจนถึงการเพ่งพิศได้ เป็นการเอื้อให้เราอยู่ต่อพระพักตร์พระเจ้าได้ เอื้อให้เราได้รำลึกถึงคุณประโยชน์มากมายที่พระเจ้าได้ทรงเคยประทานให้เรา เอื้อให้เราอยู่ในที่ทัศนของผู้รู้คุณ สมองและหัวใจเป็นส่วนสำคัญในการฟังพระวาจาของพระเจ้า โดยเชื่ออย่างแน่วแน่ แม้ไม่เกิดอะไรในตัวเรา ไม่รู้สึกอะไรเลยในตัวเรา พระเจ้าจะทรงผ่านมาสัมผัสเราอย่างแน่นอน เพราะพระองค์ตรัสผ่านทางพระวาจาว่า พระองค์ทรงรักเรา

การค้นเจอความสำคัญอันยิ่งใหญ่ของพระวาจานี้ ควรเป็นโอกาสให้เราได้พบเจอองค์พระคริสต์เป็นพิเศษในพระวรสารได้โดยไม่ยากนัก เพราะพระวรสารมิใช่เนื้อความหรือบทความที่ไกลตัวเรา หรือเป็นเนื้อความสำหรับบรรดานักวิชาการ ผู้เชี่ยวชาญเท่านั้น แต่เป็นของคริสตศาสนิกทุกคน เพื่อจะได้มาซึ่งความเชื่อมั่นใจว่าพระวาจาที่ตรัสกับพวกเรานี้ สามารถผลักดันเราให้ไปสู่การ

แบ่งปัน/แลกเปลี่ยนความเชื่อของกันและกัน พระวรสารมีไว้เพื่อนำไปประกาศ ยิ่งเรารู้จักองค์พระคริสต์มากขึ้นเท่าใด ยิ่งเราแบ่งปันความเชื่อระหว่างพวกเราได้ลุ่มลึกมากเท่าใด ก็อาจจะเป็นคุณประโยชน์ต่อผู้ที่ไม่รู้จักองค์พระคริสต์ได้มากเท่านั้น เป็นโอกาสให้เราพูดถึงความเชื่อของเรากับผู้อื่น และควรเป็นโอกาสเตือนให้พวกเรารำลึกว่าองค์พระคริสต์ตรัสกับพวกเราเสมอ และวาจาของพระองค์ช่วยเหลือถึงความเชื่อของพวกเราตลอดเวลาเมื่อได้อ่าน ได้ฟัง ได้ให้พระวาจานั้นย่อยเข้าสู่สายเลือดในตัวพวกเรา เชื่อแน่ว่าเวลานั้นจะเกิดการเปลี่ยนแปลงอย่างลุ่มลึกในความเชื่อและในตัวของเรา

พระวาจาของพระเจ้าในชีวิตของพระศาสนจักร

พวกเราต้องระลึกคุณเป็นพิเศษที่สังคายนาว่าติกันที่ 2 ได้กล่าวเกี่ยวกับพระวาจาของพระเจ้า โดยเฉพาะในธรรมนูญเกี่ยวกับการเผยแสดงของพระเจ้าใน Dei Verbum อันเป็นคุณูปการอย่างท่วมท้นต่อชีวิตของพระศาสนจักร ทำให้ตื่นตัวและได้หวนกลับไปเพ่งมององค์พระเยซูคริสต์กันใหม่อย่างลุ่มลึกขึ้น องค์พระคริสต์ผู้ทรงเป็นพระวาจารับสภาพมนุษย์บอกเราว่า พระเจ้าสถิตกับเราผ่านทางวาจา ทางกิจการ ทางเครื่องหมาย ทางการทำอัศจรรย์ ผ่าน

ทางการสิ้นพระชนม์ และการกลับคืนพระชนม์ชีพ และสุดท้ายผ่านทาง การส่งองค์พระจิตลงมายังพระศาสนจักร ทั้งนี้เพื่อให้พวกเราหลุดพ้นจากความมืดของบาปและความตาย ทั้งเอื้อให้พวกเราได้เข้าใจคุณูปการ อันล้ำค่าของพระวาจาของพระเจ้าที่ทรงมอบให้พวกเราในพระคัมภีร์ให้ลุ่มลึกยิ่งขึ้น ถ้ายทอดเป็นธรรมประเพณีของพระศาสนจักรจนเป็นกฎอันสูงสุดแห่งชีวิตความเชื่อ พระวาจานี้ได้รับการถนอมจรรโลงและตีความ อธิบายอย่างสัตย์ซื่อในอำนวยการสอน/อาจารย์นาภาพและได้รับเฉลิมฉลองในพิธีกรรม โดยเฉพาะอย่างยิ่งในบูชาขอบพระคุณ อันเป็นปงทรงชีวิตนิรันดร์ (เทียบ ยอห์น 6)

เรากล้ากล่าวได้อย่างไม่ต้องกลัวความสลับซับซ้อน หรือความสับสนใดๆ ว่าปฏิบัติ การของพระเจ้า โดยพระวาจาของพระองค์ตลอดประวัติความรอดพ้นของมนุษยบรรลจุดสูงสุดในปฏิบัติการขององค์พระบุตรสุดที่รักของพระบิดาเจ้า ผู้เป็นพระวาจารับสภาพมนุษย์ ทำให้ความจริงที่เราเฝ้ามองไม่เห็นชัดในพระธรรมเดิมเด่นชัดในพระธรรมใหม่ภายใต้แรงผลักดันขององค์พระจิต (เทียบยอห์น 14:26; ยอห์น 16:12-15) และพระศาสนจักรได้น้อมเก็บรักษาและส่งสอนไว้ในธรรมประเพณีผ่านทางเทศน์ทางศีลศักดิ์สิทธิ์ และทางการเป็นพยานชีวิต

ความเชื่อ นี่คือการเปิดเผยให้ได้เห็นและเข้าใจชัดถึงความรักของพระเจ้าผู้ทรงมีให้มนุษย์ก่อน เพราะพระองค์มีพระประสงค์เสด็จมาอยู่ท่ามกลางมวลมนุษย์ และทรงแบ่งปันร่วมกับชีวิตมนุษย์ พระประสงค์นี้เด่นชัดและมีความหมายอย่างลุ่มลึกในธรรมล้ำลึกแห่งบูชาขอบพระคุณ (ซึ่งไม่น่าจะเป็นแค่พิธี แต่ควรเป็นการเฉลิมฉลองมากกว่า)

มีความจริงอีกประการหนึ่งเมื่อเราอ่านพระวาจาผ่านทางพระคัมภีร์ นั่นคือความรักของพระเจ้าที่ทรงถ่ายทอดผ่านทางพระวาจาและเป็นพิเศษผ่านทางองค์พระเยซูคริสต์ พระวาจารับสภาพมนุษย์นั้นมีฉันทคติ/ความชอบอย่างพิเศษเจาะจงที่ทรงมีต่อคนยากจน “...ท่านทำสิ่งใดต่อพี่น้องผู้ต่ำต้อยที่สุดคนหนึ่ง ท่านก็ทำสิ่งนั้นต่อเรา...” (เทียบ มัทธิว 25:31-46) เยชูแห่งนาซาเร็ธ พระวจนาตถ์รับสภาพมนุษย์เมื่อทรงชีวิตอยู่บนโลกกระทำแต่ความดี (เทียบ กิจการ 10:38) ดลบันดาลให้พระศาสนจักรชักจูงพวกเราให้มีความรักเผื่อแผ่ ให้ช่วยสร้างสันติและความยุติธรรม และพวกเราก็ต้องยอมรับว่ากลุ่มคนกลุ่มแรกที่มีใจพร้อมต้อนรับพระวาจาคือคนยากจน ผู้ต้องการมีเพียงแต่อาหารทางกาย แต่กระหายอาหารทางจิตวิญญาณ ทั้งนี้มิใช่เก็บกักไว้กับตนเอง แต่พระศาสนจักรสอนให้รู้จักแบ่งปันให้กัน และกันอย่างใจกว้าง (เทียบ Deus caritas 3)

พระวาจากับชีวิตของเรา

การสถาปนาอาทิตยที่สามของเทศกาลธรรมดาที่ผ่านมาเป็นโอกาสอันสวยงามและเหมาะสมในการทวนกลับมาตรึกตรองพระวาจาของพระเจ้าอย่างเข้มข้นขึ้น เพื่อรื้อฟื้น เพื่อรำลึก เพื่อเจริญชีวิตในคุณูปการมากมายที่ได้สำเร็จไปในประวัติศาสตร์แห่งความรอดพ้นของพวกเขา เราอาศัยพระวาจานี้

ถ้าเราเพ่งมองประวัติของพระศาสนจักร เราจะพบว่าพระศาสนจักรได้ผ่านวิกฤติหลากหลาย พระศาสนจักรต้องปรับตัวอย่างต่อเนื่องให้สอดคล้องกับวัฒนธรรมใหม่ให้สอดคล้องกับสถานการณ์ที่มีได้คาดฝันมาก่อน พระศาสนจักรจึงต้องตั้งท่ารับสถานการณ์และคอยพยายามค้นเจอเครื่องหมายแห่งกาลเวลาที่บอกหนทาง/วิธีแห่งการผ่านไปให้รอดพ้น วิถีชีวิตของพระศาสนจักรอาจถูกบีบให้เปลี่ยนไปเพื่อการประกาศข่าวดี องค์พระคริสต์จะได้เป็นที่รู้จัก ยอมรับและเป็นที่รักมากขึ้น นี่คือการจำเป็นที่พระศาสนจักร (พวกเรา) ต้องสละ/สลัด วิถีชีวิตบางแบบ โดยเฉพาะออกจาก safe zone ของพวกเรา เพื่อจะได้สามารถมุ่งหน้าเดินไปกับองค์พระเยซูได้

พระวาจาที่ได้กล่าวมาทั้งหมดนี้จะทรงชีวิต จะเป็นปัจจุบัน ถ้าได้รับการอ่านให้เชื่อมกับชีวิตของเรา เพราะพระวาจานี้

มิได้สงวนไว้แก่นักวิชาการ ผู้ที่แน่นอนว่าได้ให้ชุมชนรับอันล้ำเลิศแห่งความรู้เท่านั้น แต่พระวาจานี้เป็นของทุกคน ดังนั้นทุกคนมีสิทธิ์มีหน้าที่ให้พระวาจานี้หล่อเลี้ยงความเชื่อและพยุงบเราให้ก้าวเดินต่อไปในประวัติศาสตร์ความรอดพ้นของมนุษย์ เราจึงต้องให้ความสำคัญอย่างยิ่งยวดในการอ่านพระคัมภีร์ เพื่อให้พระวาจาได้เป็นศูนย์กลางจริงของชีวิตความเชื่อของเรา เสริมศักยภาพของการอ่านพระคัมภีร์ให้อยู่ในสายเลือดของเรา จะทำให้พบองค์พระเยซูผู้ทรงกลับคืนชีพได้ตลอดเวลา เพราะพระองค์ทรงเชื้อเชิญเราตลอดเวลาเช่นกัน ให้เรากระหายเดินไปกับพระองค์ พระวาจาของพระเจ้านี้เองที่จะผลักดันให้เราทุ่มเทตนในการบรรเทาความทุกข์ยาก ต่อต้าน

ความอยุติธรรมและการละเมิดทุกชนิดที่ไม่ยอมรับศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ ช่วยยกระดับผู้ล้มลุกคลุกคลานให้ยืนด้วยสองขาของตัวเอง ช่วยหาวิธีจรรโลงโลกของเรา บ้านรวมของเราให้ปลอดภัยจากวิกฤติของความเสื่อมของระบบนิเวศวิทยา เพื่อสามารถอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมไว้ให้สวยงามเสมอ

อ่านพระวาจาอย่างผู้มีความเชื่อ ไม่ทำให้เราห่างจากความเป็นจริง ตรงกันข้าม จะทำให้เรามีโอกาสพบองค์พระคริสต์กับผู้อื่น และจะสามารถทุ่มเทตนในการเปลี่ยนแปลงโลกของเรา เป็นวิธีอันล้ำเลิศในการนำเสนอโฉมหน้าใหม่ของพระศาสนจักรที่ได้รับการปรับปรุง ดัดแปลง พื้นฟูและเปลี่ยนแปลงอาศัยพระวาจานี้

(หมวดพระคัมภีร์)

เปาโล: อัครสาวกแห่งพระวาจา

บาทหลวง ผศ.วสันต์ พิรุฬห์วงศ์, CSS.

บทนำ

ชีวิตของนักบุญเปาโลพูดได้ว่าเป็นชีวิตที่อุทิศให้กับการเปิดเผยพระองค์เองของพระเจ้าแก่ประชากรในพันธสัญญาเดิมและสำเร็จสมบูรณ์ไปโดยพระเยซูคริสตเจ้า และผ่านทางพระเยซูคริสตเจ้า การเสด็จมาของพระเยซูเจ้าเป็นการทำให้สิ่งที่พระคัมภีร์เคยกล่าวพยากรณ์ไว้สำเร็จเป็นจริง พระเยซูเจ้าคือพระเมสสิยาห์ที่ถูกสัญญาไว้ว่าจะเสด็จมา พระองค์คือ “พระวาจาของพระเจ้า” หรือตามภาษาของนักบุญยอห์น พระองค์คือ “พระวจนาตถ์ที่มารับธรรมชาติมนุษย์และเสด็จมาประทับอยู่ในหมู่เรา”

(ยน 1:14) เปาโลยืนยันเหมือนผู้เขียนพันธสัญญาเดิมว่าพระคัมภีร์เป็นพระวาจาของพระเจ้า และท่านยังได้ยืนยันอีกด้วยว่าพระวรสารของพระเยซูเจ้าที่ท่านอุทิศตนประกาศอย่างทุ่มเทนั้นเป็นพระวาจาของพระเจ้าด้วยมากกว่านั้น องค์พระเยซูคริสตเจ้าเองทรงเป็นพระวาจาของพระเจ้าและเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าของท่านด้วย พระวาจาของพระเจ้าจึงเป็นศูนย์กลางของการประกาศข่าวดีของนักบุญเปาโล นี่เป็นความเข้าใจใหม่ในพระคัมภีร์ของเปาโล เป็นความเข้าใจใหม่ที่เกิดขึ้นหลังจากที่ท่านได้กลับใจ

ธรรมล้ำลึกของพระวาจาของพระเจ้า คือเป็นของประทานที่ยิ่งใหญ่ที่สุด และทรงคุณค่าที่สุดจากพระเจ้า

ก่อนที่นักบุญเปาโลจะเข้าใจความจริงเรื่องนี้ ท่านเป็นชาวยิว-โรมันที่มีการศึกษาดีที่สุดในยุคสมัยนั้น ท่านมีความรู้ในธรรมเนียมปฏิบัติและพระคัมภีร์ และท่านก็ยึดถือปฏิบัติอย่างเคร่งครัด จนมองความเชื่อและการปฏิบัติของคริสตชนในสมัยแรกว่าเป็นการเบี่ยงเบนและผิดไปจากธรรมประเพณีของบรรพบุรุษ ในฐานะฟาริสีที่มีใจร้อนรน เปาโลจึงได้เบียดเบียนและพยายามทุกวิถีทางที่จะกำจัดคริสตชน เราคงทราบเรื่องนี้จากประวัติของท่าน แต่เมื่อท่านได้พบพระเยซูคริสต์เจ้าผู้ทรงกลับคืนพระชนมชีพแล้ว เปาโลก็ได้กลับใจและได้รับการเสริมพลังด้วยความเข้าใจความหมายของพระคัมภีร์ใหม่ จากผู้ที่เคยเบียดเบียน เปาโลเปลี่ยนเป็นอัครสาวกผู้มีใจร้อนรนในการประกาศพระวาจาที่ท่านได้รับมาจากพระเยซูคริสต์เจ้า

ทั้งหมดนี้ เกิดขึ้นเพราะพระวาจาของพระเจ้าที่ได้ตรัสแก่เปาโล และเปาโลก็เปิดใจรับฟังพระวาจานั้น จึงนำมาสู่การกลับใจของท่านอย่างแท้จริง พระเจ้าตรัส เปาโลฟัง เปาโลจึงได้เปลี่ยนเป็นสิ่งสร้างใหม่ของพระเจ้า เป็นอัครสาวกแห่งพระวาจาของพระเจ้า

1. พระวาจาเป็นของประทานจากพระเจ้า

ธรรมล้ำลึกของพระวาจาของพระเจ้า คือ เป็นของประทานที่ยิ่งใหญ่ที่สุดและทรงคุณค่าที่สุดจากพระเจ้า พระเจ้าทรงเปิดเผยพระองค์เองแก่มนุษย์อย่างต่อเนื่อง เริ่มตั้งแต่การสร้างโลกและเรื่อยมาผ่านทางขั้นตอนต่างๆ ของประวัติศาสตร์แห่งความรอดของมนุษย์

1.1 พระวาจาแห่งการสร้างของพระเจ้า ในประวัติศาสตร์แห่งความรอดของมนุษย์ ของประทานแรกจากพระเจ้าที่ปรากฏให้เห็นอย่างเด่นชัดก็คือของประทานผ่านทางพระวาจาแห่งการสร้างของพระเจ้า ใครที่ได้อ่านเรื่องเล่าเรื่องการสร้างในหนังสือปฐมกาล คงได้เห็นถึง “ประสิทธิภาพของพระวาจาของพระเจ้า” ซึ่งเกิดขึ้นผ่านทางคำพูดที่เรียบง่ายและธรรมดาว่า “ตรัส” (ภาษาฮีบรู ‘Amar) ซึ่งในบทที่ 1 ของหนังสือปฐมกาลนั้นพบว่ามีถึง 10 ครั้งด้วยกัน (“พระเจ้าตรัสว่า” พบในข้อ 3, 6, 9, 11, 14, 20, 24, 26, 28, 29) โดยในแต่ละประโยคข้อความนั้น หลังคำกริยา “ตรัส” จะตามด้วยคำพูดที่อยู่ในรูปคำสั่ง เช่น ในข้อ 3 “พระเจ้าตรัสว่า “จงมีความสว่าง” ความสว่างก็อุบัติขึ้น” เราจึงพอเห็นว่า ผ่านทางคำว่า “ตรัส” พระเจ้าทรงสั่งให้สิ่งที่พระองค์ทรงต้องการให้มีความเป็นอยู่ได้บังเกิดขึ้น หรือมีตัวตนขึ้นมา พระวาจาของพระเจ้าจึงเป็นอะไรที่ทำให้พระประสงค์ในการสร้างของพระองค์เกิดขึ้น มีรูปร่าง หรือมีความเป็นอยู่ และดังนี้เท่ากับว่าพระประสงค์แห่งการสร้างของพระเจ้าถูกทำให้มีความหมายก็โดยผ่านทางพระวาจาแห่งการสร้างของพระองค์นั่นเอง เพราะพระวาจานี้สามารถให้ความเป็นอยู่แก่สิ่งที่พระองค์ต้องการให้มีการสร้างทุกอย่างของพระเจ้าจึงเกิดขึ้นจาก

พระวาจาแห่งการสร้างนี้ นั่นคือทุกสิ่งทีพระองค์ทรงตรัส สิ่งนั้นก็ทรงบังเกิดขึ้นมา การสร้างจึงเป็นผลงานของพระเจ้า และเกิดจากพระประสงค์ของพระองค์ โดยพระองค์ทรงสร้างผ่านทางพระวาจา ในเมื่อโลกถูกสร้างขึ้นโดยพระประสงค์ของพระเจ้า โลกจึงเป็นของพระเจ้า และพระเจ้าทรงเป็นเจ้าของหรือเจ้านายของโลก พระเจ้าทรงแสดงพระประสงค์ของพระองค์ออกมาทางพระวาจา พระวาจาของพระเจ้าจึงไม่ใช่วาจาที่ว่างเปล่า ซึ่งต่างจากวาจาของมนุษย์ นี่เป็นสิ่งที่พระเจ้าเคยตรัสยืนยันแก่ประกาศกอิสยาห์เมื่อกล่าวว่า “ถ้อยคำ (วาจา) ที่ออกจากปากของเรา จะไม่กลับมาหาเราโดยไม่เกิดผล ไม่ทำตามที่เราปรารถนา และไม่บรรลุลูกประสงฆ์ที่เราส่งมา” (อสย 55:11) ดังนี้ ของประทานแรกจากพระวาจาแห่งการสร้างของพระเจ้าจึงได้ปรากฏให้เห็นชัดผ่านทางการสร้างนั่นเอง การตรัสของพระเจ้าทำให้การสร้างเกิดขึ้นจริง ผู้เขียนเพลงสดุดีเชื่อเช่นนี้จึงได้กล่าวว่า “พระวาจาของพระเจ้าสร้างท้องฟ้า ลมจากพระโอษฐ์สร้างดวงดาวที่ประดับประดาอยู่บนนั้น” (สดด 33:6) นักบุญเปาโลก็เตือนใจผู้ฟังของท่านเช่นกันเมื่อกล่าวว่า “ตั้งแต่สร้างโลก คุณลักษณะที่ไม่อาจแลเห็นได้ของพระเจ้า คือ พระอานุภาพนิรันดร์และเทพภาพของพระองค์ปรากฏ อย่างชัดเจนแก่

ปัญญามนุษย์ในสิ่งที่ทรงสร้าง” (รม 1:20)

ในการสร้างนี้พระเจ้ายังได้ทรงจัดวางให้มนุษย์เป็นศูนย์กลางแห่งการริเริ่มสร้างสรรค์ของพระองค์ โดยประทานพระคุณแห่งชีวิตของพระองค์ให้แก่มนุษย์ ผู้เล่าเรื่องการสร้างในสมัยโบราณเรียกการสร้างนี้ว่าทรงสร้างตาม “ภาพลักษณ์ของพระเจ้า” กล่าวคือ พระเจ้าพระเจ้าผู้สร้างทรงสร้างมนุษย์ให้เป็นเหมือนพระองค์ มนุษย์จึงเป็นผู้ที่สามารถติดต่อสัมพันธ์กับพระเจ้าได้ เพราะเป็นเหมือนพระองค์ ซึ่งตามการเล่าของหนังสือปฐมกาล มีเพียงมนุษย์เท่านั้นที่พระเจ้าทรงสร้างขึ้นตามภาพลักษณ์ของพระองค์ ให้มีความคล้ายคลึงกับพระองค์ และมีส่วนร่วมในการปกครองของพระเจ้า โดยได้เป็นนายเหนือสัตว์ทั้งปวง (ปฐมก 1:26-28) ผู้เขียนเพลงสดุดีได้แสดงความยินดีต่อพระคุณแห่งการสร้างของพระเจ้านี้เมื่อกล่าวว่า “มนุษย์เป็นใคร พระองค์จึงทรงระลึกถึงเขา บุตรแห่งมนุษย์เป็นใคร พระองค์จึงทรงเอาพระทัยใส่” (สดด.8:4)

เป็นพระวาจาของพระเจ้าที่บันดาลให้มนุษย์และสิ่งต่างๆ ทั้งหมดเกิดขึ้นและมีความเป็นอยู่

1.2 พระวาจามารับธรรมชาติมนุษย์

“พระวจนาตถ์ (พระวาจา) ทรงรับธรรมชาติมนุษย์และเสด็จมาประทับอยู่ในหมู่เรา เราได้เห็นพระสิริรุ่งโรจน์ของ

พระองค์ เป็นพระสิริรุ่งโรจน์ที่ทรงรับจากพระบิดา ในฐานะพระบุตรเพียงพระองค์เดียว เปี่ยมด้วยพระหรรษทานและความจริง” (ยน 1:14) นี่คือนักบุญยอห์นผู้เขียนพระวรสารบอกเรา ยอห์นยังเน้นว่ากระบวนการเกิดที่น่าอัศจรรย์นี้เกิดขึ้นในเหตุการณ์ทางประวัติศาสตร์ที่เป็นไปตามธรรมชาติ องค์พระวจนาตถ์ (พระวาจาของพระเจ้า) หรือพระบุตรพระเจ้าไม่ได้เสด็จมาในโลกในลักษณะเป็นภาพลวงตาหรืออำพรางตัวเป็นมนุษย์ แต่พระองค์ทรงบังเกิดเป็นมนุษย์จริงๆ เป็นมนุษย์เหมือนเรายอห์นเน้นเรื่องนี้โดยใช้คำว่าพระองค์ “ทรงรับธรรมชาติมนุษย์” (ภาษากรีก sarx แปลว่า เนื้อหนัง-ร่างกาย) และเสด็จมา “ประทับอยู่ท่ามกลางเรา” หมายความว่า พระวจนาตถ์ทรงมารับธรรมชาติที่เปราะบางเหมือนเรา เป็นมนุษย์เหมือนเรา ยกเว้นเพียงแต่บาป (ฮบ 4:15) นักบุญเปาโลได้อธิบายธรรมล้ำลึกแห่งการบังเกิดของพระวจนาตถ์ว่า “แม้พระองค์ทรงมีพระธรรมชาติพระเจ้า ... แต่ก็สละพระองค์จนหมดสิ้น ทรงรับสภาพดุษฎาส เป็นมนุษย์เหมือนเรา ทรงแสดงพระองค์ในธรรมชาติมนุษย์ ทรงถ่อมพระองค์จนถึงกับทรงยอมรับแม้ความตาย เป็นความตายบนไม้กางเขน” (ฟป 2:6-8) จุดประสงค์ของการกระทำทั้งหมดนี้คือเพื่อทำตามพระประสงค์

ของพระบิดา คือนำเรามาพบกลับไปหาพระบิดาผ่านทางพระเยซูคริสต์เจ้า องค์พระวจนาตถ์ที่มารับธรรมติมมนุษย์ (DV.2) เป็นพระเจ้าที่ทรงส่งพระบุตรของพระองค์คือพระวจนาตถ์นิรันดร์ ซึ่งประทานความสว่างแก่มนุษย์ ให้มาประทับอยู่ในหมู่มนุษย์ และแจ้งให้มนุษย์ทราบถึงข้อเร้นลับต่างๆ ของพระเจ้า (DV.4)

พระเยซูคริสต์เจ้าจึงเป็นความครบครันและความสมบูรณ์ของการเปิดเผยต่างๆ ของพระวาจาที่ตรัสในพันธสัญญาเดิม โดยผู้เขียนพันธสัญญาใหม่เรียกพระองค์ว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้า” (Kurios-Lord-YHWH) ซึ่งเป็นชื่อเดียวกับที่ใช้เรียกพระเจ้าในพันธสัญญาเดิม พระองค์คือพระวจนาตถ์ของพระเจ้าที่ตรัสพระวาจาของพระเจ้า “ผู้ที่

พระคัมภีร์เป็นประจักษ์พยานของพระวาจา ของพระเจ้าในรูปแบบของการเขียน ชวนให้เราระลึกถึงการเปิดเผยของพระเจ้า ผ่านทางเหตุการณ์แห่งการสร้างและการช่วยให้รอด

นักบุญยอห์นยังให้ความกระจ่างเพิ่มเติมแก่เราว่า องค์พระวจนาตถ์นี้ทรงดำรงอยู่ก่อนแล้ว และทรงเป็นพระเจ้าด้วย “เมื่อแรกเริ่มนั้น พระวจนาตถ์ทรงดำรงอยู่แล้ว พระวจนาตถ์ประทับอยู่กับพระเจ้า และพระวจนาตถ์เป็นพระเจ้า” (ยน.1:1) พระวจนาตถ์หรือพระวาจาทรงเป็นพระเจ้า และ “พระวาจาของพระเจ้าที่ดีที่สุด (par excellence) คือพระเยซูคริสต์เจ้า พระเจ้าแท้และมนุษย์แท้”

พระเจ้าทรงส่งมานั้นย่อมกล่าวพระวาจาของพระเจ้า เพราะพระเจ้าประทานพระจิตเจ้าให้เขาอย่างไม่จำกัด” (ยน 3:34) พระองค์ทรงทำให้แผนงานแห่งการไถ่กู้ให้รอด ซึ่งพระบิดาทรงส่งพระองค์มาให้นั้น สำเร็จไป (ยน 5:36; 17:4) การเห็นพระองค์จึงเท่ากับได้เห็นพระบิดา (ยน.14:9) พระองค์ “จึงทรงทำให้การเปิดเผยความจริงของพระเจ้าสำเร็จอย่างสมบูรณ์ และทรงเป็นพยานยืนยันว่า พระเจ้าประทับอยู่กับเรา

พระองค์ทรงกระทำเช่นนี้โดยทรงใช้การประทับอยู่และการแสดงองค์ให้ปรากฏทุกแบบ ได้แก่พระวาจาและกิจการเครื่องหมายและการอัศจรรย์ต่างๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การสิ้นพระชนม์และการกลับคืนพระชนม์ชีพอย่างรุ่งโรจน์ และการส่งพระจิตเจ้าแห่งความจริงลงมาในที่สุด” (DV.4)

ทั้งหมดนี้คือบ่อเกิดและแหล่งพลังที่ทำให้เปาโลอุทิศตนอย่างเต็มที่ในการประกาศพระวาจาแห่งความรอดพ้นของพระเยซูเจ้า นี่คือหัวใจของการประกาศข่าวดีแห่งพระวาจาของนักบุญเปาโล อัครสาวกแห่งพระวาจาของพระเจ้า

1.3 พระวาจาในรูปแบบภาษามนุษย์

ด้วยพระปรีชาญาณและด้วยพระทัยดีอย่างที่สุด “พระเจ้าทรงจัดไว้ว่าความจริงที่พระองค์ทรงเปิดเผยให้รู้เพื่อความรอดของนานาชาตินั้น จะต้องคงอยู่เสมอไปอย่างครบถ้วน และจะต้องถ่ายทอดให้แก่ชนรุ่นหลังสืบต่อกันไปทุกอายุชั่ว” (DV.7) พระวาจาของพระเจ้าจึงถูกบันทึกไว้ในพระคัมภีร์ทั้งในพันธสัญญาเดิมและในพันธสัญญาใหม่ และพระวาจานี้ก็เป็แหล่งพลังที่ทรงชีวิตของพระศาสนจักร

พระคัมภีร์เป็นประจักษ์พยานของพระวาจาของพระเจ้าในรูปแบบของการเขียน พระคัมภีร์ชวนให้เราระลึกถึงการเปิด

เผยของพระเจ้าผ่านทางเหตุการณ์แห่งการสร้างและการช่วยให้รอด ผ่านทางรูปแบบของตัวหนังสือและวรรณกรรม ดังนั้น พระวาจาของพระเจ้าจึงอยู่ก่อนและอยู่เหนือพระคัมภีร์ พระคัมภีร์เป็นพระวาจาที่เกิดจากการตั้งใจของพระเจ้าและเป็นพระวาจาที่ก่อให้เกิดประสิทธิผลด้วย นักบุญเปาโลยืนยันเช่นนี้เมื่อกล่าวว่า “ทุกถ้อยคำในพระคัมภีร์ได้รับการตั้งใจจากพระเจ้า และมีประโยชน์เพื่อสั่งสอน ว่ากล่าวตักเตือนให้ปรับปรุงแก้ไข และอบรมให้ดำเนินชีวิตอย่างชอบธรรม” (2 ทธ 3:16)

พระคัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์เป็นพระวาจาของพระเจ้าในรูปแบบภาษามนุษย์ แต่ในฐานะเป็นพระวาจาของพระเจ้า พระเจ้าจึงเป็นผู้เขียนหลักและเป็นแหล่งที่มาของพระวาจา แต่ในอีกด้านหนึ่ง มนุษย์ก็เป็นผู้เขียนในรูปแบบเท่าเทียมกับพระเจ้า มนุษย์ได้รับการตั้งใจจากพระเจ้าให้ใช้สติปัญญา ความรู้และความสามารถทั้งหมดที่มีเพื่อเขียนสิ่งที่พระองค์ประสงค์จะเปิดเผยให้มนุษย์รู้ และโดยแผนการพิเศษของพระเจ้า พระคัมภีร์จึงประกอบด้วยขั้นตอนต่างๆ ที่แตกต่างกันของการเปิดเผยของพระเจ้าแก่มนุษย์ หนังสือหลายเล่มของพระคัมภีร์พันธสัญญาเดิมจึงอยู่อย่างกระจัดกระจายเป็นเอกสารชิ้นต่างๆ ก่อนจะนำมารวมเข้าเป็นหนังสือเล่มเดียวกัน ซึ่งเชื่อกันว่าเอกสารที่เก่าแก่

ที่สุดของพันธสัญญาเดิมคือบทเพลงที่พบในหนังสืออพยพบทที่ 15 และในหนังสือผู้วินิจฉัยบทที่ 5 ซึ่งถูกเขียนขึ้นประมาณปี 1200 ก่อนค.ศ. และในอีกด้านหนึ่งก็เชื่อเหมือนกันว่าหนังสือเล่มสุดท้ายของพันธสัญญาเดิมน่าจะถูกเขียนขึ้นประมาณปี 100 ก่อนค.ศ. จดหมายต่างๆ ของนักบุญเปาโลก็เช่นกัน เชื่อกันว่าจดหมายถึงชาวเธสะโลนิกา ฉบับที่ 1 น่าจะเป็นงานเขียนชิ้นแรกของสารบบพระคัมภีร์พันธสัญญาใหม่ของคริสตชน ซึ่งเขียนขึ้นก่อนพระวรสารทั้งสี่ฉบับเสียอีก

โดยการดูแลของพระจิตของพระเจ้าองค์เดียวกันที่ดูแลผู้เขียนพระคัมภีร์ พระศาสนจักรก็น้อมรับพระวาจาของพระเจ้าที่บรรจุอยู่ทั้งในพันธสัญญาเดิมและในพันธสัญญาใหม่ และจัดเข้าเป็นสารบบพระคัมภีร์และส่งมอบสืบทอดกันมาในฐานะเป็นพระคลังแห่งความเชื่อ (deposit of faith) ซึ่งพระศาสนจักรได้ใช้เวลาอย่างยาวนานกว่าจะรวบรวมและจัดพระคัมภีร์เข้าเป็นสารบบอย่างที่มีอยู่ในปัจจุบันได้ ทั้งหมดนี้เป็นพระจิตเจ้าที่มีบทบาทหลักในการนำทุกขั้นตอนและกระบวนการ เป็นพระจิตที่พระเยซูเจ้าได้ทรงตรัสสัญญาไว้ว่าจะส่งมาช่วย หลังจากที่พระองค์เสด็จขึ้นสู่สวรรค์แล้ว “พระผู้ช่วยเหลือคือพระจิตเจ้าที่พระบิดาจะทรงส่งมาในนามของเรานั้น จะทรง

สอนท่านทุกสิ่ง และจะทรงให้ท่านระลึกถึงทุกสิ่งที่เราเคยบอกท่าน” (ยน 14:26) พระคัมภีร์จึงบรรจุไว้ด้วยพระวาจาของพระเจ้า และพระคัมภีร์ก็เป็นพระวาจาของพระเจ้าในรูปแบบภาษามนุษย์

นอกจากนี้ ตามคำสอนของพระศาสนจักรคาทอลิก พระคลังแห่งความเชื่อไม่ได้ถูกจำกัดอยู่ในพระคัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์เท่านั้น พระศาสนจักรสอนว่าพระคัมภีร์ประกอบด้วยพระวาจาและกิจการของพระเยซูเจ้า และนักบุญยอห์นเขียนไว้ว่า “ยังมีเรื่องราวอื่นๆ อีกมากมายที่พระเยซูเจ้าทรงกระทำ ซึ่งถ้าจะเขียนลงไว้ทีละเรื่องทั้งหมด ข้าพเจ้าคิดว่า โลกทั้งหมดคงไม่พอบรรจุหนังสือที่จะต้องเขียนนั้น” (ยน 21:25) ดังนั้น พระวาจาของพระเจ้าที่ได้ส่งมอบต่อๆ กันมาในยุคสมัยต่างๆ จึงไม่ใช่มีเพียงพระคัมภีร์เท่านั้น แต่ยังผ่านทางสิ่งที่เรียกว่าธรรมเนียมประเพณีศักดิ์สิทธิ์ด้วย หนังสือคำสอนของพระศาสนจักรคาทอลิกอธิบายเรื่องนี้ว่า “ส่วนธรรมเนียมประเพณีศักดิ์สิทธิ์นั้นถ่ายทอดพระวาจาของพระเจ้าที่พระคริสตเจ้าและพระจิตเจ้ามอบไว้กับบรรดาอัครสาวก ให้กับผู้สืบตำแหน่งของท่านอย่างครบครัน เพื่อให้พระจิตเจ้าแห่งความจริงทรงส่องสว่างให้ท่านเหล่านั้นสามารถใช้การประกาศสั่งสอนของตนรักษาพระวาจานั้นไว้อย่างซื่อสัตย์อธิบายและเผยแผ่ทั่วไปทุกแห่งหน”

(คำสอน ข้อ 81; DV.9) ดังนี้ พระวาจาของพระเจ้าจึงได้รับการถ่ายทอดในประวัติศาสตร์แห่งความรอดของมนุษย์ ผ่านทางพระคัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์และธรรมประเพณีศักดิ์สิทธิ์ “ทั้งสองจึงมีความเกี่ยวข้องและมีความสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิด เพราะทั้งสองสิ่งนี้มาจากพระเจ้า ซึ่งเป็นบ่อเกิดอันเดียวกันรวมเป็นหนึ่งเดียวกัน และมุ่งไปยังจุดหมายเดียวกัน” (คำสอน ข้อ 80; DV.9)

2. นักบุญเปาโล: อัครสาวกแห่งพระวาจาของพระเจ้า

ได้กล่าวตั้งแต่ในบทนำว่า พระวาจาของพระเจ้าเป็นศูนย์กลางของการประกาศข่าวดีของนักบุญเปาโล ชีวิตของท่านเป็นชีวิตที่อุทิศให้กับการเปิดเผยพระองค์เองของพระเจ้าในพันธสัญญาเดิมและสำเร็จสมบูรณ์โดยพระเยซูคริสตเจ้าและผ่านทางพระเยซูคริสตเจ้า เพราะพระเยซูคริสตเจ้าคือพระเมสสิยาห์ที่ถูกสัญญาไว้ว่าจะเสด็จมาพระองค์คือ “พระวาจาของพระเจ้า” ที่มารับธรรมชาตินุษย์และเสด็จมาประทับอยู่ท่ามกลางมนุษย์ พระองค์ทรงนำข่าวดีแห่งความรอดพ้นมาให้มนุษย์ และมอบข่าวดีนี้ให้เปาโลไปประกาศต่อ ท่านก็ประกาศอย่างท่วมท้น เพราะท่านเชื่อว่าข่าวดีที่ท่านประกาศนั้นเป็นพระวาจาของพระเจ้า

ในที่นี้เราจะพิจารณาเรื่องราวของเปาโลตั้งแต่สมัยที่ยังเป็นหนุ่มชาวยิวที่มีใจร้อนรนในการถือตามธรรมเนียมปฏิบัติจนมาสู่การกลับใจ และที่สุดเปาโลได้อุทิศชีวิตทั้งหมดของท่านเพื่อประกาศข่าวดีของผู้ที่ท่านเคยเบียดเบียน คือ พระเยซูคริสตเจ้า และเป็นอัครสาวกแห่งพระวาจาของพระเจ้า

2.1 ชาวยิวที่ใจร้อนรน นักบุญเปาโล

เป็นชาวยิวที่อยู่ในกลุ่มฟาริสี แม้ท่านจะเกิดนอกแผ่นดินอิสราเอล แต่ท่านก็ได้ศึกษาและเรียนรู้ลัทธิยิวอย่างดีและมากกว่ายิวคนอื่นๆ ท่านบอกเรื่องนี้แก่เราเองผ่านทางจดหมายที่ท่านเขียนถึงชาวกาลาเทียว่า “ข้าพเจ้าก้าวหน้าในลัทธิยิวมากกว่าเพื่อนชาวยิอรุ่นเดียวกันหลายคน และมีจิตใจร้อนรนอย่างยิ่งในการรักษาประเพณีของบรรพบุรุษ” (กท 1:14) ตามการเล่าของนักบุญลูกา เปาโลยังได้เล่าเรียนกฎหมายต่างๆ ของชาวยิวจากกามาเลียล อาจารย์นักกฎหมายที่มีชื่อเสียงที่สุดในสมัยนั้น (กจ 22:3; 5:34)

ในความเข้าใจของเปาโลในขณะนั้น การเป็นยิวที่ใจร้อนรนในการถือธรรมประเพณียิวหมายถึงการเป็นคนที่มีความรู้ในพระคัมภีร์จนเชี่ยวชาญและนำมาปฏิบัติอย่างครบถ้วนทุกตัวอักษร และเป็นความร้อนรนในการรักษาธรรมประเพณีของบรรพบุรุษนั่นเองที่เป็นแรงกระตุ้นให้เปาโล

เปิดเผยเป็นคริสตชน เพราะท่านเชื่อว่าคริสตชนเป็นพวกที่หันเหไปจากความเชื่อและธรรมประเพณีของชาวยิว และเปาโลก็ประกาศตัวท่านเองอย่างภาคภูมิใจว่าท่านมาจากเชื้อสายของอับราฮัม จากตระกูลเบนยามิน และเป็นชาวยิวแท้ในด้านธรรมบัญญัติ และเป็นชาวฟาริสี (รม 11:1; พป. 3:5)

การที่เปาโลอุทิศตนอย่างทุ่มเทในการรักษาและปฏิบัติกฎบัญญัติของบรรพบุรุษนั้น มาจากความเชื่อมั่นของท่านที่ว่ากฎบัญญัติมีต้นกำเนิดจากจากพระเจ้า นั่นคือเป็น “พระวาจาของพระเจ้า” นั่นเอง กฎบัญญัติของชาวยิวนั้น แท้จริงแล้วมีที่มาจากพระคัมภีร์ นั่นคือมาจากพระเจ้า ดังนั้นสำหรับชาวยิวในสมัยของเปาโล การศึกษากฎบัญญัติก็คือการศึกษาพระคัมภีร์ที่เป็นพระวาจาของพระเจ้า การรู้จักกฎบัญญัติจึงหมายถึงการรู้จักพระคัมภีร์ และการปฏิบัติตามกฎบัญญัติก็เท่ากับการปฏิบัติตามพระคัมภีร์ หรือ ปฏิบัติตามพระวาจาของพระเจ้านั่นเอง

2.2 ความเข้าใจใหม่ในพระคัมภีร์:
พระเยซูคริสต์เจ้าคือพระวาจาของพระเจ้า
การกลับใจของเปาโลเป็นการกลับใจจาก “ความเข้าใจเดิม” ที่เคยมีเกี่ยวกับพระวาจาของพระเจ้าที่บรรจุอยู่ในพระคัมภีร์ของชาวยิวมาสู่ “ความเข้าใจใหม่” ว่าพระคัมภีร์ไม่

ใช่ตัวหนังสือของกฎบัญญัติ (โตราห์) ที่จะต้องยึดถือปฏิบัติอย่างถาวรและด้วยความระมัดระวัง แต่เป็น “พระบุคคลของพระเยซูเจ้า” ผู้ทรงเป็นความสมบูรณ์ของกฎบัญญัติ พระเยซูเจ้าทรงเป็นความสมบูรณ์ของการเปิดเผยของพระเจ้า พระองค์ทรงเปิดเผยธรรมล้ำลึกแห่งพระประสงค์ของพระเจ้าแก่เรามนุษย์ ซึ่งพระประสงค์ของพระเจ้าคือต้องการให้มนุษย์รู้จักพระองค์ในฐานะพระบิดาและมีส่วนร่วมแบ่งปันธรรมชาติพระเจ้าของพระองค์ โดยผ่านทางพระเยซูคริสต์เจ้า พระบุตรพระเจ้าผู้มาบังเกิดเป็นมนุษย์ โดยอาศัยพระจิตเจ้า

หลังจากกลับใจแล้ว เปาโลยังคงเดินทางต่อไปในการตีความพระคัมภีร์ของชาวยิวโดยอาศัยแสงสว่างจากเหตุการณ์ในชีวิตของพระเยซูเจ้า ความรู้ในพระคัมภีร์ที่ท่านร่ำเรียนมาอย่างแตกฉานก่อนหน้านั้นช่วยท่านอย่างมากในการเพิ่มพูนความเชื่อ เปาโลเข้าใจความหมายของพระคัมภีร์ใหม่เป็นความเข้าใจที่คนร่วมสมัยของท่านไม่สามารถเข้าใจได้ นั่นคือเป็น “พระเยซูคริสต์เจ้า” ที่เป็นการสมบูรณ์ของพระคัมภีร์ การเสด็จมาของพระองค์เป็นการทำให้สิ่งที่พระคัมภีร์เคยกล่าวพยากรณ์ไว้เป็นจริง พระเยซูเจ้าผู้ทรงกลับคืนพระชนมชีพแล้วก็ได้ตรัสยืนยันเช่นนี้เมื่อกล่าวว่า “นี่คือความหมายของถ้อยคำที่เรากล่าวไว้ขณะ

ที่ยังอยู่กับท่าน ทุกสิ่งที่เขียนไว้เกี่ยวกับเรา ในธรรมนูญของโมเสส บรรดาประกาศก และเพลงสดุดีจะต้องเป็นความจริง” (ลก 24:44) ด้วยเหตุนี้เปาโลจึงอ้างถึงข้อความจากพระคัมภีร์พันธสัญญาเดิมกว่าเก้าสิบครั้งในจดหมายฉบับต่างๆ ของท่าน โดยมีจุดประสงค์เดียวคือเพื่อต้องการแสดงให้เห็นว่า พระเยซูเจ้าคือพระเมสสิยาห์ที่ถูกสัญญาไว้ว่าจะเสด็จมา และพระองค์คือพระวาจาของพระเจ้า (พระวจนาตถ์) เปาโลยืนยันเหมือนผู้เขียนพันธสัญญาเดิมว่าพระคัมภีร์เป็นพระวาจาของพระเจ้า แต่ท่านก็ยืนยันด้วยเช่นกันว่า พระวรสารของพระเยซูเจ้าที่ท่านประกาศนั้นก็เป็ “พระวาจาของพระเจ้า” ด้วย (1 คร 14:36; 2 คร 2:17; 4:2; คส 1:25; 3:16; 1 ธส 1:8; 2:13; 2 ทธ 2:9; ทต 1:3; 2:5)

2.3 การประกาศข่าวดีของพระเยซูเจ้า ด้วยความมั่นใจว่าพระบุคคลของพระเยซูเจ้าคือเป้าหมายและรูปแบบใหม่ของการดำเนินชีวิต เปาโลจึงเข้าใจพระคัมภีร์พันธสัญญาเดิมว่าเป็นการเตรียมสำหรับชีวิตรูปแบบใหม่นี้ ท่านมองเหตุการณ์ในชีวิตของพระเยซูเจ้าด้วยความเข้าใจใหม่ว่าเป็นความต่อเนื่องระหว่างพันธสัญญาเดิมกับพันธสัญญาใหม่ ท่านเชื่อว่าความรู้ในพระเยซูเจ้าของท่านเป็นอะไรที่เหนือกว่าสิทธิพิเศษต่างๆ ที่ท่านเคยได้รับมา ท่านได้สารภาพ

เช่นนี้กับชาวฟิลิปปิ “สิ่งที่เคยเป็นประโยชน์แก่ข้าพเจ้านั้น ข้าพเจ้าละทิ้งเพราะพระคริสตเจ้า นับแต่บัดนี้ข้าพเจ้าเห็นว่าทุกสิ่งไม่มีประโยชน์อีกเมื่อเปรียบกับประโยชน์ล้ำค่าคือการรู้จักพระคริสตเยซู องค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจึงยอมสูญเสียทุกสิ่ง ข้าพเจ้าเห็นว่าทุกสิ่งเป็นปฏิกูล เพื่อจะได้องค์พระคริสตเจ้ามาเป็นกำไร” (ฟป 3:7-8) นี่หมายความว่าสำหรับเปาโลสิ่งที่เป็นประโยชน์ล้ำค่าที่สุดในชีวิตของท่านคือการได้รู้จักพระเยซูคริสตเจ้า เหตุเพราะว่าพระเยซูคริสตเจ้านี้คือพระวาจาของพระเจ้า และเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าของท่าน นั่นเอง

ในความเชื่อใหม่ของเปาโล พระวาจาของพระเจ้ายังเป็นข่าวดีที่พระเยซูคริสตเจ้าทรงประกาศ ซึ่งท่านก็ได้รับมอบหมายมาให้เป็นผู้สืบทอดในการประกาศข่าวดีนี้ต่อไป ท่านบรรยายถึงข่าวดีที่ท่านประกาศนี้โดยใช้คำภาษากรีกว่า euangélion ซึ่งท่านใช้อยู่หลายครั้งในจดหมายของท่าน คำกรีกนี้มีปรากฏอยู่ 76 ครั้งในพันธสัญญาใหม่ และมีถึงกว่า 60 ครั้งในจดหมายของเปาโล การที่เปาโลใช้คำนี้บ่อยๆ แสดงให้เห็นว่าท่านประกาศเรื่องนี้จนคุ้นเคยและมองเห็นว่าเป็นเรื่องที่เหมาะสมแล้วที่จะประกาศข่าวดีนี้

คำว่า “การประกาศข่าวดี” นี้ ภาษากรีกสมัยโบราณหมายถึงรางวัลสำหรับข่าวดี ต่อมาถูกนำมาใช้เพื่อหมายถึงข่าวดี และ

ที่สุดพันธสัญญาใหม่นำคำนี้มาใช้ในความหมายว่าพระอาณาจักรพระเจ้าและความรอดโดยทางพระคริสต์เจ้าเป็นข่าวดีสำหรับมนุษย์ แต่ข่าวดีนี้ไม่ใช่เป็นแค่ข่าวดีธรรมดาๆ ที่ประกาศกันในแบบทั่วๆ ไป แต่เป็น “ข่าวดีของพระเยซูคริสต์เจ้า” ที่ได้ทรงสิ้นพระชนม์และเสด็จกลับคืนพระชนมชีพจากความตายซึ่งไม่ใช่เป็นแค่เหตุการณ์ในอดีตเท่านั้น แต่ยังเป็นอะไรที่เกิดขึ้นในปัจจุบันด้วย กล่าวคือ การสิ้นพระชนม์ของพระองค์ยังคงเกิดขึ้นจริงในปัจจุบัน พระคริสต์เจ้าผู้ทรงกลับคืนพระชนมชีพสามารถทำให้การสิ้นพระชนม์และการกลับคืนพระชนมชีพของพระองค์เกิดขึ้นจริงในปัจจุบันนี้

2.4 เปาโลประกาศข่าวดีและดำรงชีวิตในข่าวดีของพระเยซูเจ้า “พระเยซูเจ้าผู้ถูกตรึงกางเขนได้สิ้นพระชนม์และกลับคืนพระชนมชีพจากความตาย” นี่คือนิยามของข่าวดีที่เปาโลประกาศ เปาโลมองเหตุการณ์นี้ว่าเป็นข่าวดี เพราะโดยผลบุญของการสิ้นพระชนม์และกลับคืนพระชนมชีพของพระเยซูคริสต์เจ้า มนุษย์ได้ “กลับคืนดีกับพระเจ้า” บาปของอาดัมคนแรกทำให้สัมพันธ์ภาพดั้งเดิมระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์ขาดสะบั้นลง แต่อาศัยการสิ้นพระชนม์ของพระเยซูเจ้าโทษที่เราสมควรได้รับจากธรรมชาติบาปของเราได้ถูกยกไป ธรรมชาติบาปของเราทำให้เราไม่ได้เป็นของพระเจ้าอีกต่อไป แต่โดย

อาศัยการสิ้นพระชนม์ของพระเยซูเจ้า พระองค์ได้ทรงจ่ายชดเชยบาปของเราแล้ว และทรงนำเรากลับไปหาพระเจ้าอีกครั้งหนึ่ง เราจึงได้ผ่านจากสภาพบาปที่ไม่ได้เป็นของพระเจ้าเข้าสู่การเป็นบุตรของพระเจ้าอีกครั้งหนึ่ง ดังนั้น บัดนี้ เราจึงเป็นของพระเจ้าแล้ว และนี่คือข่าวดี นี่คือนิยามของข่าวดีที่เปาโลรับมาและท่านก็อุทิศตนเพื่อประกาศอย่างต่อเนื่องตลอดชีวิตของท่าน ซึ่งทั้งหมดนี้มาจากความเชื่อมั่นของท่านในพระเยซูคริสต์เจ้า เป็นความเชื่อมั่นที่ท่านได้รับมาจากพระเจ้า

การที่เปาโลอุทิศและทุ่มเทตนในการประกาศข่าวดีเรื่องพระคริสต์เจ้านั้น เป็นเพราะท่านมั่นใจว่าท่านได้รับมอบหมายภารกิจนี้จากพระเจ้าหลังจากที่พระองค์ได้ทรงทดสอบท่านแล้ว และพบว่าท่านเหมาะสมสำหรับการเป็นผู้ประกาศข่าวดีนี้ เปาโลยืนยันเช่นนี้แก่ชาวเอเธสโลนิกา “ตามที่พระเจ้าทางเห็นชอบมอบข่าวดีไว้กับเรา เราจึงประกาศข่าวดีนี้ มิใช่เพื่อเอาใจมนุษย์ แต่เพื่อเป็นที่พอพระทัยพระเจ้า ผู้ทรงพิสุทธิใจเรา” (1 ธส 2:4) และเนื่องจากพระวรสารมาจากพระเจ้า จึงไม่มีใครสามารถอวดอ้างและยกย่องตัวเองเป็นผู้ประกาศได้มีเพียงพระเจ้าเท่านั้นที่จะทรงเลือกผู้ประกาศของพระองค์เอง และทดสอบเขาก่อนที่จะมอบหมายข่าวดีให้ไปประกาศ

แต่นักบุญเปาโลไม่ได้เป็นเพียงผู้ประกาศข่าวดีเท่านั้น ท่านยังดำรงชีวิตด้วยข่าวดีของพระเยซูคริสต์เจ้าด้วย ท่านทำให้ข่าวดีนี้กลายเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตของท่าน กล่าวคือ ท่านทำให้ตัวของท่านเป็นเหมือนกับพระเยซูเจ้าและข่าวดีของพระเยซูเจ้า

จากการมีความรู้อย่างดีในพระคัมภีร์ของชาวยิว ทำให้เปาโลรู้ว่าไม่มีทางสายกลางสำหรับการรับใช้พระเจ้า มนุษย์มีเพียงสองทางเท่านั้นคือทางของผู้ชอบธรรมและทางของคนชั่ว (ดู ธรบ 30:15-20; สดด 1; สภษ 4:18-19; ยรม 21:8; มธ 7:13-14) ท่านจึงทำตัวท่านให้เป็นเหมือนพระบุคคลของพระเยซูเจ้า จนท่านสามารถกล่าวด้วยเสียงอันดังได้ว่า “ข้าพเจ้าถูกตรึงกางเขนกับพระคริสต์เจ้าแล้ว ข้าพเจ้ามีชีวิตอยู่มิใช่ตัวข้าพเจ้าอีกต่อไป แต่พระคริสต์เจ้าทรงดำรงชีวิตอยู่ในตัวข้าพเจ้า ชีวิตที่ข้าพเจ้ากำลังดำเนินอยู่ในร่างกายขณะนี้ ข้าพเจ้าดำเนินชีวิตในความเชื่อถึงพระบุตรของพระเจ้า ผู้ทรงรักข้าพเจ้า และทรงมอบพระองค์เพื่อข้าพเจ้า” (กท 2:20) และอีกตอนหนึ่งเปาโลเรียกร้องผู้ฟังของท่านให้เรียนแบบท่านในการมีความรักที่ร้อนรนต่อพระเยซูเจ้า “จงยึดถือข้าพเจ้าเป็นแบบอย่าง เหมือนกับที่ข้าพเจ้ายึดถือพระคริสต์เจ้าเป็นแบบอย่างเถิด” (1 คร 11:1) สำหรับเปาโล การดำรงชีวิตในพระวาจาของ

พระเจ้าเรียกร้องให้เป็นเหมือนพระคริสต์เจ้า ดำรงชีวิตในข่าวดีของพระวรสารของพระเยซูเจ้า และนำข่าวดีนี้ไปประกาศแก่คนทั้งโลก

ความรักต่อพระบุคคลของพระเยซูเจ้าเป็นพลังผลักดันให้เปาโลอุทิศตนในการเป็นผู้ประกาศข่าวดี นี่เป็นเรื่องที่ท่านบอกเราเอง “ความรักของพระคริสต์เจ้าผลักดันเรา เราแน่ใจว่าถ้าคนหนึ่งตายเพื่อทุกคนก็เหมือนกับว่าทุกคนได้ตายด้วย” (2 คร 5:14) เปาโลเข้าใจกระแสเรียกของท่านว่า ท่านถูกเรียกมาเพื่อเป็นอัครสาวกของพระวาจาของพระเจ้า และท่านก็ภูมิใจกับหน้าที่นี้ ท่านจึงแนะนำตัวท่านเองด้วยคำเรียกนี้ในจดหมายเกือบทุกฉบับที่ท่านเขียนถึงคริสตชน “จากเปาโล ผู้รับใช้ของพระคริสต์เยซู ซึ่งพระเจ้าทรงเรียกมาเป็นอัครสาวก” (รม 1:1; เทียบ 1 คร 1:1; 2 คร 1:1; กท 1:1; อฟ.1:1; คส 1:1; 1 ทธ 1:1; 2 ทธ 1:1; ทด 1:1)

2.5 เปาโลรับทุกขุทรมานเพราะเห็นแก่การประกาศข่าวดีของพระเยซูเจ้า ในฐานะอัครสาวกแห่งพระวาจา เปาโลติดตามพระเยซูเจ้าอย่างใกล้ชิด โดยเฉพาะอย่างยิ่งในพระทรมานของพระองค์ เปาโลรับทุกขุทรมานอย่างมากในการประกาศข่าวดีแห่งพระวรสาร ท่านพูดถึงความทุกข์ทรมานต่างๆ เหล่านั้นอย่างชัดเจนว่า

“เขาเป็นผู้รับใช้ของพระคริสตเจ้าหรือ ข้าพเจ้าพูดอย่างคนเสียสติว่า ข้าพเจ้าเป็นมากกว่าเขาเสียอีก ข้าพเจ้าลำบากตรากตรำมากกว่าเขา ถูกจองจำมากกว่าเขา ถูกโบยตีมากกว่าเขาจนนับครั้งไม่ถ้วน ต้องเผชิญกับความตายหลายครั้ง ข้าพเจ้าถูกขวยขวิงแสห้าครั้ง ครั้งละสามสิบเก้าที่ ข้าพเจ้าถูกชาวโรมันเฆี่ยนตีสามครั้ง ถูกขว้างด้วยหินหนึ่งครั้ง เรืออับปางสามครั้ง ลอยคออยู่กลางทะเลหนึ่งคืนกับหนึ่งวัน ข้าพเจ้าต้องเดินทางเสมอ ต้องเผชิญอันตรายในแม่น้ำ อันตรายจากโจรผู้ร้าย อันตรายจากเพื่อนร่วมชาติ อันตรายจากคนต่างชาติ อันตรายในเมือง อันตรายในถิ่นทุรกันดาร อันตรายในทะเล อันตรายจากพี่น้องทรยศ ข้าพเจ้าต้องทำงานเหน็ดเหนื่อยลำบากตรากตรำอดนอนบ่อยๆ ต้องหิวกระหาย ต้องอดอาหารหลายครั้ง ต้องทนหนาว ไม่มีเสื้อผ้าสวมใส่ นอกจากสิ่งเหล่านี้แล้วข้าพเจ้ายังถูกบีบคั้นทุกวัน นั่นคือเป็นห่วงพระศาสนจักรทุกแห่ง ใครบ้างอ่อนแอ และข้าพเจ้ามิได้อ่อนแอด้วย ใครบ้างถูกชักนำให้ทำบาป และข้าพเจ้าไม่เป็นทุกข์ด้วย” (2 คร 11:23-29)

เปาโลได้มีส่วนร่วมในพระทรมานของพระเยซูเจ้าเพื่อความรอดของมนุษย์ “ข้าพเจ้ามีรอยประทับตราของพระเยซูเจ้าอยู่ในร่างกายของข้าพเจ้าแล้ว” (กท 6:17)

ตั้งแต่วันที่กลับใจจนถึงวาระสุดท้ายของชีวิต พูดได้ว่าชีวิตทั้งหมดของเปาโลเป็นเหมือนมรรคาศักดิ์สิทธิ์ของพระเยซูเจ้า แต่นั่นก็ไม่ได้เป็นอุปสรรคขัดขวางการเป็นอัครสาวกแห่งพระวาจาของท่าน เพราะท่านถือว่ายังท่านทุกข์ทรมานมากเท่าใด ท่านก็ได้รับวิญญานมากเท่านั้น เพื่อองค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้ซึ่งได้เคยทดสอบท่านและได้มอบพันธกิจแห่งการประกาศข่าวดีแก่ท่านด้วยความไวใจ “ตามที่พระเจ้าทรงเห็นชอบมอบข่าวดีไว้กับเรา เราจึงประกาศข่าวดีนี้ ... เพื่อเป็นที่พอพระทัยพระเจ้าผู้ทรงพิสุจน์จิตใจเรา” (1 ธส 2:4)

ในการติดตามรอยพระบาทของพระเยซูเจ้า เปาโลได้กำหนดกฎเกณฑ์บางประการทั้งสำหรับตัวท่านเองและสำหรับเพื่อนร่วมงานของท่าน เพื่อให้เป็นแนวทางสำหรับการไปประกาศข่าวดี ท่านได้พูดถึงกฎเกณฑ์นี้ในจดหมายฉบับแรกที่ท่านเขียนถึงชาวเอเธสโลนิกา (1 ธส 2:1-8)

เรื่องที่เปาโลเน้นเป็นประการแรกคือในการออกไปประกาศข่าวดีนั้น จะต้อง “ไม่ออกมาจากความหลอกหลวง หรือมาจากเจตนาไม่บริสุทธิ์ หรือมาจากกลอุบายใดๆ” (1 ธส 2:3) มิใช่ทำไปเพื่อเอาใจมนุษย์ แต่เพื่อให้เป็นที่พอพระทัยของพระเจ้า (1 ธส 2:4) จะต้องไม่เทศน์สอนโดยใช้คำพูดสอพลอหรือใช้คำพูดที่เป็นข้ออ้างสนองความโลภ

และจะต้องไม่แสวงหาเกียรติยศชื่อเสียงจากมนุษย์ (1 ธส 2:5-6) แต่ต้องเป็นคนอ่อนโยนเหมือนแม่กอดลูกน้อยของตน (1 ธส 2:7)

และท้ายที่สุด สิ่งที่เป็นคุณลักษณะเฉพาะตัวในการเป็นผู้ประกาศข่าวดีของเปาโลก็คือ การมีความรักอย่างลึกซึ้งต่อการกลับใจ เหตุเพราะข่าวดีแห่งพระวรสารที่ท่านประกาศนั้นเป็นชีวิตที่ท่านกำลังดำเนินอยู่ และเป็นข่าวดีที่ท่านกำลังส่งมอบต่อแก่ทุกคน

3. บทเรียนจากเปาโล

เพื่อจะเป็นผู้ประกาศพระวาจาของพระเจ้าหรือข่าวดีของพระเยซูคริสตเจ้าอย่างนักบุญเปาโล สิ่งแรกที่จะต้องมีและขาดไม่ได้คือ การมีความรู้อย่างเพียงพอในพระวาจาของพระเจ้าซึ่งบรรจุอยู่ในพระคัมภีร์

ก่อนกลับใจ เปาโลมีความรู้อย่างดีเลิศในพระคัมภีร์ของชาวยิว และพระคัมภีร์นี้ได้หล่อเลี้ยงชีวิตการเป็นยิวของท่านให้มีใจร้อนรนและศรัทธา ท่านยึดถือและปฏิบัติตามคำแนะนำของธรรมบัญญัติอย่างเคร่งครัด เพราะท่านเชื่อว่าธรรมบัญญัติเหล่านั้นมาจากพระคัมภีร์และเป็นพระวาจาของพระเจ้า แต่หลังจากกลับใจแล้วเป็นพระวาจาของพระเจ้าที่ได้หล่อเลี้ยงชีวิตแห่ง

ความเชื่อและพันธกิจการประกาศข่าวดีของท่านอย่างต่อเนื่อง เปาโลได้พบพระเยซูเจ้าขณะอ่านพระคัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์ ท่านได้พบและมีความรู้ในพระเยซูเจ้าในฐานะเป็นพระวาจาของพระเจ้า และพระวาจาของพระเจ้านี้ก็ได้กลายเป็นชีวิตที่ท่านกำลังดำเนินอยู่ และเป็นข่าวดีที่ท่านประกาศอย่างทุ่มเท

ประการที่สอง พระวาจาของพระเจ้าย่ได้ซึมเข้าไปทั่วร่างกายและจิตวิญญาณของชีวิตของเปาโลฉันใด พระวาจาเดียวกันนี้ก็ได้ซึมเข้าไปในทุกมิติของชีวิตของพระศาสนจักรฉันนั้น เหตุเพราะพระศาสนจักรมีหน้าที่ในการเฝ้าดูและและรักษาพระวาจาของพระเจ้าไว้ และนำเสนอให้แก่มนุษย์ทุกคนในทุกยุคทุกสมัย ผ่านทางการประกาศข่าวดีและการบริการศีลศักดิ์สิทธิ์ และที่สำคัญคือ นี่ควรจะเป็นชีวิตคริสตชนที่เรา กำลังดำเนินอยู่ด้วย เพราะการเป็นคริสตชนคือการดำเนินชีวิตในพระวาจาของพระเจ้าย่ กฎเกณฑ์ในการดำเนินชีวิตของเปาโลคือพระวาจาของพระเจ้า คำสอนและพระบุคคลของพระเยซูเจ้า ชีวิตคริสตชนของเราก็เช่นกัน หากจะเดินตามแบบอย่างของเปาโล เราก็ต้องนำพระวาจาของพระเจ้าย่เข้ามาในชีวิตของเรา ไม่ใช่เพียงแค่เทศน์สอนหรือประกาศเท่านั้น แต่เราต้องดำเนินชีวิตตามพระวาจานั้น

ประการที่สาม นักบุญเปาโลเริ่มต้นงานธรรมทูตทันทีที่ท่านได้รับความเชื่อ ท่านเริ่มประกาศข่าวดีครั้งแรกในเมืองดามัสกัส หนังสือกิจการอัครสาวกบันทึกการเทศน์สอนของเปาโลในครั้งนั้นว่า “เขาเทศน์สอนในศาลาธรรมทันที ประกาศว่าพระเยซูเจ้าพระองค์นี้เป็นพระบุตรของพระเจ้า” (กจ 9:20) ความเชื่อที่เราได้รับมาก็ถือเป็นพันธกิจเช่นกัน คือพันธกิจในการนำคนอื่นมารับความเชื่อด้วย พระเยซูเจ้าเคยแนะนำบรรดาศิษย์ของพระองค์เช่นนี้เช่นกันก่อนที่จะเสด็จสู่สวรรค์ “ท่านทั้งหลายจงไปสั่งสอนนานาชาติให้มาเป็นศิษย์ของเรา ทำพิธีล้างบาปให้เขาเดชะพระนามพระบิดา พระบุตร และพระจิต” (มธ 28:19) และการเทศน์สอนแรกและมีประสิทธิผลมากที่สุด ซึ่งเปาโลได้บรรยายถึงในฐานะเป็นเครื่องบูชาที่มีชีวิตที่ศักดิ์สิทธิ์ และเป็นที่พอพระทัยพระเจ้าก็คือการดำเนินชีวิตของเรานั้นเอง (รม 12:1)

ประการที่สี่ เปาโลไม่เคยละอายที่จะประกาศข่าวดีของพระเยซูเจ้า ท่านยืนยันเช่นนี้แก่ชาวโรม “ข้าพเจ้าเห็นว่าไม่มีเหตุผลใดที่จะต้องละอายต่อข่าวดี เพราะนี่คืออำนาจของพระเจ้าซึ่งนำความรอดพ้นให้แก่ทุกคนที่มีความเชื่อ ให้แก่ชาวยิวก่อนและให้แก่คนต่างชาติด้วยเช่นกัน” (รม 1:16) เปาโลเทศน์สอนเรื่องของพระเยซู ไม่ใช่เรื่องของตัวท่านเอง เปาโลปลุกพระวาจาของพระเจ้าลงในวัฒนธรรมและในแผ่นดินของผู้ฟังที่กลับใจ

เราก็มเช่นกัน ในการเป็นผู้ประกาศพระวาจาตามแบบอย่างของเปาโล เราก็ดึงปลุกพระวาจาของพระเจ้าลงในชีวิตของประชาชน พระเยซูเจ้าได้เคยทำเช่นนี้ในสมัยของพระองค์ พระองค์ใช้อุปมาและนิทานเปรียบเทียบซึ่งเป็นเรื่องราวที่มาจากชีวิตประจำวันของประชาชนที่มาฟังพระองค์ พวกเขาฟังแล้วและเข้าใจ เราก็ดึงรู้จักประกาศพระวาจาด้วยภาษาที่ผู้ฟังรู้และเข้าใจได้ เพราะพระวาจาของพระเจ้าเป็นพระวาจาที่มีไว้เพื่อมนุษย์ เราต้องประกาศให้ผู้ฟังรู้และเข้าใจว่าการเป็นคริสตชนไม่ใช่เป็นเพียงตัวเลือกหนึ่งของมนุษย์ แต่เป็นชีวิตที่แท้จริง...ของมนุษย์

สภาสังคายนาวาติกันที่ 2 “พระธรรมนูญพระสังฆกรรมเรื่องการเปิดเผยความจริงของพระเจ้า”
(*Dei Verbum*). (ม.ป.ท.).

คณะกรรมการคาทอลิกเพื่อคริสตศาสนธรรม. (2019). *คำสอนพระศาสนจักรคาทอลิก*.
กรุงเทพฯ: แผนกคริสตศาสนธรรม.

วสันต์ พิรุฬห์วงศ์, บาทหลวง. (2556). *วิจารณ์วิทยา*. นครปฐม: ศูนย์ส่งเสริมและพัฒนางาน
วิชาการ วิทยาลัยแสงธรรม.

Bromiley, Geoffrey W. (1985). *Theological Dictionary of the New Testament*.
Grand Rapids, Michigan: William B. Eerdmans.

Fitzmyer, Joseph A. (1992). “Pauline Theology”, *The New Jerome Biblical
Commentary*. London: Geoffrey Chapman.

Friedrich, G. Evangelion. (1995). *Theological Dictionary of the New Testament*.
II Grand Rapids, Michigan: Eerdmans.

O'Connor, Jerome Murphy. (1997). *Paul – A Critical Life*. Oxford: Oxford
University Press.

O'Connor, Jerome Murphy. (1998). “The Life of Paul”, *The International
Bible Commentary: A Catholic and Ecumenical Commentary for the
Twenty-First Century*. Collegeville, Minnesota: The Liturgical Press.

Pope Benedict XVI. (2008). “Homily on the Inauguration of the Pauline Year
28 June 2008”.

Synod of Bishops, XII Ordinary General Assembly. (2008). *The Word of God in
the Life and Mission of the Church, Instrumentum Laboris*. Vatican
City: Libreria Editrice Vaticana.

(หมวดพิธีกรรม)

ประวัติความเป็นมาของ หนังสือบทอ่าน

บาทหลวง เชษฐา ไชยเดช

การปฏิรูปพิธีกรรมของสังคายนาวาติกันครั้งที่ 2 ไม่ต้องการที่จะสร้างพิธีกรรมใหม่ แต่ต้องการที่จะปฏิรูปพิธีกรรมในฐานะที่เป็นธรรมเนียมที่มีชีวิตของพระศาสนจักร ให้มีความต่อเนื่อง ดังนั้น การปรับปรุงหนังสือบทอ่านของสังคายนาวาติกันครั้งที่ 2 จึงมุ่งไปที่การกลับไปยังธรรมเนียมการอ่านพระวาจาของพระเจ้าในพิธีกรรม ดังนั้น เพื่อจะเข้าใจหนังสือบทอ่านฉบับปัจจุบันของสังคายนาวาติกันครั้งที่ 2 เราจึงควรทำความเข้าใจกับประวัติความเป็นมาของการอ่านพระวาจาของพระเจ้าในธรรมเนียมของชาวยิวและของคริสตชน

1. หนังสือบทอ่านคืออะไร

หนังสือบทอ่าน (lectionary) คือ “ลำดับข้อความต่อเนื่องที่เลือกจากพระคัมภีร์ เพื่อที่จะใช้อ่าน (ออกเสียง) ในพิธีกรรมโดยชุมชนทางศาสนาที่มาชุมนุมกัน” คำนิยามนี้มีองค์ประกอบที่สำคัญ 3 ประการ คือ

1. หนังสือบทอ่านไม่ใช่หนังสือพระคัมภีร์ แต่เป็นข้อความตอนหนึ่งที่เลือกมาจากหนังสือพระคัมภีร์ เป็นวิธีการหนึ่งที่หมุ่คณะนำข้อความจากพระคัมภีร์มาใช้เพื่อจุดประสงค์ทางพิธีกรรม
2. ข้อความจากพระคัมภีร์ไม่ได้ถูกนำเสนออย่างไร้ระเบียบ แต่ถูกเลือกและจัดการด้วยหลักการเฉพาะ

3. เนื่องจากข้อความในพระคัมภีร์ที่ได้รับการเลือกและจัดลำดับถูกใช้ในพิธีกรรม ดังนั้นประเภทของพิธีกรรมจะเป็นตัวกำหนดข้อความจากพระคัมภีร์ที่ถูกเลือก ลักษณะ 3 ประการของหนังสือบทอ่านที่กล่าวถึงข้างต้นนี้ ถูกนำเสนอเสมอๆ และมีอิทธิพลแก่กันและกัน (ความแตกต่างในการเลือก หรือความแตกต่างในหลักการ หรือความแตกต่างในประเภทของพิธีกรรม)

ตั้งแต่สังคายนาวาติกันครั้งที่ 2 คริสตชนคาทอลิกเข้าใจว่า หนังสือบทอ่านเป็นหนังสือที่บรรจุข้อความจากพระคัมภีร์ที่ใช้อ่านในพิธีบูชาขอบพระคุณมี 6 เล่ม ซึ่งอาจจะพิมพ์รวมกันเป็นเล่มเดียว หรือมีการแยกเล่มตามความเหมาะสม ได้แก่ **บทอ่านสำหรับมิสซาวันอาทิตย์และวันสมโภช** (วันสมโภชในที่นี้หมายถึงวันฉลองขององค์พระผู้เป็นเจ้าที่ไม่ตรงกับวันอาทิตย์ เช่น วันสมโภชพระคริสตสมภพ วันสมโภชพระคริสต์แสดงองค์ ตรีวารปัสกา วันสมโภชพระเยซูเจ้าเสด็จสู่สวรรค์ ฯลฯ) **บทอ่านสำหรับมิสซาวันธรรมดา** **บทอ่านสำหรับมิสซาฉลองนักบุญ** **บทอ่านสำหรับมิสซาในโอกาสพิเศษ** (พิธีศีลกำลัง พิธีแต่งงาน พิธีปลงศพ ฯลฯ) **บทอ่านสำหรับมิสซาสำหรับความจำเป็นต่างๆ** (มิสซาสำหรับพระศาสนจักร สำหรับความต้องการของพลเมือง ฯลฯ) และ**บทอ่านสำหรับมิสซาบนบาน**

2. ประวัติความเป็นมาของหนังสือบทอ่าน

ในการปรับปรุงหนังสือบทอ่านของสังคายนาวาติกันครั้งที่ 2 ใช้หลักการเดียวกันกับการปฏิรูปพิธีกรรมทั้งหมด คือการกลับไปแหล่งข้อมูลที่คริสตชนถือปฏิบัติและมีประสบการณ์ เนื่องจากพิธีกรรมของคริสตชนมีรากฐานมาจากธรรมเนียมของชาวยิว ดังนั้นการศึกษาประวัติของหนังสือบทอ่านจึงต้องเริ่มต้นด้วยการพิจารณาธรรมเนียมการอ่านพระวาจาพระเจ้าของประชาชนชาวยิว ซึ่งรูปแบบบางประการของหนังสือบทอ่านฉบับปรับปรุงของสังคายนาวาติกัน ครั้งที่ 2 ได้ใช้หลักการเดียวกันกับการจัดบทอ่านของชาวยิวสมัยโบราณ

2.1 ธรรมเนียมการจัดบทอ่านของชาวยิว ก่อนที่จะมีคริสตชนในประวัติศาสตร์ชุมชนชาวยิวได้มีลำดับข้อความในพระคัมภีร์ที่ใช้อ่านในศาลาธรรมในการประชุมประจำสัปดาห์ในวันสับบาโตแล้ว คำว่าศาลาธรรม (synagogue) เป็นคำที่มาจากภาษากรีกมีความหมายว่า “ชุมนุมชนมารวมกัน” โดยขยายความให้กว้างขึ้น ยังหมายถึงห้อง หรือสิ่งก่อสร้างที่ประชาชนมาชุมนุมกัน แม้ว่าหลักฐานทางโบราณคดีจะพบศาลาธรรมที่เก่าแก่ที่สุดมีอายุเพียง 2 ศตวรรษก่อนพระเยซูเจ้า แต่นักวิชาการเชื่อว่าธรรมเนียมของชาว

ยิวในการชุมนุมกันเพื่อสวดภาวนาและศึกษาพระคัมภีร์ น่าจะย้อนหลังไปถึงช่วงเวลาที่ยิวถูกเนรเทศไปที่บาบิโลน (ปี 587-535 B.C.) ช่วงเวลานี้เป็นช่วงเวลาที่ยิวถูกเนรเทศในประวัติศาสตร์ของชาวยิว บ้านเมืองของเขาถูกรุกราน ถูกพิชิต พวกเขาตกอยู่ภายใต้อำนาจของชาวบาบิโลน ชาวยิวบางคนหลบหนีความตายไปยังประเทศเพื่อนบ้าน ขณะที่บุคคลที่มีความรู้ความสามารถก็ถูกกวาดต้อนไปเป็นเชลยอาณาจักรยูดาห์ และกรุงเยรูซาเล็มเมืองหลวงถูกทิ้งร้าง ประชาชนสูญเสียบ้านเกิดกษัตริย์และเหนือสิ่งอื่นใดคือการสูญเสียพระวิหารที่กรุงเยรูซาเล็ม พวกเขาไม่สามารถถวายสัตวบูชาเนื่องจากไม่มีพระวิหาร **สิ่งที่ยังเหลืออยู่สำหรับพวกเขาทั้งชาวยิวที่ถูกเนรเทศไปบาบิโลนและชาวยิวที่อพยพไปยังประเทศเพื่อนบ้าน (Diaspora)¹ คือพระคัมภีร์** เป็นไปได้ว่าในสถานการณ์ที่เกิดขึ้นนี้ ทำให้ชาวยิวพัฒนาสิ่งที่เรียกว่า “วจนพิธีกรรม” สำหรับการชุมนุมในวันสับาโตของพวกเขา

เมื่อการเนรเทศจบลงแล้ว ชาวยิวเป็นจำนวนมากกลับไปยังบ้านเกิดเมืองนอนของตน พวกเขาสร้างพระวิหารขึ้นใหม่ที่กรุง

เยรูซาเล็มและเริ่มถวายสัตวบูชา แม้จะกลับคืนสู่สภาพปกติแล้ว ธรรมประเพณีเกี่ยวกับ “วจนพิธีกรรม” ในศาลาธรรมก็ยังคงปฏิบัติและได้รับการพัฒนา ไม่ใช่เฉพาะชาวยิวที่อยู่ไกลจากพระวิหารที่ยังคงประชุมอย่างต่อเนื่องที่ศาลาธรรมเท่านั้น แม้แต่ชาวยิวที่อยู่ในเยรูซาเล็มซึ่งสามารถไปยังพระวิหารได้ง่ายก็ยังมาชุมนุมกันที่ศาลาธรรมในวันสับาโต ในสมัยของพระเยซูเจ้าการมาชุมนุมกันที่ศาลาธรรมของชาวยิวถือว่าเป็นธรรมประเพณีโบราณ และศาลาธรรมมีลักษณะเฉพาะเป็นมาตรฐานในชุมชนชาวยิวทั้งที่อาศัยอยู่ในปาเลสไตน์และชุมชนชาวยิวที่อาศัยอยู่ในประเทศเพื่อนบ้าน การมีศาลาธรรมทำให้ชาวยิวยังคงดำรงรักษาความเชื่อและความเป็นชาติอยู่ได้ โดยเฉพาะในสมัยที่พระวิหารถูกทำลายเป็นครั้งที่สองโดยพวกโรมันในปี ค.ศ.70

2.2 การอ่านพระคัมภีร์ในศาลาธรรม เรามีข้อมูลที่ชัดเจนเกี่ยวกับการจัดพระคัมภีร์ที่ใช้อ่านในศาลาธรรมในศตวรรษที่ 6 สิ่งสำคัญสูงสุดในการชุมนุมที่ศาลาธรรมในวันสับาโต คือ การอ่านข้อความที่คัดมาจากหนังสือโตราห์ (Torah)² **ตามธรรมประเพณีของบาบิโลนแบ่งหนังสือโตราห์**

¹ Diaspora เป็นภาษากรีกหมายความว่ากระจัดกระจาย ภาษาอังกฤษใช้คำว่า dispersion

² หนังสือ 5 เล่มแรกของพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิม คือ หนังสือปฐมกาล หนังสืออพยพ หนังสือเลวีนิติ หนังสือกันดารวิถี และหนังสือเฉลยธรรมบัญญัติ

(Torah) ทั้งหมดเป็น 54 ตอนต่อเนื่องกัน และอ่านในรอบ 1 ปีของการชุมนุมกันในวันสับาโต ตามธรรมเนียมประเพณีของปาเลสไตน์แบ่งหนังสือโตราห์ (Torah) ทั้งหมดเป็น 154 ตอนต่อเนื่องกันและอ่านในรอบ 3 ปีของการชุมนุมกันในวันสับาโต ที่สุดได้ใช้การจัดบทอ่านตามธรรมเนียมของบาบิโลนอ่านในการประชุมกันในศาลาธรรม ปัจจุบันนี้ การจัดบทอ่านแบบกึ่งต่อเนื่องในวันอาทิตย์น่าจะได้รับอิทธิพลจากการจัดบทอ่านของชาวยิว

นอกจากจะอ่านหนังสือโตราห์ (Torah) เป็นบทอ่านแรกแล้ว ยังมีการอ่านบทอ่านที่สอง จากหนังสือพระคัมภีร์ที่ตามธรรมเนียมของชาวยิวถือว่าหนังสือเหล่านั้นเป็นหนังสือประกาศก³ บทอ่านจากหนังสือประกาศกจะเป็นการอธิบาย ขยายความ หรือทำให้เนื้อหาของบทอ่านจากหนังสือโตราห์ (Torah) สมบูรณ์ การจัดบทอ่านพันธสัญญาเดิม (บทอ่านที่ 1) ให้สอดคล้องกับพระวรสารน่าจะได้รับอิทธิพลจากการจัดบทอ่านของชาวยิวเช่นกัน

ทุกๆ ปีตามปฏิทินพิธีกรรม ในวันฉลองปัสกา เพนเตกอสเต และเทศกาลอยู่เพิง จะมีบทอ่านที่เกี่ยวกับวันฉลองนั้นแทนบทอ่านกึ่งต่อเนื่องจากหนังสือโตราห์ (Torah)

และหนังสือประกาศก เหมือนกับปัจจุบันที่พระศาสนจักรจัดบทอ่านในปีพิธีกรรมในเทศกาลเตรียมรับเสด็จพระคริสตเจ้า เทศกาลพระคริสตสมภพ เทศกาลมหาพรต และเทศกาลปัสกา ให้สอดคล้องกัน

สรุปได้ว่าในศตวรรษที่ 6 ธรรมเนียมประเพณีของชาวยิวในการจัดบทอ่านจากพระคัมภีร์ในศาลาธรรมทุกวันสับาโตมีดังนี้ การจัดบทอ่านแบบกึ่งต่อเนื่องจากหนังสือโตราห์ (Torah) และจัดบทอ่านจากหนังสือประกาศกให้สอดคล้องกับบทอ่านแรก ส่วนในวันฉลองสำคัญประจำปี บทอ่านจากหนังสือโตราห์ (Torah) และบทอ่านจากหนังสือประกาศกจะถูกแทนที่ด้วยบทอ่านเฉพาะสำหรับวันฉลองเหล่านั้น

ในศตวรรษที่ 1 ธรรมเนียมในการกำหนดบทอ่านในวันสับาโตได้มีแล้ว ดังที่ยากอบได้กล่าวว่า “กฎเหล่านี้ของโมเสสเป็นที่รู้จักกันทั่วทุกเมืองตั้งแต่สมัยโบราณแล้ว เพราะมีผู้ประกาศในศาลาธรรมทุกวันสับาโต” (กจ 15:21) นอกจากนั้นในพระวรสารของนักบุญลูกายังได้บันทึกว่าพระเยซูเจ้าทรงอ่านหนังสือของประกาศกอิสยาห์ที่ศาลาธรรมเมืองนาซาเร็ธในวันสับาโต (ลก 4:15-21)

³ ชาวยิวถือว่าหนังสือโยชูวา หนังสือผู้วินิจฉัย หนังสือซามูเอล ฉบับที่ 1 และ 2 หนังสือพงศกษัตริย์ ฉบับที่ 1 และ 2 เป็นหนังสือประกาศกดั้งเดิม นอกจากนั้นพวกเขายังอ่านหนังสือของประกาศกอิสยาห์ ประกาศกเยเรมีย์ ประกาศกเอเสเคียล และประกาศกนัอยอีก 12 ท่าน ซึ่งชาวยิวถือว่าเป็นประกาศกภายหลัง

ในพระคัมภีร์เองเราพบได้อย่างชัดเจนว่ามีข้อความที่เกี่ยวข้อง หรือถูกจัดไว้ให้อ่านในวันฉลองสำคัญ เช่น “โมเสสเขียนธรรมนูญนี้ไว้เป็นลายลักษณ์อักษร แล้วมอบให้แก่บรรดาผู้อาวุโสทั้งปวงของชาวอิสราเอลและมอบให้สมณะ บุตรหลานของเลวี ผู้ดูแลหีบพันธสัญญาของพระยาห์เวห์ โมเสสสั่งเขาว่า “ทุกเจ็ดปี เมื่อปียกหนึ่งเวียนมาถึงในเทศกาลอยู่เพิง เมื่อชาวอิสราเอลทั้งปวงมาชุมนุมกันเฉพาะพระพักตร์พระยาห์เวห์ พระเจ้าของท่าน ในสถานที่ที่ทรงเลือกไว้ ท่านจะต้องอ่านธรรมนูญนี้ต่อหน้าชาวอิสราเอลทุกคน” (ฉธบ 31:9-11) “ทุกวันเอสร่าอ่านหนังสือธรรมนูญของพระเจ้า ตั้งแต่วันแรกจนวันสุดท้าย เขาฉลองเทศกาลอยู่เพิงนี้เป็นเวลาเจ็ดวัน และในวันที่แปดก็มีการชุมนุมกันอย่างสง่าตามพิธีที่กำหนดไว้” (นหม 8:18) และ “กษัตริย์โยสิยาห์ทรงเรียกประชุมบรรดาผู้อาวุโสแห่งอาณาจักรยูดาห์และกรุงเยรูซาเล็ม พระองค์เสด็จขึ้นไปยังพระวิหารของพระยาห์เวห์ พร้อมกับชาวยูดาห์และผู้อาศัยที่กรุงเยรูซาเล็มทุกคน บรรดาสมณะ ประภาศก และประชากรทั้งปวง ทั้งชนชั้นสูงและคนธรรมดา พระองค์ทรงอ่านถ้อยคำทั้งหมดของหนังสือพันธสัญญาที่พบในพระวิหารของพระยาห์เวห์ ให้ทุกคนได้ยิน กษัตริย์ทรงยืนข้างเสา ทรงกระทำพันธสัญญาเฉพาะพระพักตร์พระ

ยาห์เวห์ว่าจะดำเนินตามพระยาห์เวห์ จะรักษาบทบัญญัติ กฎฎีกา และข้อกำหนดของพระองค์สุดจิตใจ สดวัญญาณ จะปฏิบัติตามถ้อยคำของพันธสัญญาที่เขียนไว้ในหนังสือเล่มนี้ ประชาชนทุกคนปฎิญาณจะทำตามพันธสัญญา” ตัวอย่างที่กล่าวถึงข้างต้นชี้ให้เห็นถึงบทอ่านเฉพาะที่อ่านในวันฉลองสำคัญที่พระวิหารกรุงเยรูซาเล็ม

จะเห็นได้ว่าการเลือกและการจัดบทอ่านแบบกึ่งต่อเนื่องในวันธรรมดา การเลือกบทอ่านให้สอดคล้องกันในวันฉลองประจำปี และการจัดเนื้อหาในพระคัมภีร์ที่มีความสอดคล้องกันเป็นหัวข้อๆ เป็นรูปแบบการจัดบทอ่านของพระศาสนจักรคาทอลิกหลังสังคายนาวาติกันครั้งที่สองที่ได้รับอิทธิพลมาจากการจัดบทอ่านที่ศาลาธรรม และในวันฉลองของชาวยิวอย่างแน่นอน

2.3 พิธีกรรมของคริสตชนในยุคแรก
เนื่องจากคริสตชนกลุ่มแรกในเยรูซาเล็มเป็นชาวยิวโดยกำเนิด เขายังคงไปร่วมพิธีกรรมทั้งที่พระวิหารและที่ศาลาธรรม นอกจากนั้นเขายังประชุมกันเพื่อทำพิธีบิขนมปังเพื่อระลึกถึงพระเยซูเจ้า ไม่มีหลักฐานที่แน่ชัดว่าในการทำพิธีบิขนมปังนั้นมีการอ่านพระคัมภีร์หรือไม่ (กจ 1-5) และคริสตชนได้นำเอารูปแบบการจัดบทอ่านในศาลาธรรมของชาวยิวมาใช้หรือไม่

หนังสือพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาใหม่เป็นประจักษ์พยานถึงการใช้พระคัมภีร์ (แน่นอนคือพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิม) ในการนมัสการพระเจ้าของคริสตชนสมัยเริ่มแรก เช่น “อย่าเสพสุราจนเมามาย เพราะสุราเป็นสาเหตุของการปล่อยตัวเสเพล แต่จงยอมให้พระจิตเจ้าทรงนำชีวิตของท่าน จงร่วมใจกันขับร้องเพลงสดุดี เพลงสรรเสริญ และบทเพลงศักดิ์สิทธิ์ต่างๆ จงขับร้องสรรเสริญองค์พระผู้เป็นเจ้าอย่างสุดจิตใจ จงขอบพระคุณพระเจ้าพระบิดาอยู่เสมอสำหรับทุกสิ่ง เดชะพระนามของพระเยซูคริสต์ องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา” (อฟ 5: 18-20) “ขอพระวาจาของพระคริสตเจ้าสถิตอยู่ในท่านอย่างเต็มเปี่ยม จงสอนและตักเตือนกันด้วยปรีชาญาณ จงขอบพระคุณพระเจ้าโดยการขับร้องบทเพลงสดุดี เพลงสรรเสริญ และบทเพลงศักดิ์สิทธิ์ต่างๆ จากใจจริง” (คส 3:16) “จงเอาใจใส่อ่านพระคัมภีร์ให้ประชาชนฟัง จงตักเตือนและสั่งสอนพวกเขาจนกว่าข้าพเจ้าจะมาถึง” (1 ทธ 4:13) จากตัวอย่างเหล่านี้ยังไม่มีการพูดถึงบทบาทของพระคัมภีร์ในพิธีบูชาขอบพระคุณวันอาทิตย์

อย่างไรก็ดีเราทราบว่ามีการอ่านจดหมายของนักบุญเปาโลในชุมชนคริสตชนบางที่อาจจะเป็นในพิธีกรรมที่ชุมชนคริสตชนมาร่วมชุมนุมกัน “ข้าพเจ้าขอสั่งท่านทั้งหลาย

เดชะองค์พระผู้เป็นเจ้าจงอ่านจดหมายฉบับนี้ให้พี่น้องทุกคนฟัง” (1 ธส 5:27) และ “เมื่อได้อ่านจดหมายฉบับนี้ในหมู่ท่านทั้งหลายแล้ว จงส่งต่อไปให้พระศาสนจักรที่เมืองเลาติเซียอ่านด้วย และท่านจงอ่านจดหมายของข้าพเจ้าที่มีถึงชาวเลาติเซีย” (คส 4:16) นอกจากการอ่านพระคัมภีร์ในที่ชุมนุมแล้ว ยังมีเพลงสรรเสริญและบทเพลงในพันธสัญญาใหม่ที่ได้รับแรงบันดาลใจจากพระคัมภีร์ ซึ่งชี้ให้เห็นว่าคริสตชนในสมัยแรกได้ใช้พระคัมภีร์ในพิธีกรรม

แม้ไม่มีหลักฐานโดยตรงที่แน่ชัดเกี่ยวกับรูปแบบการอ่านพระคัมภีร์ในพิธีกรรมของพระศาสนจักรในทศวรรษแรก แต่พระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาใหม่ได้ชี้ให้เห็นเป็นนัยว่า พระศาสนจักรที่ได้รับการหล่อเลี้ยงโดยพิธีกรรมซึ่งพระคัมภีร์มีบทบาทสำคัญอย่างยิ่ง นักวิชาการบางคนกล่าวว่าบ่อเกิดของพิธีกรรมในพระศาสนจักรแรกเริ่มอาจมาจากพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาใหม่

2.4 พระคัมภีร์และพิธีบูชาขอบพระคุณในวันอาทิตย์ วันอาทิตย์หรือวันพระเจ้าเป็นวันฉลองแรกของคริสตชน เป็นวันในสัปดาห์ที่คริสตชนมาประชุมกันเพื่อเฉลิมฉลองพิธีบูชาขอบพระคุณ ระลึกถึงการกลับคืนชีพของพระเยซูเจ้า แม้ว่าในพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาใหม่ได้เล่าถึงการที่คริสตชนชุมนุมกันในวันของพระเจ้า แต่ก็

ไม่มีตัวบทใดที่พูดถึงการใช้พระคัมภีร์ในพิธีบูชาขอบพระคุณวันอาทิตย์

จากจดหมายของนักบุญเปาโลอัครสาวกถึงชาวโครินธ์ ฉบับที่ 1 ซึ่งชี้ให้เห็นว่าคริสตชนที่เมืองโครินธ์ฉลองพิธีบูชาขอบพระคุณในบริบทของการทานเลี้ยง (1 คร 11:17-22) ซึ่งสอดคล้องกับพระวรสารนักบุญลูกาบทที่ 22 ข้อ 20 ที่เขียนไว้ว่า “ในทำนองเดียวกัน เมื่อการเลี้ยงอาหารเสร็จสิ้นแล้ว พระองค์ทรงหยิบถ้วยตรัสว่า ถ้วยนี้เป็นพันธสัญญาใหม่ในโลหิตของเราที่หลั่งเพื่อท่านทั้งหลาย” ข้อความนี้แสดงให้เห็นว่ามีการทานเลี้ยงปัสกาคันระหว่างการเสกขนมปังและการเสกเหล้าองุ่น ไม่นานนักหลังจากยุคของนักบุญเปาโลการทานเลี้ยงที่แทรกเข้ามาก็หายไป อาจจะเป็นเพราะปัญหาที่เกิดขึ้นจากการทานเลี้ยง ส่วนการเสกขนมปังและการเสกเหล้าองุ่นก็กระทำติดต่อกันในพิธีบิขนมปัง อย่างไรก็ตามในศตวรรษแรกนี้เราไม่พบเอกสารใดที่กล่าวถึงการอ่านพระคัมภีร์ในพิธีบิขนมปัง

นักบุญจัสติน มรณสักขี (ค.ศ.150) เป็นคนแรกที่ได้ให้ข้อมูลอย่างชัดเจนเกี่ยวกับการอ่านพระคัมภีร์ในพิธีบูชาขอบพระคุณวันอาทิตย์

“ในวันอาทิตย์ ผู้ที่อาศัยอยู่ในเมืองและผู้ที่มาอาศัยในชนบทมาประชุมพร้อมกัน และใช้เวลาเท่าที่มีในการอ่านบันทึกของอัครสาวกหรือข้อเขียนของบรรดาประกาศก

หลังจากที่อ่านบทอ่านจบ ประธานในพิธีจะให้ข้อเตือนใจและเรียกร้องให้เลียนแบบแบบอย่างที่ดีเหล่านี้ หลังจากนั้นพวกเราทุกคนยืนขึ้นเพื่อถวายคำภาวนา เมื่อจบการภาวนา ขนมนปัง พร้อมเหล้าองุ่นและน้ำถูกนำมา และประธานกล่าวขอบพระคุณให้ดีที่สุดตามความสามารถที่เขามี และผู้ร่วมพิธีกล่าวตอบรับด้วยคำว่าอาแมน ต่อจากนั้นเป็นการมีส่วนร่วมในการรับศีลมหาสนิท และสังฆานุกรจะนำศีลมหาสนิทไปส่งแก่ผู้ที่ไม่ได้มาร่วมพิธี” (First Apology, 67)

มีข้อสังเกต 3 ประการจากข้อเขียนของนักบุญจัสติน คือ

1. คำว่าบันทึกของอัครสาวก นักบุญจัสตินอาจจะใช้ในความหมายของพระวรสารและสำหรับข้อเขียนของบรรดาประกาศกบางที่ท่านอาจหมายถึงพันธสัญญาเดิมทั้งหมด ถ้าในตอนนั้นยังไม่มีการจัดหมวดหมู่หนังสือที่เรียกว่าพันธสัญญาใหม่ ก็เท่ากับว่าคริสตชนถือว่าข้อเขียนบางชิ้นของเขามีค่าเทียบเท่าพระคัมภีร์ และใช้อ่านในพิธีกรรม

2. มีการใช้เวลาเท่าที่มีในการอ่าน อย่างไรก็ตาม นักบุญจัสตินไม่ได้กล่าวถึงการจัดบทอ่านว่ามีรูปแบบในการจัดหรือคัดเลือกบทอ่านอย่างไร แต่รูปแบบที่เราพอจะมองเห็นได้ในการอ่านพระคัมภีร์ในพิธีบูชาขอบพระคุณในยุคของท่าน น่าจะเป็นการอ่านพระวาจาแบบต่อเนื่อง

3. ไม่มีการพูดถึงวันฉลองประจำปี พูดถึงแต่เพียงพิธีบูชาขอบพระคุณในวันอาทิตย์ซึ่งมีการอ่านพระคัมภีร์ในพิธีกรรมด้วย

อย่างไรก็ตาม การปฏิบัติแต่เริ่มแรกนี้ของคริสตชนเป็นแก่นของการพัฒนาในยุคต่อมา

ประการแรก การอ่านพระวรสารในพิธีบูชาขอบพระคุณวันอาทิตย์เป็นการปฏิบัติที่สืบต่อกันมาในพระศาสนจักรยุคต่อมา อาจกล่าวได้ว่าพิธีบูชาขอบพระคุณซึ่งเป็นการฉลองการสิ้นพระชนม์และการกลับคืนชีพของพระเยซูเจ้า เรียกร้องให้มีการอ่านเรื่องราวเกี่ยวกับพระองค์

ประการที่สอง การอ่านพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมในพิธีบูชาขอบพระคุณวันอาทิตย์ ชี้ให้เห็นถึงลักษณะสำคัญของหนังสือบทอ่านของคริสตชน ซึ่งเป็นลักษณะสำคัญประการหนึ่งในหนังสือบทอ่านวันอาทิตย์ฉบับปรับปรุงของสังคายนาวาติกันครั้งที่ 2 หนังสือพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมถูกตีความด้วยแสงสว่างของพระเยซูเจ้า พลังของวันอาทิตย์ในฐานะวันที่ระลึกถึงการกลับคืนชีพของพระเยซูเจ้า บวกกับพิธีบูชาขอบพระคุณซึ่งมีศูนย์กลางอยู่ที่ธรรมล้ำลึกปัสกาของพระเยซูเจ้า ทำให้เกิดผล

อย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ อันที่จริงพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาใหม่ก็ยืนยันถึงเรื่องการอ่านพระคัมภีร์ด้วยแสงสว่างในเหตุการณ์ของพระเยซูเจ้า

ประการที่สาม บทอ่านจากพระคัมภีร์มาก่อนพิธีศีลมหาสนิท ไม่ใช่อ่านพระคัมภีร์ต่อจากพิธีศีลมหาสนิท บางทีที่ทำดังนี้ อาจเป็นเพราะต้องการให้คริสตังสำรองอยู่ร่วมพิธีกรรมให้มากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ เนื่องจากคริสตังสำรองยังไม่ได้รับศีลล้างบาป จึงไม่สามารถมีส่วนในพิธีศีลมหาสนิทได้ แต่อย่างไรก็ดี พวกเขาได้รับอนุญาตให้ฟังพระวาจาของพระเจ้า และเรียนรู้จากบทอ่านและบทเทศน์ การกระทำดังนี้ถือปฏิบัติในสมัยต่อมา ซึ่งพบในหนังสือธรรมประเพณีของอัครสาวก (Apostolic Tradition) ของฮิบโปลิตุส⁴ ยังมีเหตุผลทางจารีตพิธีที่กำหนดให้บทอ่านอยู่ก่อนพิธีศีลมหาสนิท เพราะบทอ่านเป็นการประกาศถึงความหมายของศีลมหาสนิทและธรรมล้ำลึกปัสกาที่ฉลองในพิธีบูชาขอบพระคุณ เป็นการกระทำให้ประวัติศาสตร์แห่งความรอดสำเร็จสมบูรณ์ อาจกล่าวเพิ่มเติมได้ว่า การอ่านพระวาจาพระเจ้าจากหนังสือบทอ่านเป็นการเตือนว่า เป็นพระวาจาของพระเจ้าซึ่งรวมพระศาสนจักร ให้เป็นชุมชนที่ชุมนุมกัน

⁴ เขียนประมาณ ค.ศ.215

เพื่อสวดภาวนา ได้พบเอกลักษณ์ของตน และเป้าหมายสำคัญของตนในเรื่องราวของประวัติศาสตร์แห่งความรอดที่ได้ประกาศในพิธีกรรม

2.5 หนังสือบทอ่านของคริสตชนสมัยแรก หนังสือบทอ่านเป็นลำดับข้อความที่เลือกจากพระคัมภีร์ เพื่อที่จะใช้อ่านในพิธีกรรม โดยชุมชนทางศาสนาที่มาชุมนุมกัน จึงมีหลักการในการเลือกซึ่งขึ้นอยู่กับลักษณะการฉลองของพิธีกรรม มีความเป็นไปได้ว่าการใช้พระคัมภีร์ของคริสตชนสมัยแรกสำหรับพิธีบูชาขอบพระคุณวันอาทิตย์เป็นการใช้ในรูปแบบการอ่านพระวาจาแบบต่อเนื่อง จึงยังไม่มีคามจำเป็นที่จะต้องใช้หนังสือบทอ่านที่บันทึกข้อความจากพระคัมภีร์ที่จะอ่านตามลำดับเพื่อใช้ในการฉลองพิธีบูชาขอบพระคุณ การเริ่มปรากฏมาของปีพิธีกรรมได้ทำให้เกิดมิติใหม่ในพิธีกรรมคริสตชน เวลาพิเศษและเทศกาลต่างๆ เรียกร้องให้มีบทอ่านเฉพาะจากพระคัมภีร์

การปรากฏของปีพิธีกรรมเริ่มต้นในศตวรรษที่ 2 พร้อมกับการฉลองปีสภาประจำปีเพื่อระลึกถึงการสิ้นพระชนม์และการกลับคืนชีพของพระเยซูเจ้า ในศตวรรษที่ 3 มีหลักฐานว่าคริสตชนได้เริ่มอ่านข้อความจากพระคัมภีร์เฉพาะ หรือเลือกจากหนังสือพระคัมภีร์บางเล่ม เพื่อใช้ในพิธีกรรมฉลองปีสภา การปรากฏมาของหนังสือบทอ่านเกี่ยวข้องกับการพัฒนาของ

ปีพิธีกรรม (มีการอ่านบทอ่านเฉพาะตามการฉลองในรอบปีพิธีกรรม เช่น หนังสือกิจการอัครสาวกและหนังสือวิวรณ์อ่านระหว่างวันสมโภชปีสภาและวันสมโภชพระจิตเจ้า หนังสือปฐมกาลอ่านระหว่างเทศกาลมหาพรต หนังสือโยบและพระวรสารนักบุญยอห์นอ่านระหว่างสัปดาห์พระทรมาน)

ในศตวรรษที่ 4 หลังจากที่ยักรพรรดิคอนสแตนตินได้เป็นจักรพรรดิของอาณาจักรโรมันในปี ค.ศ.312 พิธีกรรมมีความรุ่งเรืองอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน หนึ่งปีหลังจากที่พระองค์ครองราชย์ พระองค์ออกกฎหมายให้ศาสนาคริสต์เป็นศาสนาที่ถูกต้องตามกฎหมาย ซึ่งถือเป็นการจบยุคที่คริสตชนถูกเบียดเบียน ปลายศตวรรษนี้เองที่ผู้สืบตำแหน่งของพระองค์คนหนึ่งประกาศว่าศาสนาคริสต์เป็นศาสนาที่ถูกต้องตามกฎหมายศาสนาเดียวของอาณาจักรโรมัน จึงทำให้พระศาสนจักรเติบโตขึ้นโดยปราศจากการขัดขวาง เพื่อที่จะทำให้อบอบาทของตนสมบูรณ์ในฐานะศาสนาของอาณาจักร คริสตชนได้นำหลายสิ่งหลายอย่างที่เกี่ยวข้องกับพิธีการในราชสำนักเข้ามาประยุกต์ใช้ในพิธีกรรมของตน จะเห็นว่าพิธีกรรมมีข้อกำหนดและเป็นจารีตที่สง่างาม ผู้มาชุมนุมมีจำนวนมากมาชุมนุมกันในมหาวิหาร และมีการกำหนดปีพิธีกรรมให้สมบูรณ์และมีรายละเอียดมากขึ้น เทศกาลมหาพรตและเทศกาลปีสกาได้

รับความหมายและเพิ่มคุณค่ามากยิ่งขึ้น และเริ่มมีองค์ประกอบทางพิธีกรรมที่จะพัฒนาต่อไปเป็นเทศกาลเตรียมรับเสด็จพระคริสตเจ้า และเทศกาลพระคริสตสมภพ ยิ่งปีพิธีกรรมมีความลึกซึ้งมากขึ้นเท่าใด ก็ต้องการการจัดบทอ่านที่มีความสมบูรณ์ และสอดคล้องกับปีพิธีกรรมมากยิ่งขึ้น

หลักฐานที่พูดถึงการจัดบทอ่านตามเทศกาลในปีพิธีกรรมพบได้ตั้งแต่ศตวรรษที่ 4 รูปแบบการจัดบทอ่านเป็นทั้งแบบต่อเนื่อง และแบบเลือกบทอ่านเฉพาะ มีรูปแบบการจัดที่ต่างกันตามพระศาสนจักรท้องถิ่นต่างๆ ตามธรรมเนียมของพระศาสนจักรหลายแห่งมักจะจัดบทอ่านในพิธีบูชาขอบพระคุณ วันอาทิตย์เป็น 3 บท บทอ่านบทหนึ่งนำมาจากพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิม บทอ่านบทหนึ่งจากข้อเขียนของบรรดาอัครสาวก และบทอ่านบทหนึ่งจากพระวรสาร ธรรมเนียมของพระศาสนจักรบางแห่งอาจจัดบทอ่านวันอาทิตย์เป็น 4 บทบ้าง 5 บทบ้าง และบางที่ถึง 6 บท ตัวอย่างจากหนังสือธรรมนูญของอัครสาวก (Apostolic Constitutions)⁵ ได้เขียนว่าในวันอาทิตย์คริสตชนที่มาชุมนุมกันจะได้ฟังบทอ่าน 5 บท บทอ่านจะถูกเลือกจากหนังสือในหมวดปัญญาบรรพ หนังสือในหมวดประกาศก หนังสือบทจดหมาย หนังสือกิจการอัครสาวก และพระวรสาร

ในศตวรรษที่ 4 และ 5 ได้มีหนังสือบทอ่านเฉพาะที่บรรจุข้อความที่เลือกมาจากพระคัมภีร์ โดยแยกออกมาเป็นหนังสือเล่มหนึ่ง แทนการอ่านโดยตรงจากพระคัมภีร์ พวกเขารู้ว่าข้อความจากพระคัมภีร์ตอนไหนที่ใช้อ่านเพราะว่าได้ทำเครื่องหมายไว้กับพระคัมภีร์ที่ใช้อ่านในพิธีกรรม ที่เรียกว่า “incipits” (2-3 คำแรกของข้อความ) และ “explicit” (2-3 คำสุดท้ายตอนจบข้อความ) เพื่อบอกว่าตรงไหนเป็นจุดเริ่มต้นและตอนจบของบทอ่านที่เลือกมาจากพระคัมภีร์ หนังสือบางเล่มมีสารบัญของ “incipits” และ “explicit” ที่เรียกว่า “capitulare” เขียนอยู่ที่ด้านหน้าหรือด้านหลังของหนังสือบทอ่าน (codex) โดยเป็นตารางแสดงตัวบทพระคัมภีร์ที่ถูกเลือกตลอดปีพิธีกรรม

จนถึงศตวรรษที่ 6 และ 7 จึงมีหนังสือที่บรรจุเนื้อหาจากพระคัมภีร์ที่ถูกเลือกมาเป็นบทอ่านทั้งหมดตามปีพิธีกรรม หนังสือบทอ่านแรกเริ่มนี้ถูกเรียกว่า “comites” (เอกพจน์ เรียกว่า “comes” ซึ่งเป็นภาษาละติน แปลว่า คู่มือ) เพราะหนังสือเหล่านี้ประกอบด้วยพระคัมภีร์ที่ใช้อ่านในพิธีกรรม ซึ่งประธานและผู้ถวายมิสซาใช้ในการประกอบพิธี แทนที่จะใช้หนังสือพระคัมภีร์ทั้งเล่ม ประธานพิธีต้องการหนังสือเพียงหนึ่งหรือสองเล่มที่บรรจุบทอ่านจากพระคัมภีร์ที่

⁵ เขียนที่ซีเรียประมาณปี ค.ศ.380

จะนำมาใช้ในพิธีกรรม “comites” บางเล่ม ถูกเรียกว่า “evangelaries” คือ หนังสือที่ บรรจบทอ่านจากพระวรสารเท่านั้น บางเล่ม ถูกเรียกว่า “epistolaries” คือ หนังสือที่ บรรจบทอ่านจากจดหมายในพันธสัญญา ใหม่เท่านั้น นอกจากนั้นยังมี “comites” ที่ บรรจุทั้งพระวรสารและบทจดหมายในพันธ สัญญาใหม่ “comites” แรกๆ บรรจบท อ่านที่ถูกเลือกเฉพาะสำหรับวันฉลองใหญ่ๆ ในปีพิธีกรรม สำหรับวันอาทิตย์ (ในเทศกาล ธรรมดา) “comites” บางเล่ม ได้เสนอบท อ่านกลุ่มหนึ่งซึ่งประธานสามารถเลือกมาใช้ 2-3 บทในแต่ละวันอาทิตย์ได้

2.6 หนังสือบทอ่านของคริสตชน สมัยกลาง ระหว่างสมัยกลางพิธีกรรมทาง ตะวันตก และทางเหนือของยุโรปมีการ เปลี่ยนแปลง ที่เป็นลักษณะส่วนตัวมากขึ้น พิธีมิสซาที่ยิ่งกลายเป็นจารีตสำหรับพระ สงฆ์ทั้งหมด สัตบุรุษที่มาร่วมพิธีกรรมถูกลด บทบาทเป็นเพียงผู้ชมเท่านั้น ส่วนหนึ่งมา จากพิธีกรรมที่ใช้ภาษาละตินซึ่งเป็นภาษาที่ สัตบุรุษส่วนใหญ่ไม่เข้าใจ

พระสงฆ์เป็นประธานในพิธีมิสซา โดยหันหน้าเข้าหาพระแท่น เขาอ่านบทอ่าน จากพระคัมภีร์ซึ่งเป็นภาษาละตินด้วยเสียง เบาเขายังอ่านถ้อยคำศักดิ์สิทธิ์ของบทขอบ

พระคุณ⁶ ด้วยเสียงเบาเช่นกัน เนื่องจากพระ สงฆ์ทำทุกอย่างในพิธีกรรมคนเดียว จึงไม่มี ความต้องการศาสนบริกรอื่นๆ เช่น ผู้อ่าน พระคัมภีร์ นักขับร้อง ฯลฯ อีกต่อไป การ เน้นบทบาทของพระสงฆ์ผู้เดียวในพิธีกรรม ทำให้เกิดหนังสือมิสซา (missal) ที่ไม่เพียง มีบทภาวนาที่พระสงฆ์สวดเท่านั้น แต่ยังมี บทเพลง (ซึ่งแต่เดิมนักขับร้องเป็นผู้ร้อง) และบทอ่าน (ซึ่งแต่เดิมผู้อ่านพระคัมภีร์เป็น ผู้อ่าน)

ความสำคัญของปีพิธีกรรมเริ่มลดน้อย ลง มีการเพิ่มมิสซาต่างๆ ในวันธรรมดา เกิดมิสซาบบานส่วนตัว วันฉลองนักบุญมี จำนวนมากมายในปีพิธีกรรม ปัจจัยต่างๆ เหล่านี้ลดความสำคัญของวันอาทิตย์ในฐานะ ที่เป็นหัวใจของปีพิธีกรรม และเป็นวันฉลอง ธรรมล้ำลึกปัสกาแต่ดั้งเดิมของคริสตชน

จะเห็นได้ว่ารูปแบบของหนังสือบท อ่านสะท้อนถึงสถานการณ์ทางพิธีกรรมได้ เป็นอย่างดี ปลายสมัยกลางหนังสือบทอ่าน ถูกรวมเข้าไปในหนังสือมิสซา และเป็นเรื่อง ของพระสงฆ์แต่เพียงผู้เดียว บทอ่านถูกจัด ใหม่ บทอ่านวันอาทิตย์ตามธรรมประเพณี ถูกย้ายไปอ่านในวันธรรมดา บทอ่านของวัน ฉลองนักบุญถูกอ่านแทนบทอ่านของวัน อาทิตย์ การอ่านบทอ่านแบบต่อเนื่องหายไป

⁶ บทเสกศีล

ตั้งแต่ศตวรรษที่ 7 บทอ่านจากหนังสือพันธสัญญาเดิมถูกตัดออกไปเกือบหมด แน่แน่นอนว่าการปฏิรูปพิธีกรรมเป็นสิ่งที่จำเป็นอย่างหลีกเลี่ยงมิได้

2.7 หนังสือมิสซาโรมันปี ค.ศ.1570 และตัวบทพระคัมภีร์สำหรับบทอ่านในพิธีมิสซา ในปี ค.ศ.1570 พระสันตะปาปาปิโอที่ 5 ได้ประกาศใช้หนังสือมิสซาโรมันปี ค.ศ. 1570 และให้ใช้หนังสือเล่มนี้เป็นมาตรฐานสำหรับพิธีกรรมโรมันคาทอลิกทั่วโลก หนังสือมิสซาเล่มนี้ใช้มาจนถึงการปฏิรูปพิธีกรรมของสังคายนาวาติกันครั้งที่ 2 ในหนังสือเล่มนี้ประกอบด้วย บทภาวนาสำหรับประธาน ตัวบทพระคัมภีร์สำหรับบทอ่านในพิธีมิสซา

ตารางต่อไปนี้แสดงให้เห็นถึงบทอ่านที่ใช้ในหนังสือมิสซาโรมัน ฉบับปี 1955 ซึ่งยกเว้นวันฉลองพระคริสตักขัตริย์ และวันฉลองครอบครัวศักดิ์สิทธิ์ บทอ่านอื่นๆ ก็นำมาจากหนังสือมิสซาโรมันปี 1570 สัญลักษณ์* ตรงบทอ่าน แสดงว่าบทอ่านนั้นอยู่ในหนังสือบทอ่านของสังคายนาวาติกันครั้งที่ 2 ด้วย

**บทอ่านสำหรับวันอาทิตย์และวันฉลอง
ในหนังสือมิสซาโรมันก่อนสังคายนาว่าติดกันครั้งที่ 2**

	บทอ่านที่ 1	พระวรสาร
วันอาทิตย์สัปดาห์ที่ 1 เทศกาลเตรียมรับเสด็จฯ	รม 13:11-14*	ลก 21:25-33*
วันอาทิตย์สัปดาห์ที่ 2 เทศกาลเตรียมรับเสด็จฯ	รม 15:4-13*	มธ 11:2-10*
วันอาทิตย์สัปดาห์ที่ 3 เทศกาลเตรียมรับเสด็จฯ	ฟป 4:4-7*	ยน 1:19-28*
วันอาทิตย์สัปดาห์ที่ 4 เทศกาลเตรียมรับเสด็จฯ	1คร 4:1-5*	ลก 3:1-6*
คริสตสมภพ มิสซาเที่ยงคืน	ทต 2:11-15*	ลก 2:1-14*
มิสซารุ่งอรุณ	ทต 3:4-7*	ลก 2:15-20*
มิสซากลางวัน	ฮบ 1:1-12*	ยน 1:1-14*
วันอาทิตย์ในอัฐมวารคริสตสมภพ	กท 4:1-7*	ลก 2:33-40*
พระเยซูเจ้าทรงรับศีลตัด (วันปีใหม่)	ทต 2:11-15*	ลก 2:21*
วันอาทิตย์หลังพระเยซูเจ้าทรงรับศีลตัด (พระนามกรเยซู)	กจ 4:8-12*	ลก 2:21*
พระคริสต์แสดงองค์	อสย 60:1-6*	มธ 2:1-12*
วันอาทิตย์หลังพระคริสต์แสดงองค์ (ครอบครัวยุคดีสิทธ์)	คส 3:12-17*	ลก 2:42-52*
วันอาทิตย์สัปดาห์ที่ 2 หลังพระคริสต์แสดงองค์	รม 12:6-16	ยน 2:1-11*
วันอาทิตย์สัปดาห์ที่ 3 หลังพระคริสต์แสดงองค์	รม 12:16-21	มธ 8:1-13
วันอาทิตย์สัปดาห์ที่ 4 หลังพระคริสต์แสดงองค์	รม 13:8-10	มธ 8:23-27
วันอาทิตย์สัปดาห์ที่ 5 หลังพระคริสต์แสดงองค์	คส 3:12-17*	มธ 13:24-30*
วันอาทิตย์สัปดาห์ที่ 6 หลังพระคริสต์แสดงองค์	1 ทส 1:2-10	มธ 13:31-35
Septuagesima	1 คร 9:24-10:5*	มธ 20:1-16*
Sexagesima	2 คร 11:19-12:9	ลก 8:4-15
Quinquagesima	1 คร 13:1-13	ลก 18:31-43*
วันอาทิตย์สัปดาห์ที่ 1 เทศกาลมหาพรต	2 คร 6:1-10*	มธ 4:1-11*
วันอาทิตย์สัปดาห์ที่ 2 เทศกาลมหาพรต	1 ทส 4:1-7	มธ 17:1-9*

**บทอ่านสำหรับวันอาทิตย์และวันฉลอง
ในหนังสือมิสซาโรมันก่อนสังคายนาวาติกันครั้งที่ 2**

	บทอ่านที่ 1	พระวรสาร
วันอาทิตย์สัปดาห์ที่ 3 เทศกาลมหาพรต	อฟ 5:1-9	ลก 11:14-28
วันอาทิตย์สัปดาห์ที่ 4 เทศกาลมหาพรต	กท 4:22-31	ยน 6:1-15*
วันอาทิตย์พระทรมาน	ฮบ 9:11-15*	ยน 8:46-59
วันอาทิตย์ไบลาน	ฟป 2:5-11*	มธ 26:1-27:66*
วันพฤหัสบดีศักดิ์สิทธิ์	1 คร 11:20-32*	ยน 13:1-15*
วันศุกร์ศักดิ์สิทธิ์	ฮชย 6:1-6	
	อพย 12:1-11*	ยน 18:1-40;19:1-42*
ต้นเฝ้าปัสกา	ปฐก 1:1-22; 2:1-2*	
	ปฐก 5-8	
	ปฐก 22:1-19*	
	อพย 14:24-31; 15:1*	
	อสย 54:17; 55:1-11*	
	บรค 3:9-38*	
	อสค 37:1-14*	
	อสย 4:1-6	
	อพย 12:1-11*	
	ยนา 3:1-10	
	ฉธบ 31:22-30	
	ดนล 3:1-14	
	คส 3:1-4*	มธ 28:1-7*
ปัสกา	1 คร 5:7-8*	มก 16:1-7*
วันอาทิตย์สัปดาห์ที่ 1 หลังปัสกา	1 ยน 5:4-10*	ยน 20:19-31*
วันอาทิตย์สัปดาห์ที่ 2 หลังปัสกา	1 ปต 2:21-25*	ยน 10:11-16*
วันอาทิตย์สัปดาห์ที่ 3 หลังปัสกา	1 ปต 2:11-19	ยน 16:16-22

**บทอ่านสำหรับวันอาทิตย์และวันฉลอง
ในหนังสือมิสซาโรมันก่อนสังคายนาवादิกันครั้งที่ 2**

	บทอ่านที่ 1	พระวรสาร
วันอาทิตย์สัปดาห์ที่ 4 หลังปัสกา	ยก 1:17-21*	ยน 16:5-14
วันอาทิตย์สัปดาห์ที่ 5 หลังปัสกา	ยก 1:22-27	ยน 16:23-30
พระเยซูเจ้าเสด็จขึ้นสวรรค์	กจ 1:1-11*	มก 16:14-20*
วันอาทิตย์หลังพระเยซูเจ้าเสด็จขึ้นสวรรค์	1 ปต 4:7-11	ยน 15:26-16:4
พระจิตเจ้า	กจ 2:1-11*	ยน 14:23-31*
วันอาทิตย์สัปดาห์ที่ 1 หลังพระจิตเจ้า	รม 11:33-36*	มธ 28:18-20*
วันอาทิตย์สัปดาห์ที่ 2 หลังพระจิตเจ้า	1 ยน 3:13-18	ลก 14:16-24
วันอาทิตย์สัปดาห์ที่ 3 หลังพระจิตเจ้า	1 ปต 5:6-11	ลก 15:1-10*
วันอาทิตย์สัปดาห์ที่ 4 หลังพระจิตเจ้า	รม 8:18-23	ลก 5:1-11*
วันอาทิตย์สัปดาห์ที่ 5 หลังพระจิตเจ้า	1 ปต 3:8-15	มธ 5:20-24
วันอาทิตย์สัปดาห์ที่ 6 หลังพระจิตเจ้า	รม 6:3-11*	มก 8:1-9
วันอาทิตย์สัปดาห์ที่ 7 หลังพระจิตเจ้า	รม 6:19-23	มธ 7:15-21
วันอาทิตย์สัปดาห์ที่ 8 หลังพระจิตเจ้า	รม 8:12-17	ลก 16:1-9*
วันอาทิตย์สัปดาห์ที่ 9 หลังพระจิตเจ้า	1 คร 10:6-13	ลก 19:41-47
วันอาทิตย์สัปดาห์ที่ 10 หลังพระจิตเจ้า	1 คร 12:2-11*	ลก 18:9-14*
วันอาทิตย์สัปดาห์ที่ 11 หลังพระจิตเจ้า	1 คร 15:1-10*	มก 7:31-37*
วันอาทิตย์สัปดาห์ที่ 12 หลังพระจิตเจ้า	2 คร 3:4-9	ลก 10:23-37*
วันอาทิตย์สัปดาห์ที่ 13 หลังพระจิตเจ้า	กท 3:16-22	ลก 17:11-19*
วันอาทิตย์สัปดาห์ที่ 14 หลังพระจิตเจ้า	กท 5:16-24*	มธ 6:24-33*
วันอาทิตย์สัปดาห์ที่ 15 หลังพระจิตเจ้า	กท 5:25-6:10	ลก 7:11-16*
วันอาทิตย์สัปดาห์ที่ 16 หลังพระจิตเจ้า	อฟ 3:13-21*	ลก 14:1-11
วันอาทิตย์สัปดาห์ที่ 17 หลังพระจิตเจ้า	อฟ 4:1-6*	มธ 22:34-46*
วันอาทิตย์สัปดาห์ที่ 18 หลังพระจิตเจ้า	1 คร 1:4-8*	มธ 9:1-8
วันอาทิตย์สัปดาห์ที่ 19 หลังพระจิตเจ้า	อฟ 4:23-28	มธ 22:1-14*

**บทอ่านสำหรับวันอาทิตย์และวันฉลอง
ในหนังสือมิสซาโรมันก่อนสังคายนาวาติกันครั้งที่ 2**

	บทอ่านที่ 1	พระวรสาร
วันอาทิตย์สัปดาห์ที่ 20 หลังพระจิตเจ้า	อฟ 5:15-21*	ยน 4:46-53
วันอาทิตย์สัปดาห์ที่ 21 หลังพระจิตเจ้า	อฟ 6:10-17	มธ 18:23-35
วันอาทิตย์สัปดาห์ที่ 22 หลังพระจิตเจ้า	ฟป 1:6-11*	มธ 22:15-21*
วันอาทิตย์สัปดาห์ที่ 23 หลังพระจิตเจ้า	ฟป 3:17-4:3*	มธ 9:18-26
วันอาทิตย์สัปดาห์สุดท้ายหลังพระจิตเจ้า (วันอาทิตย์สัปดาห์สุดท้ายเดือนตุลาคม พระคริสตทศวรรษ)	คส 1:9-14	มธ 24:15-35
	คส 1:12-20*	ยน 18:33-37*

ข้อสังเกต

1. บทอ่านถูกจัดตามรอบปีพิธีกรรม
1 รอบ มีบทอ่านจากพระคัมภีร์ทั้งสิ้น 138 บท

2. ยกเว้นพิธีต้นเฝ้าป่าสกา (ฉลองตอนเช้าของวันเสาร์ศักดิ์สิทธิ์จนถึงการปฏิรูปของพระสันตะปาปาปีโอ ที่ 12 ในปี ค.ศ.1951) วันอาทิตย์และวันฉลองมีบทอ่าน 2 บท บทอ่านที่ 1 เรียกว่าบทจดหมาย (Epistle) โดยเลือกจากจดหมายในพันธสัญญาใหม่ (ยกเว้นเพียง 3 วันฉลองที่อ่านบทอ่านที่ 1 จากพันธสัญญาเดิม) บทอ่านที่ 2 เรียกว่าพระวรสาร (Gospel) โดยเลือกมาจากพระวรสารทั้ง 4

3. พระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาเดิมถูกอ่านเพียง 3 โอกาส คือ ในวันฉลองพระคริสต์แสดงองค์ วันศุกร์ศักดิ์สิทธิ์ และวันต้นเฝ้าป่าสกา

4. อ่านพระวรสารนักบุญมาระโก 4 ครั้ง อ่านพระวรสารของนักบุญมัทธิว 22 ครั้ง อ่านพระวรสารของนักบุญลูกา 21 ครั้ง และอ่านพระวรสารของนักบุญยอห์น 14 ครั้ง โดยเฉพาะระหว่างเทศกาลปัสกา และมีบางบทอ่านในเทศกาลพระคริสตสมภพและมหาพรต

5. มีบทอ่านเพียง 3 บทจากหนังสือกิจการอัครสาวก (ในวันอาทิตย์หลังพระเยซูเจ้าทรงรับศีลล้างบาป ฉลองพระเยซูเจ้าเสด็จสู่สวรรค์ และวันฉลองพระจิตเจ้า) ไม่มีบทอ่านจากจดหมายของนักบุญเปาโลถึงชาวเธสะโลนิกา ฉบับที่ 2 และจากหนังสือวิวรณ์

6. พิธีกรรมมี 2 วงการฉลอง (เทศกาลเตรียมรับเสด็จพระคริสตเจ้า-เทศกาลคริสตสมภพ และเทศกาลมหาพรต-เทศกาลปัสกา) วันอาทิตย์อื่นๆ ตลอดปีมีการจัดลำดับปี

พิธีกรรมที่ไม่ค่อยชัดเจนดังนี้ ระหว่างวันอาทิตย์หลังเทศกาลเตรียมรับเสด็จพระคริสตเจ้า-เทศกาลคริสตสมภพ จนถึงวันอาทิตย์ Septuagesima ก่อนเทศกาลมหาพรต-เทศกาลปัสกา เรียกว่าวันอาทิตย์หลังพระคริสต์แสดงองค์ (ทำให้เราอาจคิดว่า เป็นการฉลองที่ต่อเนื่องจากวันพระคริสต์แสดงองค์) วันอาทิตย์ที่เรียกว่า Septuagesima Sexagesima และ Quinquagesima อยู่ก่อนเทศกาลมหาพรตในลักษณะที่จะเป็นมหาพรตน้อยก่อนเทศกาลมหาพรต วันอาทิตย์ระหว่างเทศกาลปัสกาและวันฉลองพระจิตเจ้าถูกเรียกว่าวันอาทิตย์หลังปัสกา แทนที่จะเป็นวันอาทิตย์ในเทศกาลปัสกา (เหมือนที่ใช้อยู่ในปัจจุบัน) ในขณะที่วันอาทิตย์ระหว่างฉลองพระจิตเจ้าและเทศกาลเตรียมรับเสด็จพระคริสตเจ้าถูกเรียกว่าวันอาทิตย์หลังฉลองพระจิตเจ้า แทนที่จะเรียกว่าวันอาทิตย์เทศกาลธรรมดา (เหมือนอย่างที่เราเรียกในปัจจุบัน)

7. มี 2 ครั้ง ที่อ่านบทอ่านจากพระวรสารแบบต่อเนื่องคือมิสซาเที่ยงคืนและมิสซารุ่งอรุณของวันคริสต์มาส และวันอาทิตย์สัปดาห์ที่ 3 หลังพระคริสต์แสดงองค์ ไปจนถึงวันอาทิตย์ Septuagesima ส่วนการอ่านบทอ่านที่ 1 แบบต่อเนื่องมีดังนี้ ในมิสซาเที่ยงคืนและมิสซารุ่งอรุณของวันคริสต์มาส วันอาทิตย์สัปดาห์ที่ 2-4 หลังพระคริสต์แสดงองค์ วันอาทิตย์สัปดาห์ที่

4-5 หลังปัสกา และมีการอ่านแบบต่อเนื่องอีกหลายครั้งจากอาทิตย์สัปดาห์ที่ 6 จนถึงอาทิตย์สุดท้ายหลังฉลองพระจิตเจ้า จากวันอาทิตย์สัปดาห์ที่ 6-24 หลังฉลองพระจิตเจ้า (ยกเว้นสัปดาห์ที่ 18) มีการอ่านบทจดหมายของนักบุญเปาโลแบบกึ่งต่อเนื่องสำหรับวันฉลองสำคัญบทอ่านถูกเลือกให้สอดคล้องกับการฉลอง การเลือกบทอ่านจากพระวรสารตามเทศกาลสำคัญมีรากฐานอยู่บนธรรมเนียมโบราณ แสดงให้เห็นถึงความหมายของกาลฉลองในเทศกาลนั้น แต่ระหว่างวันอาทิตย์ (ที่ไม่อยู่ในเทศกาล) ไม่มีรูปแบบที่สังเกตได้ชัดในการเลือกบทอ่าน

8. บทอ่านจากพระคัมภีร์อยู่ในหนังสือมิสซาโรมัน (ไม่มีหนังสือบทอ่านที่แยกออกมา) และบทอ่านเป็นภาษาละตินโดยมีพระสงฆ์เป็นผู้อ่าน (ไม่ใช่ผู้อ่านพระคัมภีร์)

3. บริบททางประวัติศาสตร์ของการปฏิรูปหนังสือบทอ่านของสังคายนาวาติกันครั้งที่ 2

แม้ว่าพระสันตะปาปาโยฮัน ที่ 23 จะประกาศเป็นครั้งแรกในวันที่ 25 มกราคม ค.ศ.1959 ว่าพระองค์มีพระประสงค์จะเรียกประชุมพระสังคายนาสากล แต่การปฏิรูปพระศาสนจักรเป็นผลมาจากการเตรียมตัวเป็นทศวรรษ ทั้งในงานเขียนของนักวิชาการและการปฏิบัติของชุมชนคริสตชนทั่วโลก

กลุ่มบุคคลซึ่งรู้สึกว่าการเปลี่ยนแปลงเป็นสิ่งที่จำเป็น ในท่ามกลางความต้องการที่จะเปลี่ยนแปลง ความต้องการที่จะปฏิรูปหนังสือบทอ่านเป็นความปรารถนาต้นๆ ของบุคคลเหล่านี้ โดยการศึกษาและประสบการณ์ใน 3 ขอบเขต คือ การศึกษาพระคัมภีร์ ขบวนการปฏิรูปพิธีกรรม และขบวนการคำสอน

การให้ความสำคัญกับการศึกษาพระคัมภีร์ ทำให้ได้พบกับความร่ำรวยที่มีอยู่ในพระคัมภีร์ การใช้พระคัมภีร์ในลักษณะที่เป็นแหล่งข้อมูลในการพิสูจน์ข้อคำสอนเป็นสิ่งที่ไม่เพียงพอ การค้นพบอีกครั้งถึงความร่ำรวยของพระคัมภีร์ ทำให้เห็นถึงความจำกัดของบทอ่านของวันอาทิตย์และวันฉลองในหนังสือมิสซาโรมันปี ค.ศ.1570 ผลที่ตามมาคือคาทอลิกเป็นจำนวนมาก ได้แก่ นักวิชาการ นักบวช และฆราวาส ต้องการให้มีการเลือกตัวบทพระคัมภีร์มากขึ้น ทั้งจากพันธสัญญาเดิมและพันธสัญญาใหม่ที่จะนำมาอ่านในพิธีกรรม

การศึกษาใหม่ๆ เกี่ยวกับประวัติศาสตร์พิธีกรรม แสดงให้เห็นถึงความเป็นศูนย์กลางของวันอาทิตย์ และความสำคัญของเทศกาลต่างๆ ทางพิธีกรรมในพระศาสนจักรสมัยก่อน พร้อมกับมุมมองของธรรมประเพณีของพระศาสนจักรในยุคแรกเริ่ม ซึ่งให้เห็นว่าธรรมเนียมลัทธิปัสกาของพระเยซูเจ้าเป็นจุดศูนย์กลางของพิธีกรรมคริสตชน

ขณะเดียวกันนักวิชาการก็สังเกตว่าพิธีกรรมในยุคแรกเริ่มให้ความสำคัญกับพระคัมภีร์ในฐานะที่พระคัมภีร์ประกาศถึงธรรมล้ำลึกปัสกา และการประกาศนี้โดยแรกเริ่มเป็นการประกาศในการฉลองศีลมหาสนิทในพิธีมิสซา คนจำนวนมากหวังอย่างแรงกล้าว่าความสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดระหว่างพิธีกรรมกับพระคัมภีร์ ซึ่งเป็นลักษณะของพระศาสนจักรในยุคแรกเริ่ม จะถูกทำให้เข้มแข็งและมีชีวิตชีวอีกครั้งหนึ่ง

เสียงเรียกร้องให้ปฏิรูปหนังสือบทอ่าน ในขอบเขตของการสอนคำสอนมีทั้งในยุโรปและดินแดนธรรมทูต ผู้อภิบาลพบว่าเนื่องจากบทอ่านของวันอาทิตย์มีความเชื่อมโยงอย่างใกล้ชิดกับศีลมหาสนิท พระคัมภีร์เป็นแหล่งข้อมูลแรกในการประกาศพระวรสารและในการสอนคำสอน อย่างไรก็ตาม ใดก็ตามที่บทอ่านในมิสซาโรมันปี ค.ศ.1570 ยังมีความจำกัดอย่างมากในการเลือกบทอ่านจากพระคัมภีร์

ในแต่ละขอบเขตเหล่านี้ นักวิชาการนำเสนอ อภิปราย และตีพิมพ์ข้อเสนอสำหรับการปฏิรูปหนังสือบทอ่าน เป็นการวางรากฐานกว้างๆ และมั่นคงต่อการปฏิรูปหนังสือบทอ่านของสังคายนาวาติกันครั้งที่ 2 คณะกรรมการปฏิรูปหนังสือบทอ่านได้รับเลือกมาจากสมาชิกของขบวนการเหล่านี้ที่กล่าวข้างต้น

- เปาโลที่ 6, พระสันตะปาปา. (2556) เอกสารแห่งสภาสังคายนาว่าติดกันที่ 2 พิธีกรรมศักดิ์สิทธิ์.
แปลโดย ทศไนย์ คมกฤต, บาทหลวง. กรุงเทพฯ: คณะกรรมการคาทอลิกเพื่อพิธีกรรม.
- Adam, Adolf. (1981). **The Liturgical Year: Its History and Its Meaning after the Reform of the Liturgy**. Trans. Matthew J. O'Connell. New York: Pueblo.
- Boisclair, Regina A. (2015). **The Word of the Lord at Mass: Understand the Lectionary**. Chicago: Liturgy Training Publication.
- Bugnini, Annibale. (1990). **The Reform of the Liturgy 1948-1975**. Trans. Matthew J. O'Connell. Collegeville: The Liturgical Press.
- Chupungco, Anscar J. (1997). **Handbook for Liturgical Studies Volume 1**. Collegeville: The Liturgical Press.
- Huels, John M. (1991). **The Liturgy Documents Volume One**. 3rded. Chicago: Liturgy Training Publication.

(หมวดชีวิตด้านจิตใจ)

พระราชอาของพระเจ้า ในอาของมนุษย์

ธัญกรณ์ สีกาเนตไทย

โดยทั่วไปแล้ว เมื่อได้ยินคำว่า “พระราชอาของพระเจ้า” หลายคนจะนึกถึงคัมภีร์ไบเบิล (Bible) ขึ้นมาทันที โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้ที่นับถือศาสนาคริสต์ หรือชาวตะวันตกที่รากฐานทางวัฒนธรรมมาจากศาสนาคริสต์ ซึ่งสามารถสังเกตได้จากสำนวนภาษาที่ใช้และสุภาษิตต่างๆ ยิ่งไปกว่านั้นในวัฒนธรรมโลกตะวันตก คัมภีร์ไบเบิลยังจัดเป็นหลักอ้างอิงทางด้านศีลธรรมและจริยธรรม และเป็นหนึ่งในแนวทางตัวอย่างในการใช้ชีวิตที่ดีตามในทำนองคลองธรรม

ด้วยเหตุนี้จึงไม่น่าแปลกหากผู้นำประเทศหรือนักการเมืองบางส่วนนำคัมภีร์ไบเบิลไปใช้เพื่อแสดงออกถึงการให้สัตยาบัน หรือยืนยันความชอบธรรมและความถูกต้อง เช่น มัตเตโอ ซัลวินี (Matteo Salvini) รองนายกรัฐมนตรีและรัฐมนตรีกระทรวงมหาดไทยของอิตาลีที่เคยถือคัมภีร์ไบเบิล พร้อมกล่าวคำสาบานว่าจะทำตามนโยบายที่กล่าวไว้หากชนะเลือกตั้งในระหว่างการหาเสียงที่มีลานเมื่อปลายปี 2018¹ เป็นต้น และล่าสุดนายโดนัลด์ ทรัมป์ (Donald Trump) ประธานาธิบดี

¹ La Repubblica: Milano, Salvini ‘giura’ da premier col rosario in mano: “Sarò fedele al mio popolo”, <https://youtu.be/hWo9OtXSU-8>

นักวิเคราะห์เศรษฐกิจและการเงิน นักแปล นักเขียน มหาบัณฑิตด้านเศรษฐศาสตร์ระหว่างประเทศจากมหาวิทยาลัยรัฐศาสตร์ปารีส, อดีตนักเรียนทุนรัฐบาลฝรั่งเศสที่สนใจศึกษาค้นคว้าทางเทววิทยา และพยายามเป็นศิษย์ธรรมทูตตามแบบฉบับฆราวาสในโลกปัจจุบัน

แห่งสหรัฐอเมริกา ซึ่งได้โพสต์ทำถ่ายภาพโดยถือคัมภีร์ไบเบิลไว้ในมือข้างหน้าโบสถ์เซนต์จอห์น หลังจากกล่าวแถลงการณ์การเสียชีวิตของจอร์จ ฟลอยด์ (George Floyd) ชาวอเมริกันผิวสียวัย 46 ปี ซึ่งเสียชีวิตจากการใช้ความรุนแรงของเจ้าหน้าที่ตำรวจ²

หลายคนพยายามทำความเข้าใจเกี่ยวกับผู้นำสหรัฐ และตั้งคำถามกับท่าทีของโดนัลด์ ทรัมป์ที่อ้างถึงคัมภีร์ไบเบิลอยู่บ่อยครั้ง บางคนสันนิษฐานว่าโดนัลด์ ทรัมป์ต้องการดึงเสียงสนับสนุนจากชาวอเมริกันผิวขาวที่นับถือศาสนาคริสต์และมีทัศนคติสุดโต่ง เนื่องจากผลสำรวจจากศูนย์สำรวจความคิดเห็นที่ไม่แสวงหากำไร PPRI เปิดเผยว่าในเดือนเมษายน ชาวอเมริกันผิวขาวที่นับถือศาสนาคริสต์เห็นด้วยกับประธานาธิบดีโดนัลด์ ทรัมป์ลดลงมากกว่า 10% เมื่อเทียบกับเดือนมีนาคมที่ผ่านมา อย่างไรก็ตาม ผลลัพธ์ที่เห็นชัดเจน คือ เสียงวิพากษ์วิจารณ์มากมายที่ต่างเห็นว่าทรัมป์ใช้ไบเบิลและ “พระวาจาของพระเจ้า” เป็น ‘พร็อพประกอบฉาก (ทางการเมือง)’ โดยผู้นำทางศาสนาคริสต์นิกายต่างๆ ในสหรัฐฯ ออกมาแสดงท่าทีไม่เห็นด้วยที่นำคัมภีร์ไบเบิลไปใช้ในทางที่ไม่เหมาะสม

พระคัมภีร์ไบเบิลที่ผู้นำสหรัฐถือในระหว่างถ่ายรูปไม่ใช่พระวาจาของพระเจ้าหรือไม่ถึงไม่ใช่? เพราะอะไรพระคัมภีร์ไบเบิลที่เราเรียกกันกลายจึงกลายเป็นเพียงแค่หนังสือเล่มหนึ่งเท่านั้น? ไม่ก็เป็นเพียงหนังสือที่มีคุณค่าทางประวัติศาสตร์ซึ่งเป็นหลักฐานสำคัญในโลกยุคโบราณ?

“พระคัมภีร์ไบเบิล” “พระคัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์” “พระวาจาของพระเจ้า”

เมื่อกลับไปทบทวนและพิจารณาความหมายของ “พระคัมภีร์ไบเบิล” (Bible) ซึ่งผู้ที่มีความเชื่อเรียกกันว่า “พระคัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์” (Saint Scripture) และ “พระวาจาของพระเจ้า” (the Word of God) แล้ว คำว่า “พระคัมภีร์ไบเบิล” ไม่ได้เป็น “พระวาจาของพระเจ้า” ในทันทีทันใด เนื่องจาก “พระวาจาของพระเจ้า” คือ การเผยแสดงของพระเจ้า ซึ่งการเผยแสดงของพระเจ้านี้จำเป็นต้องอาศัยการอ่าน การตีความ “พระคัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์” โดยอาศัยพระจิตที่ดลให้เขียน (Bible) (DV 12)³ “พระคัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์” จะต้องนำมา “ประกาศ รับฟัง อ่าน รับเข้ามาในชีวิตประจำวัน ราวกับว่าเป็นพระวาจาของพระเจ้าตาม

² BBC: ประท้วงในอเมริกา: โดนัลด์ ทรัมป์ ประกาศ “จอร์จ ฟลอยด์ จะไม่ตายเปล่า”

<https://www.bbc.com/thai/international-52887114>

³ Dei Verbum (DV) 12

ชนบประเพณีที่สืบทอดจากอัครสาวก (Apostolic Tradition) ซึ่งไม่สามารถแยกออกจากกันได้”⁴

ดังนั้นหากปราศจากการอ่าน การตีความ การนำมาปฏิบัติในชีวิต “พระคัมภีร์ไบเบิล” เป็นเพียงแค่วรรณคดีทางประวัติศาสตร์ งานวรรณคดียุคโบราณ เป็นเพียงแค่นั่งล้อมวงเรื่องสั้น บทกลอน โดยไม่ได้เอ่ยถึงมิติทางจิตวิญญาณแต่อย่างใด

ถึงแม้ว่าชาวคริสตชนนั้นยอมรับว่า “พระคัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์” หรือ “พระคัมภีร์ไบเบิล” ซึ่งเรียกสลับกันบ่อยครั้งเป็นงานเขียนของมนุษย์ที่ได้รับอิทธิพลจากบริบทต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นวัฒนธรรม จารีตประเพณี และยุคสมัย แต่ “ทุกถ้อยคำในพระคัมภีร์ได้รับการคล้อยจากพระเจ้า” (2 ทธ 3:16) (DV 11)⁵ ด้วยเหตุนี้ “พระคัมภีร์ไบเบิล” จึงไม่ได้เป็นเพียงแค่เรื่องราว นิทาน หนังสือหรือพจนานุกรมที่ใช้ตกแต่ง แต่เป็นการที่พระเจ้าสื่อสารกับมนุษย์ด้วยภาษามนุษย์ ทั้งนี้นักบุญแบร์นาร์แห่งแกลร์โว (Bernard de Clairvaux) นักบวชคณะซิสเตอร์เซียนในช่วงศตวรรษที่ 12 เคยกล่าวไว้ในอดีตว่า “(พระวาจาของพระเจ้า) ไม่ใช่ข้อความแต่เป็นพระวจนะมีชีวิต”⁶

หากกล่าวถึง “พระวาจาของพระเจ้า” อย่างสั้นๆ แล้ว พระวาจาของพระเจ้าก็คือพระเยซู พระวจนาตถ์ทรงรับสภาพมนุษย์ เป็นเส้นทางชีวิตที่พระเจ้ามาพบกับมนุษย์ เพื่อให้มนุษย์สามารถเดินรอยตามแบบพระองค์ พระวาจาของพระเจ้าเป็นเครื่องอ้างอิงที่สำคัญทั้งในแง่ของความเชื่อรวมถึงชีวิตของคริสตชน นี่เป็นเหตุผลที่ว่าในช่วงแรกของพิธีมิสซาจึงเกี่ยวเนื่องกับวจนพิธีกรรมภาคบทอ่านจากพระคัมภีร์

อย่างไรก็ดีบ่อยครั้งที่ “พระวาจาของพระเจ้า” ถูกจำกัดความให้อยู่เพียงแค่ “พระคัมภีร์ไบเบิล” โดยปราศจากการตีความ หรือการพิจารณาบริบทในอดีต แต่ทว่ากลับแปลตามข้อความตัวอักษร ทั้งยังมีการนำไปใช้เพื่อหวังผลประโยชน์ส่วนตน ซึ่งสามารถเห็นได้บ่อยครั้งในกลุ่มนักการเมืองจากประเทศตะวันตก การอ่านพระคัมภีร์ไบเบิลตามตัวอักษรโดยไม่ได้พิจารณาพิเคราะห์จัดได้ว่าเป็นการดูแล โดยอริเจน (Origen) หนึ่งในบิดาจารย์สมัยศตวรรษที่ 3 เคยกล่าวว่าใครก็ตามที่อ่าน (พระคัมภีร์) ตามตัวอักษรและหยุดอยู่แค่นั้นอาจจะเทียบได้ว่าเป็นการดูหมิ่นพระเจ้า เนื่องจากคนที่อ่านตามตัวอักษรได้ลดทอนพระเจ้าให้หยุดอยู่กับเพียงแคंपัญชนะ

⁴ Benedict XVI: Verbum Domini

⁵ Dei Verbum (DV) 11

⁶ Saint Bernard de Clairvaux, Homelia super missus est, IV, 11: PL 183, 86 B.

เรื่องราวมากมาย ไร้สาระ ขัดแย้งกับหลักวิทยาศาสตร์ ?!

การอ่านพระคัมภีร์ที่หยุดอยู่แค่ตัวอักษรได้ส่งผลให้ผู้คนบางส่วนรู้สึกไม่เห็นด้วยกับสิ่งต่างๆ ที่ปรากฏในพระคัมภีร์ไบเบิล พร้อมกับตั้งคำถามมากมาย โดยหนึ่งในเรื่องที่ถูกเถียงกันมากที่สุด คือ เรื่องของการสร้าง โลกสร้างขึ้นภายใน 7 วัน? ผู้หญิงมาจากผู้ชาย? โลกเป็นศูนย์กลางจักรวาล? ทำไมถึงไม่ตรงกับหลักฐานทางวิทยาศาสตร์? ฯลฯ

ยิ่งไปกว่านั้น หากกลับไปเปิดหนังสือปฐมการบพิที่ 1 และบพิที่ 2 ตามตัวอักษร จะเห็นว่าทั้งสองบพินี้ขัดแย้งกันเอง โดยในปฐมการบพิที่ 1 พระเจ้าสร้างมนุษย์ในวันที่หกหลังจากที่ได้สร้างสัตว์และต้นไม้ (ปฐมก. 1:24-27) ในขณะที่บพิที่ 2 บรรยายว่าพระเจ้านั้นสร้างมนุษย์ก่อนต้นไม้และสัตว์ต่างๆ (ปฐมก. 2:7-19) เมื่อมองอย่างนักวิทยาศาสตร์ ทุกคนต่างถามว่า อะไรมาก่อนกันแน่? ปฐมการบพิไหนที่เชื่อได้? ไหนบอกว่าเป็นพระวาจาของพระเจ้าแล้วทำไมมันถึงย้อนแย้ง?

ข้อสงสัยเหล่านี้ซึ่งก่อให้เกิดข้อโต้แย้งที่ไม่มีวันจบสิ้นมาจากการที่ตั้งคำถามที่ไม่ตรงกับคำถามที่พระคัมภีร์ไบเบิลพยายามตอบ ในขณะที่โจทย์ของนักวิทยาศาสตร์ คือ การอธิบายถึงสิ่งที่เกิดขึ้น (“What”)

และเกิดขึ้นอย่างไร (“How”) เรื่องราวที่อยู่ในพระคัมภีร์กลับพูดถึงว่าทำไมถึงเกิดขึ้น (“Why”) โดยสิ่งที่วิทยาศาสตร์สนใจสามารถแบ่งออกหัวข้อต่างๆ ได้ดังนี้ 1.) ส่วนประกอบ 2.) บทบาทหน้าที่ 3.) ลักษณะการเคลื่อนที่หรือการเปลี่ยนแปลง 4.) ระยะเวลา/อันดับขั้นตอน หัวข้อเหล่านี้จัดว่าเป็นข้อมูลที่ได้จากการสำรวจ และเฝ้าสังเกตสิ่งที่เกิดขึ้น ซึ่งแตกต่างจากสิ่งที่พระคัมภีร์ไบเบิลนำเสนออย่างสิ้นเชิง โดยสิ่งที่พระคัมภีร์ไบเบิลพยายามเสนอนั้นกลับเป็นเรื่องความหมายของการดำรงอยู่: เกิดมาทำไม? อยู่ไปทำไม? อยู่ไปเพื่ออะไร? หรือเพื่อใคร? ฉะนั้นจึงเป็นไปได้ที่จะหาคำตอบตามหลักการค้นคว้าทางวิทยาศาสตร์ในพระคัมภีร์ไบเบิล อีกทั้งพระคัมภีร์ไบเบิลไม่ใช่ตำราวิทยาศาสตร์

การอ่านพระคัมภีร์ราวกับว่าเป็นหนังสือวิทยาศาสตร์เป็นการอ่านที่ไม่ตรงกับจุดมุ่งหมายของพระคัมภีร์ แม้ว่าวิทยาศาสตร์และพระคัมภีร์ไบเบิลต่างพูดถึงเรื่องเดียวกัน แต่ทว่ากลับอธิบายเรื่องดังกล่าวภายใต้โจทย์ที่ต่างกันอย่างสิ้นเชิง ยกตัวอย่างเช่น เรื่องดวงอาทิตย์และดวงจันทร์ ในขณะที่วิทยาศาสตร์แสดงให้เห็นว่าดวงอาทิตย์และดวงจันทร์เกิดขึ้นมา “อย่างไร” โดยอาศัยกระบวนการวิเคราะห้อย่างเป็นขั้นตอนในลักษณะรูปธรรมซึ่งอธิบายราย

ละเอียดต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นส่วนประกอบหรือลักษณะทางชีวภาพ พระคัมภีร์กลับพูดถึงเพียงว่าดาวและดาวเคราะห์นี้เป็นเพียงแค่สิ่งสร้างของพระเจ้า (...เพราะฉะนั้นอย่าไปกลัว ดวงอาทิตย์และดวงจันทร์ไม่ได้มีอิทธิฤทธิ์พิเศษใดๆ)

ทั้งนี้ในปี ค.ศ.1981 ระหว่างการให้สุนทรพจน์ที่สถาบันวิทยาศาสตร์ในความอุปถัมภ์ของพระสันตะปาปา (Pontifical Academy of Sciences) สันตะปาปาจอห์น ปอลที่สองกล่าวถึงพระคัมภีร์ว่า “พระคัมภีร์พูดถึงจุดเริ่มต้นของจักรวาลและการกำเนิดของจักรวาลเพื่ออธิบายความสัมพันธ์ของมนุษย์กับพระเจ้าและกับจักรวาลให้ชัดเจน [...] โดยพระคัมภีร์นั้นอธิบายเรื่องของจักรวาลตามความเข้าใจของคน (เขียน) ในยุคนั้น”⁷

ไตร่ตรองและพิจารณาพระวาจา

พระคัมภีร์ไบเบิลซึ่งชาวคริสตชนเชื่อว่าเป็นพระวาจาของพระเจ้าเป็นแหล่งอ้างอิงหลักสำหรับเรื่องราวที่เกี่ยวกับพระเจ้าและเกี่ยวกับโลก ทั้งนี้เนื่องจาก “ทุกถ้อยคำในพระคัมภีร์ได้รับการดลใจจากพระเจ้า” (2 ทธ 3:1) อย่างไรก็ตามก็ผู้เขียนพระคัมภีร์

ไบเบิลในอดีตได้นำภาษาเชิงสัญลักษณ์มาใช้เพื่อที่จะบอกเล่าประสบการณ์และเรื่องราวทางจิตวิญญาณที่ยากจะอธิบายเมื่อใช้ภาษาทั่วไป ซึ่งพบเห็นได้ทั้งในพันธสัญญาเก่าและพันธสัญญาใหม่

ด้วยเหตุนี้การจะเข้าใจพระคัมภีร์นั้นจึงจำเป็นต้องรู้จุดมุ่งหมายของผู้เขียน สไตล์การเขียนที่ถูกจำกัดโดยบริบท วัฒนธรรม และมุมมองเกี่ยวกับโลกในสมัยนั้น ทั้งหมดนี้ช่วยในการวิเคราะห์ภาษาที่ใช้ในพระคัมภีร์ ฮานส์ อูร์ส ฟอน บาลธาซาร์ (Hans Urs von Balthasar) นักเทววิทยาชาวสวิสให้ความเห็นว่า “พระคัมภีร์ได้เผยมุมมองใหม่เมื่อเราทราบบริบททางประวัติศาสตร์ พระคัมภีร์พูดถึงสิ่งต่างๆ ที่ไม่สามารถเปิดเผยได้ก่อนหน้านี้”⁸

เมื่อพิจารณาบริบททางประวัติศาสตร์ วัฒนธรรม และภาษาจะพบว่าหนังสือปฐมกาลบทที่ 1 ดำเนินเรื่องในลักษณะเป็นบทกลอน โดยเห็นได้อย่างชัดเจนจาก “มีเวลาค่ำ มีเวลาเช้า” (ปฐมก.1:5) และ “พระเจ้าทรงเห็นว่าดี” (ปฐมก.1:10, 1:12, 1:18, 1:21, 1:25) นอกจากนี้หนังสือปฐมกาลบทที่ 1 ยังลำดับเหตุการณ์การสร้างโลกออกเป็น 7 วัน การเปิดตัวโดยเลข 7 ซึ่ง

⁷ Jean-Paul II: Discours du Saint-Père Jean-Paul II à l'Académie Pontificale des Sciences, 3 octobre 1981

⁸ Hans Urs von Balthasar (1971): Retour au centre, Desclée de Brouwer, Paris. Jean-Paul II: Fides et ratio

หมายถึงเลขของพระเจ้า เลขที่ “เพอร์เฟกต์สมบูรณ์” ซึ่งชี้ให้เห็นถึงบางสิ่งบางอย่างที่เหนือมนุษย์ การที่พระคัมภีร์เล่าว่าโลกนั้นถูกสร้างขึ้นภายในเจ็ดวันจึงกำลังบอกว่าโลกและสรรพสิ่งที่สร้างขึ้นทั้งหมดนั้นเป็นผลงานของพระเจ้า

แม้ว่าปฐมกาลบทที่ 1 และบทที่ 2 ต่างพูดถึงการสร้างโลก ปฐมกาลทั้งสองบทนี้นำเสนอแง่มุมที่แตกต่างกัน โดยบทแรกพูดถึงชี้ให้เห็นว่าพระเจ้าเป็นผู้สร้างหนึ่งเดียว และสิ่งสร้างต่างๆ เป็นสิ่งที่ดีด้วยกันทั้งหมดทั้งสิ้น นอกจากนี้พระเจ้าถ่ายทอดตนเองจากการ “สร้างมนุษย์ตามภาพลักษณ์ของพระองค์” (ปฐมก.1:26) ซึ่งหมายถึงมนุษย์ทั้งชายและหญิงต่างได้รับคุณสมบัติหลากหลายประการจากพระเจ้า หากแต่ในบทที่ 2 นั้นจะเน้นเรื่องราวความสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์และธรรมชาติ การสร้างเป็นการกระทำที่เสรีปราศจากความต้องการส่วนตัวแต่เปี่ยมด้วยความรัก การสร้างมีจุดเป้าหมายให้มนุษย์ได้ใช้ชีวิตอย่างเสรี... ถึงแม้ว่ามนุษย์จะไม่เชื่อฟังและขัดคำสั่งก็ตาม

ความแตกต่างระหว่างหนังสือปฐมกาลสองบทเป็นหนึ่งในเหตุผลหลักว่าทำไมถึงต้องมีปฐมกาลทั้งสองบทและทั้งสองก็พูดถึงเรื่องเดียวกัน ถึงกระนั้นการอ่านปฐมการบทที่หนึ่งและบทที่สองไม่ได้หมายความว่าจะต้องอ่านปฐมการบทที่หนึ่งก่อน ราวกับว่าปฐมกาลบทที่หนึ่งคือเรื่องราวของการกำเนิดโลกภาคแรก และตามด้วยปฐมกาลบทที่สองซึ่งเป็นเรื่องราวที่ต่อจากภาคแรก โดยมองว่าปฐมกาลเป็นซีรีส์สารคดีวิทยาศาสตร์และธรรมชาติที่มีภาคหนึ่งและภาคสอง

อย่างไรก็ดีการอ่านพระคัมภีร์จำเป็นต้องอาศัยความเชื่อ พร้อมๆ กับความรู้และสติปัญญา พระสันตะปาปาจอห์นปอลที่สองได้กล่าวไว้ในสมณสาสน์ *Fides et ratio* ว่า “ความเชื่อและเหตุผลเปรียบเสมือนปีกนกสองปีกที่ช่วยให้ยกจิตใจของมนุษย์ไปสู่การภาวนาสัจธรรม”⁹ และนำไปสู่พระเจ้า การอ่านพระคัมภีร์โดยอาศัยความรู้และสติปัญญาเพียงอย่างเดียวช่วยให้เข้าใจและเข้าถึงสิ่งที่พระคัมภีร์ต้องการสื่อสารเพียงแค่ส่วนหนึ่งเท่านั้น เนื่องจากพระคัมภีร์ประกอบด้วยความหมายทั้งในด้านทางโลกและทางจิตวิญญาณ ซึ่งในยุคกลางได้แบ่งการตีความออกเป็นสี่กลุ่มที่กล่าวกันในภาษาลาตินว่า:

⁹ Jean-Paul II: *Fides et ratio*

“Littera gesta docet, quid credas allegoria Moralis quid agas, quo tendas anagogia”

“หนังสือที่เล่าถึงเหตุการณ์ในอดีต; อุปมาที่สอนของสิ่งที่เราเชื่อ คำสอนทางศีลธรรมที่เราต้องปฏิบัติตาม; ความหมายทางจิตวิญญาณที่ชี้แนะเรา”

โดยการอ่านพระคัมภีร์โดยอิงจากความรู้ทางประวัติศาสตร์ วรรณคดี และวัฒนธรรมในอดีตไม่สามารถช่วยผู้อ่านเข้าถึงความหมายทางจิตวิญญาณที่ซ่อนอยู่ในพระคัมภีร์ ทั้งยังเปลี่ยนพระคัมภีร์ให้กลายเป็นผลงานวรรณคดีหรือเรื่องเล่าในอารยธรรมโบราณแทน ยิ่งไปกว่าเรื่องราวของพระเจ้าเป็นสิ่งที่เหนือความนึกคิดของมนุษย์ซึ่งสติปัญญาของมนุษย์ไม่สามารถหาคำตอบได้ ถึงกระนั้นการอ่านพระคัมภีร์ที่อาศัยความเชื่อเพียงอย่างเดียวโดยไม่สนใจอะไรทั้งสิ้นอาจส่งผลให้สิ่งต่างๆ ที่ได้จากการอ่านพระคัมภีร์มาจากความรู้สึกของมนุษย์เท่านั้น (แทนที่จะมาจากพระเจ้า) เนื่องจากการอ่านผ่านมุมมองใช้ความเชื่อเพียงอย่างเดียวนั้นมองข้ามการใช้สติปัญญาอันเป็นหนึ่งในพระพรของพระเจ้า

ความเชื่อและความเข้าใจมีความเกี่ยวข้องกันและไม่สามารถแยกออกจากกันได้ ความเชื่อเป็นสิ่งที่เติมเต็มข้อจำกัดของสติปัญญาของมนุษย์ซึ่งไม่สามารถรู้และเข้าใจทุกสิ่ง อีกทั้งยังเป็นประตูที่นำไปสู่สัจธรรม (Truth) เนื่องจากความเข้าใจเป็นหลักเกณฑ์พื้นฐานสำคัญของมนุษย์ทุกคนก่อนที่จะเชื่อสิ่งใด การอ่านพระคัมภีร์ไบเบิลจึงจำเป็น “ต้องเชื่อเพื่อที่จะได้เข้าใจ” (“crede ut intelligas”) และ “ต้องเข้าใจเพื่อที่จะเชื่อ” (“intellige ut credas”) โดยขาดสิ่งหนึ่งสิ่งใดไปไม่ได้

ไม่มีใครเข้าใจ 100% ??

ไม่มีมนุษย์คนไหนสามารถกล่าวได้อย่างมั่นใจว่าตนนั้นเข้าใจพระคัมภีร์ไบเบิลแม้กระทั่งผู้เชี่ยวชาญด้านพระคัมภีร์ หรือนักเทววิทยาระดับแนวหน้า นักบุญออกัสติน (St. Augustin) ยอมรับว่าเป็นเรื่องธรรมดาที่มนุษย์แทบจะไม่รู้เรื่องอะไรเลยเกี่ยวกับพระเจ้า “ถ้าเธอเข้าใจแล้วละก็ นี่ไม่ใช่พระเจ้า”¹⁰ และ “ถ้าเธอเข้าใจ เธอเข้าใจอะไรบางอย่างแทนที่จะเป็นพระเจ้า”¹¹

¹⁰ Augustin, Sermones 117, 3, 5: “Si comprehendis non est Deus”

¹¹ Augustin, Sermones 52, 6, 16: “Si comprehendere potuisti, aliud pro Deo comprehendisti”

อันที่จริงมันเป็นไปได้ที่มนุษย์จะเข้าใจทุกอย่าง และรู้จักทุกอย่างใน Spiritual Exercises ของนักบุญอิกญาซีโอ แห่งโลโยลา เห็นว่า “สิ่งที่สำคัญไม่ใช่จะต้องรู้ทั้งหมด แต่เป็นความรู้สึกภายใน”¹²

ไม่เคยมีใคร “ได้ยินพระสุรเสียงของพระองค์ทั้งไม่เคยเห็นพระพักตร์ของพระองค์” (ยอห์น 5:37) คริสตชนรู้จักพระเจ้า พระเยซูซึ่งเป็นพระวจนาตถ์ที่ทรงรับสภาพมนุษย์ผ่านพระคัมภีร์ไบเบิล การอ่านพระคัมภีร์ พร้อมกับพิจารณาและนำสิ่งที่ได้ยินมาใช้ในชีวิตจัดว่าเป็นการพบปะกับพระวจนาตถ์ พระบุตรผู้ที่ช่วยให้มนุษย์รอดพ้น

ท่ามกลางความไม่แน่นอน ความหวาดกลัวจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในปัจจุบัน คริสตทราบดีว่ากำลังเดินไปไหน แม้ว่าจะไม่ทราบเลยว่าจะต้องเดินทางเส้นทางใด ถึงกระนั้นพระวาจาพระเจ้าที่ถ่ายทอดผ่านวาทามนุษย์เผยให้เห็นความรักที่ยิ่งใหญ่ของพระเจ้าที่มีต่อมนุษย์ และนั่นก็เป็นเพราะ “พระสิริรุ่งโรจน์ของพระเจ้าคือมนุษย์ที่มีชีวิตชีวา!”¹³

¹² Ignace de Loyola: Exercices Spirituels (ES) 2

¹³ Irénée de Lyon: Contre les hérésies (IV, 20,7)

(หมวดชีวิตด้านจิตใจ)

พระวาจาของพระเจ้า - พระวาจาทรงชีวิต

บาทหลวง ผศ.สมชัย พิตยาพงศ์พร

1. คำนำ

พระเยซูเจ้าตรัสว่า “มนุษย์มิได้ดำรงชีวิตด้วยอาหารเท่านั้น แต่ดำรงชีวิตด้วยพระวาจาทุกคำที่ออกจากพระโอษฐ์ของพระเจ้า” (มธ 4:4; ฉธบ 8:3) ดังนั้นพระวาจาของพระเจ้าจึงให้ และหล่อเลี้ยงชีวิต นักบุญเปโตรผู้นำพวกอัครสาวกได้กล่าวตอบพระเยซูเจ้าจากประสบการณ์ของท่านว่า “พระเจ้าข้า พวกเราจะไปหาใครเล่า พระองค์มีพระวาจาแห่งชีวิตนิรันดร์” (ยน 6:68) สำหรับคริสตชน พระวรสารเป็นพระวาจาทรงชีวิต (ฟป 2:16; กจ 5:20) เป็น

พระวาจาที่นำความรอดมาให้ (กจ 13:26) นักบุญยอห์นอัครสาวก ผู้นิพนธ์พระวรสารกล่าวว่า “เราประกาศเรื่องราวเกี่ยวกับพระวจนารถแห่งชีวิต ซึ่งเป็นอยู่แล้วตั้งแต่แรกเริ่ม เราได้ฟังเราได้เห็นด้วยตาของเรา เราได้เฝ้ามองและเราได้สัมผัสด้วยมือของเรา” (1 ยน 1:1) “พระวจนารถทรงรับธรรมชาติมนุษย์ และเสด็จมาประทับอยู่ท่ามกลางเรา เราได้เห็นพระสิริรุ่งโรจน์ของพระองค์ เป็นพระสิริรุ่งโรจน์ที่ทรงรับจากพระบิดา ในฐานะพระบุตรเพียงพระองค์เดียวเปี่ยมด้วยพระ

พรหมทานและความจริง” (ยอห์น 1:14) ชีวิตและคำสั่งสอนของพระเยซูเจ้าจึงเป็นการเปิดเผยชั้นสุดยอดและสมบูรณ์ของพระเจ้าที่มีต่อมนุษย์ พระคัมภีร์พันธสัญญาใหม่จดหมายถึงชาวฮีบรูกล่าวว่า “ในอดีตพระเจ้าตรัสกับบรรพบุรุษของเราโดยทางประกาศหลายวาระและหลายวิธี ครั้นสมัยนี้เป็นวาระสุดท้าย **พระองค์ตรัสกับเราโดยทางพระบุตร** พระเจ้าทรงสถาปนาพระบุตรให้เป็นทายาทครอบครองทุกสิ่ง พระองค์ทรงสร้างจักรวาลเดชะพระบุตรนี้” (ฮีบ 1:1-2)

ในพันธสัญญาเดิมได้กล่าวถึง “พระวาจาของพระเจ้า” ถึง 242 ครั้ง **พระวาจาของพระเจ้าย**มีใช้หมายถึงคำพูดเท่านั้น แต่ยังหมายถึงการกระทำในเหตุการณ์ต่างๆ ในประวัติศาสตร์ เช่น พระเจ้าทรงกระทำทุกสิ่งด้วยพระวาจา นับตั้งแต่การสร้างโลก (ปฐม 1:3,6,9,11) ทรงปกครองโลกด้วยพระวาจา (สดด 33: 6,9) อาศัยพระวาจาพระเจ้าได้ทำพันธสัญญากับอับราฮัมและลูกหลาน (ปฐม 15:1,4,6) พระวาจาของพระเจ้าทำให้พวกอิสราเอลพ้นจากการเป็นทาสในอียิปต์และทำให้เกิดพันธสัญญาที่ภูเขาซีนาย และทำให้มีระเบียบกฎเกณฑ์สำหรับชีวิต และ

สังคมใหม่ คือ บัญญัติ 10 ประการ (อพย 4:30; 34:28) เนื่องจากพวกอิสราเอลหลายคนในสมัยนั้นมิได้เจริญชีวิตตามพระวาจาของพระเจ้า พระองค์ได้ให้บรรดาประกาศกประกาศพระวาจาของพระองค์เพื่อเตือนให้พวกอิสราเอลกลับใจ และมีกำลังใจในการเจริญชีวิตที่ซื่อสัตย์ต่อพันธสัญญาของพระเจ้า ประกาศกอิสยาห์กล่าวว่า “วาจาของเราซึ่งออกไปจากปากของเรา จะไม่กลับมาสู่เราเปล่า แต่จะสัมฤทธิ์ผลซึ่งเรามนุษย์หมายไว้และสิ่งที่เราใช้ไปทำนั้นจำเรอขึ้นฉนั้น” (อิสยา 55:11) ในพันธสัญญาใหม่นักพระคัมภีร์ได้สรุปว่า¹

พระวาจาของพระเจ้าหมายถึง

1. พระวาจาของพระเจ้าในพันธสัญญาเดิม
2. คำพูดและคำสั่งสอนของพระเยซูเจ้าทั้งหมด
3. คำพูดคำสอนและความจริงของพระเยซูคริสต์ที่ประกาศโดยพวกอัครสาวกและพวกสานุศิษย์ของพระเยซูเจ้าในสมัยแรกเริ่ม
4. พระเยซูคริสต์เองทรงเป็นพระวาจาของพระเจ้า

¹ J.B.Bauer, Encyclopedia of Biblical Theology p. 991-995.

ในสมัยปัจจุบันเนื่องจากความก้าวหน้าในความรู้และความเข้าใจพระคัมภีร์ซึ่งบันทึกพระวาจาของพระเจ้า และความพยายามของพระศาสนจักรที่จะให้คริสตชนทุกคนสามารถเข้าใจถึงพระวาจาของพระเจ้าได้สะดวก² จึงมีการจัดแปลและจัดพิมพ์พระคัมภีร์เป็นภาษาต่างๆ มีหนังสืออธิบายพระคัมภีร์เพิ่มมากขึ้น มีการส่งเสริมการใช้พระคัมภีร์ในพิธีกรรมและการภาวนาทั้งส่วนตัวและส่วนรวมมากขึ้น ทำให้พระวาจาของพระเจ้าเข้าถึงชีวิตประจำวันของคริสตชนได้มากขึ้น บทความนี้จึงพยายามอธิบายถึงความจำเป็นที่จะรับฟังและเจริญชีวิตตามพระวาจาของพระเจ้า อุปสรรค ผลและวิธีการเจริญชีวิตตามพระวาจาและตัวอย่างของผู้เจริญชีวิตตามพระวาจาของพระเจ้าเพื่อช่วยให้ผู้อ่านได้ตระหนักถึงความสำคัญในการให้พระวาจาของพระเจ้าหล่อเลี้ยงชีวิตของตน

2. ความจำเป็นที่จะรับฟังและเจริญชีวิตตามพระวาจาของพระเจ้า

พระเยซูเจ้าตรัสว่า **สานุศิษย์ที่แท้จริงคือผู้ที่ฟังพระวาจาและปฏิบัติตาม** โดยกล่าวเปรียบเทียบว่า “ฉะนั้น ผู้ใดที่ได้ยินถ้อยคำเหล่านี้ของเราและปฏิบัติตาม ก็จะ

เปรียบเสมือนคนมีปัญญาที่สร้างบ้านไว้บนหิน ฝนจะตก น้ำจะไหลเชี่ยว ลมจะพัดโถมเข้าใส่บ้านหลังนั้น มันก็ไม่พังลงเพราะมันมีรากฐานอยู่บนหิน”

“ส่วนผู้ที่ได้ยินถ้อยคำเหล่านี้ของเราและไม่ปฏิบัติตาม ก็จะเปรียบเสมือนคนโง่เขลา ที่สร้างบ้านของตนไว้บนทราย พอฝนตก น้ำไหลเชี่ยว ลมพัดโถมเข้าใส่บ้านหลังนั้น มันก็พังทลายลงและเป็นหายนะใหญ่ยิ่ง” (มธ 7:24-27 ลก 6:47-49) ในพระวรสารอีกตอนหนึ่ง พระเยซูเจ้าตรัสกับมารธาว่า “มารธา มารธา เธอเป็นห่วงและวุ่นวายหลายสิ่งนัก **สิ่งที่จำเป็นมีเพียงสิ่งเดียว มาริยาได้เลือกเอาส่วนที่ดีที่สุดที่จะไม่มีใครเอาไปจากเขาได้**” (ลก 10:41-42) สิ่งที่จำเป็นมีแต่สิ่งเดียวเท่านั้น พระเยซูเจ้าหมายถึง **การฟังพระวาจาและปฏิบัติตาม** สิ่งอื่นแม้จะเป็นสิ่งดี เช่น การต้อนรับแขก แต่ก็ควรอยู่ในลำดับรองลงไป พระเยซูเจ้าได้ตรัสให้ความสำคัญในการเจริญชีวิตตามพระวาจาหลายครั้ง “เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ผู้ใดปฏิบัติตามวาจาของเรา ผู้นั้นจะไม่พบความตายเลย” (ยอ 8:51) “ฟ้าดินจะสูญสิ้นไป แต่วาจาของเราจะไม่สูญสิ้นไปเลย” (มธ 24:35; อสย 40:8) “ผู้ใดรักเรา ผู้นั้นจะปฏิบัติตามวาจาของเรา พระบิดา

² สังคายนาวาติกันที่ 2 พระสังฆธรรมนูญ เรื่องการเผยความจริงของพระเจ้า ข้อ 22 (DV No.22).

ของเราจะทรงรักเขา พระบิดาจะเสด็จพร้อม กับเรามาหาเขา จะทรงพำนักอยู่กับเขา” (ยอห์น 14:23)

พวกคริสตชนสมัยแรกเริ่มเชื่อว่า พระเยซูคริสต์ผู้กลับคืนชีพยังคงอยู่กับพวกเขา พระวาจาและพระจริยวัตรของพระองค์ยัง อยู่ในจิตใจของพวกคริสตชน พระศาสนจักร ตั้งแต่สมัยแรกเริ่มให้ความสำคัญกับพระ คัมภีร์โดยเชื่อว่าพระคัมภีร์เขียนขึ้นโดยการ ดลใจของพระเจ้าเพื่อความรอดของมนุษย์ นักบุญเปาโลสอนว่า “ทุกถ้อยคำใน**พระ คัมภีร์ได้รับการดลใจจากพระเจ้า** และมี ประโยชน์ เพื่อสั่งสอนว่ากล่าวตักเตือนให้ ปรับปรุงแก้ไขและอบรมให้ดำเนินชีวิตอย่าง ชอบธรรม คนของพระเจ้าจะได้เตรียมพร้อม และพร้อมสรรพเพื่อกิจการดีทุกอย่าง” (2 ทธ 3:16-17; ปต 1:19-21 ยอห์น 20:31)

พระศาสนจักรแสดงความเคารพต่อ พระคัมภีร์เสมอมาเช่นเดียวกับที่แสดงความ เคารพต่อพระกายของพระคริสตเจ้า โดยเฉพาะในพิธีกรรม พระศาสนจักรมิได้หยุด ยั้งที่จะนำอาหารเลี้ยงชีวิตคริสตชน ทั้งจาก โดัสพระวาจาและจากโดัสพระกายพระ คริสตเจ้า พระวาจาเป็นพลังกำลังแห่งความ เชื่อ เป็นอาหารเลี้ยงวิญญาณชีวิตฝ่ายจิต สำหรับบรรดาบุตรแห่งพระศาสนจักร คำเทศน์ สอนของพระศาสนจักร เช่นเดียวกับคริสต์ ศาสนาเอง จึงต้องได้รับการหล่อเลี้ยงและ

ควบคุมจากพระคัมภีร์ (D.V.21) สังคายนาวาติกันที่ 2 เตือนให้คริสตชนทุกคนอ่านพระ คัมภีร์บ่อยๆ เพื่อที่จะได้เรียนรู้ “ทรงถ่อม พระองค์จนถึงกับทรงยอมรับแม้ความตาย เป็นความตายบนไม้กางเขน” (ฟป 2:8) นักบุญเยโรมกล่าวว่า “**ใครไม่รู้จักพระคัมภีร์ ก็ไม่รู้จักพระคริสตเจ้า**” (D.V.25)

นักบุญยากอบได้กล่าวว่า “จงปฏิบัติตามพระวาจา มิใช่เพียงแต่ฟัง ซึ่งเท่ากับ หลอกตนเอง เพราะถ้าผู้ใดฟังพระวาจาแล้ว ไม่ปฏิบัติตาม ก็เหมือนคนที่มองใบหน้าของ ตนในกระจกเงา เมื่อมองตนเองและจากไป แล้วก็ลืมทันทีว่าตนเป็นอย่างไร ส่วนผู้ที่ พิจารณابัญญัติแห่งอิสราเอล และยึดมั่นใน บัญญัตินั้น มิใช่ฟังแล้วลืมแต่ฟังแล้วนำไป ปฏิบัติตาม ผู้นั้นย่อมประสบความสุขในการ ปฏิบัตินั้น” (ยาก 1:22-25)

นักบุญบอานาเวนตูรา กล่าวว่า “บรรดา ศาสนุศิษย์ของพระเยซูคริสต์ จะต้องศึกษา พระคัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์เหมือนเด็กเริ่มเรียน อักษรพยัญชนะเบื้องต้น กขค...และต่อไป จึงค่อยๆ อ่านผสมเป็นพยางค์และเป็น ประโยคต่อไป เพื่อที่จะเรียนรู้และมีชีวิต สนิทสัมพันธ์กับพระเยซูคริสต์ บรรดา ศาสนุศิษย์จึงจำเป็นต้องศึกษารับฟังพระ คัมภีร์ และนำไปปฏิบัติจนเกิดผลในชีวิต ของตน”

3. อุปสรรคในการเจริญชีวิตตามพระวาจาของพระเจ้า

อุปสรรคประการแรกคือการที่พระวาจาของพระเจ้ายังไม่ได้ประกาศให้แก่ผู้อื่นได้รู้ นักบุญเปาโลกล่าวว่า “ชาวอิสราเอลจะเรียกขานพระองค์ได้อย่างไรถ้าพวกเขาไม่เชื่อ จะเชื่อได้อย่างไรถ้าไม่เคยได้ยิน จะได้ยินได้อย่างไรถ้าไม่มีใครประกาศสอน จะมีผู้ประกาศสอนได้อย่างไรถ้าไม่มีใครส่งไป ตามที่มิเขียนไว้ในพระคัมภีร์ว่า **เท้าของผู้ประกาศข่าวดีข้างดงงามจริงหนอ**” (รม 10:14-15) และตลอดเวลา 20 ศตวรรษที่ผ่านมาคริสตชนต้องพบกับอุปสรรคขัดขวาง

การประกาศพระวรสารเป็นครั้งคราวในส่วนต่างๆ ของโลก³ อุปสรรคต่อมาคือการได้รับฟังพระวาจาของพระเจ้าแต่ไม่ใช่ทุกคนได้เชื่อ ข่าวประเสริฐนั้น (รม 10:16) และอุปสรรคประการสุดท้ายคือผู้ที่ได้รับฟังพระวาจาของพระเจ้า แต่มิได้ทำให้พระวาจาของพระเจ้าเกิดผลในชีวิตของตน พระเยซูเจ้าได้เล่านิทานเปรียบเทียบเรื่องผู้หว่านเพื่อสอนว่าผู้ที่ฟังพระวาจาของพระเจ้ามียหลายประเภท บางคนไม่ได้ปฏิบัติตามพระวาจาจนเกิดผลในชีวิต แม้จะพบอุปสรรคต่างๆ เป็นนิทานเปรียบเทียบที่ให้ความหวัง และกำลังใจแก่ผู้ฟัง

³ สมเด็จพระสันตะปาปา เปาโลที่ 6 พระสมณสาสน์ การประกาศพระวรสารในโลกปัจจุบัน ข้อ 50

เปรียบเทียบคำอุปมาเรื่องผู้หว่านในพระวรสารสหทรรศน์ (Synoptic Gospels) ⁴		
มัทธิว มธ 13:3-8	มาระโก มก 4:3-8 (จงฟังเถิด)	ลูกา ลก 8:5-8
ผู้หว่านได้ออกไปหว่านพืช ขณะที่กำลังหว่านบางเมล็ด ตกตามทางเดิน	ผู้หว่านได้ออกไปหว่านพืช ขณะที่หว่าน บางเมล็ดตก ตามริมหนทาง	ผู้หว่านได้ออกไปหว่านเมล็ดพืช ขณะที่หว่านนั่น บางเมล็ดตก ตามหนทางเดินก็ถูกเท้า เหยียบย่ำ
นกก็มาจิกกิน บางเมล็ดตก บนหินมีดินน้อย มันก็งอกขึ้น ทันทีเพราะดินไม่ลึก	นกก็มาจิกกินเสีย บางเมล็ดตกบนพื้นดินกรวด มีดินไม่มากเมล็ดนั้นงอกทันที เพราะดินไม่ลึก	นกในอากาศมาจิกกิน บางเมล็ดตกลงบนหิน พองอกขึ้นก็เหี่ยวแห้ง เพราะขาดความชุ่มชื้น
เมื่อแดดจัดก็เหี่ยวแห้งไป เพราะขาดราก	พอแดดจัด ต้นกล้าถูกเผา เพราะไม่มีราก ก็เหี่ยวแห้งไป	
บางเมล็ดตกในกอหนาม หนามขึ้นปกคลุมทำให้มันไป	บางเมล็ดตกในเครือหนาม ต้นหนามเติบโตปกคลุมพืช นั้นก็ไม่มีผลเลย	บางเมล็ดตกในกอหนาม ต้นหนามที่งอกขึ้นพร้อมกัน ก็ปกคลุมให้เฉาไป
บางเมล็ดตกบนเนื้อดินดี ก็ให้ผลเป็นร้อยเท่าบ้าง หกสิบเท่าบ้าง สามสิบเท่าบ้าง	ส่วนเมล็ดที่ตกในเนื้อดินดี ก็งอกงามเจริญขึ้นให้ผล ตามลำดับ สามสิบเท่าบ้าง หกสิบเท่าบ้างร้อยเท่าบ้าง	ที่สุดบางเมล็ดตกในเนื้อดินดี ก็งอกขึ้นและเกิดผลเป็นร้อย เท่า

⁴ พระวรสาร 3 ฉบับแรก ของนักบุญมัทธิว นักบุญมารโก และนักบุญลูกา ที่มีโครงสร้างและเนื้อหาคล้ายกัน

เปรียบเทียบคำอธิบายคำอุปมาเรื่องผู้หว่านในพระวรสารสหทรรศน์		
มัทธิว มธ 13:18-23	มาระโก มก 4:14-20	ลูกา ลก 8:11-15
ใครๆ ที่ฟังพระวาจาเรื่องเมืองสวรรค์ไม่เข้าใจ มารร้ายก็มาถอนทิ้งสิ่งที่หว่านลงในใจเหมือนกับเมล็ดพืชที่หว่านตกลงตามทาง	ผู้หว่านได้หว่านพระวาจาซึ่งตรึงทางเดินได้แก่พระวาจาที่หว่านลงไปแต่พอผู้ฟังได้ยินพระวาจา ซาตานก็มาถอนเอาไปจากใจของเขา	เมล็ดพืชคือพระวาจาของพระเจ้า เมล็ดที่ตกตามทางคือผู้ที่ฟังแล้วปีศาจก็มาดึงถอนพระวาจาออกไปจากใจของเขาไม่ให้เขาเชื่อและเอาตัวรอด
เมล็ดที่ตกลงบนดินหินคือผู้ที่ได้ฟังพระวาจาแล้วรับไว้ทันทีด้วยความยินดี แต่เมื่อไม่มีรากจึงอยู่ชั่วคราว พอเกิดมีความลำบากหรือถูกเบียดเบียน เพราะพระวาจานั้น เขาก็สะดุดล้มไปทันที	พืชพันธุ์ที่หว่านบนพื้นกรวดหินคือผู้ที่ได้ฟังพระวาจากรับไว้ด้วยความยินดี แต่ไม่มีรากก็อยู่ได้เพียงชั่วประเดี๋ยว พอประสบความยุ่งยากลำบากหรือการเบียดเบียน เนื่องจากพระวาจานั้นก็สะดุดล้มไป	เมล็ดที่ตกบนหินคือผู้ที่ฟังแล้วรับพระวาจาไว้ด้วยความยินดี แต่ไม่มีราก พวกเขามีความเชื่ออยู่ชั่วคราว เมื่อถึงเวลาถูกทดลองก็เลิกล้มไป
เมล็ดที่หว่านตกอยู่ในกอหนามคือผู้ที่ฟังพระวาจา ความกังวลฝ่ายโลกและความลุ่มหลงในทรัพย์สมบัติเข้ามาบิ่บรัดพระวาจานั้นเสีย จึงไม่เกิดผล	พืชพันธุ์ซึ่งหว่านในเครือหนามได้แก่คนที่ฟังพระวาจา ความกังวลฝ่ายโลก ความลุ่มหลงในทรัพย์สมบัติและกิเลสตัณหาต่างๆ ชักพาเขาทำให้พระวาจานั้นไม่เกิดผล	เมล็ดที่ตกในกอหนามคือผู้ที่ฟังแล้วถูกความกังวลทรัพย์สมบัติและความสนุกสนานแห่งชีวิตนี้ครอบงำเขา จึงทำให้ไม่เกิดผล
ส่วนเมล็ดที่หว่านในดินดีได้แก่ผู้ที่ฟังพระวาจาและเข้าใจ ก็บังเกิดผลเป็นร้อยเท่าบ้าง หกสิบเท่าบ้าง สามสิบเท่าบ้าง	ส่วนพืชที่หว่านตกในดินดีได้แก่ผู้ฟังพระวาจากรับไว้ จึงบังเกิดผลสามสิบเท่าบ้าง หกสิบเท่าบ้าง ร้อยเท่าบ้าง	เมล็ดที่ตกในเนื้อดินดีคือผู้ที่ได้ฟังพระวาจาด้วยใจเลื่อมใสศรัทธา ยึดพระวาจาไว้จนบังเกิดผล เพราะความพากเพียร

สรุปคำอธิบายคำอุปมาเรื่องผู้หว่านในพระวรสารได้ดังนี้

เมล็ดพืชที่ผู้หว่านได้หว่านหมายถึงพระวาจาของพระเจ้าที่พระเยซูเจ้าได้สั่งสอนและบรรดาอัครสาวกและผู้สืบต่องานของบรรดาอัครสาวกในพระศาสนจักรได้ประกาศสอนสืบต่อมา

พื้นดินประเภทต่างๆ หมายถึงจิตใจของผู้ฟังพระวาจาของพระเจ้า จิตใจของผู้ฟังพระวาจา 3 ประเภทแรกเป็นอุปสรรคในการทำให้พระวาจาบังเกิดผล จิตใจของผู้ฟังประเภทสุดท้ายเท่านั้นที่ทำให้พระวาจาบังเกิดผล

1. **ทางเดิน** หมายถึงผู้ฟังพระวาจาแต่มารร้ายมาถอนหรือลบพระวาจานั้น หมายถึงผู้มีใจเย็นเฉยไม่สนใจเรื่องฝ่ายจิต จิตใจเฉื่อยชา สงสัยเสมอ พกวัถตุนิยมบริโภคนิยม

2. **ดินหิน** หมายถึงผู้ฟังพระวาจาด้วยความยินดี แต่เมื่อพบความยากลำบาก การทดลอง การเบียดเบียน ก็ละทิ้งความตั้งใจที่จะเจริญชีวิตตามพระวาจา เป็นผู้มีชีวิตจิตผิวเผิน ขาดความเชื่อที่ลึกซึ้ง สนใจสิ่งใหม่ๆ แต่หมดความสนใจง่าย เพราะขาดความมานะอดทน ชอบการกลับคืนชีพแต่ไม่ต้องการกางเขน

3. **กอหนาม** หมายถึงผู้ที่ฟังพระวาจาของพระเจ้า แต่ความกังวลฝ่ายโลก ความ

กลุ่มหลงในทรัพย์สมบัติ ความสนุกสนานแห่งชีวิต และกิเลสตัณหา ครอบงำจิตใจของเขา เขาเชื่อในพระวาจาแต่ไม่ตัดสินใจที่ตนเองยังอยากจับปลาสองมือ พระเยซูเจ้าตรัสว่า “**ไม่มีใครเป็นข้าสองเจ้า** บ่าวสองนายได้ เขาจะชังนายคนหนึ่งและจะรักนายอีกคนหนึ่ง เขาจะจงรักภักดีต่อนายคนหนึ่งและจะดูหมิ่นนายอีกคนหนึ่ง ท่านทั้งหลายจะปรนนิบัติรับใช้พระเจ้าและเงินทองพร้อมกันไม่ได้ ” (มธ 6:24) มนุษย์สามารถใช้ทรัพย์สมบัติและสิ่งของต่างๆ เป็นเครื่องมือเพื่อรับใช้พระเจ้าและเพื่อนมนุษย์ได้โดยไม่ยึดติดหรือถือว่าสิ่งของเหล่านี้เป็นเป้าหมายของชีวิตเพราะมนุษย์ได้รับการสร้างมาตามพระฉายาของพระเจ้า (ปฐม 1:26-27) มนุษย์จึงต้องมีความสัมพันธ์กับพระเจ้าและเพื่อนมนุษย์ “**จงรักพระเจ้าด้วยสิ้นสุดจิตใจและสิ้นสุดกำลังของท่านและจงรักผู้อื่นเหมือนรักตนเอง**” (มธ 22:37-38; มก 12:30-31; ลก 10:27; ฉธบ 6:5; ลนต 19:18)

4. **ดินดี** นักบุญลูกาหมายถึงผู้ฟังพระวาจาของพระเจ้าด้วยใจเลื่อมใสศรัทธาและปฏิบัติตามพระวาจาจนบังเกิดผล เพราะความ پاکเพียร นักบุญมัทธิวหมายถึงผู้ฟังพระวาจาของพระเจ้าและเข้าใจและนำไปปฏิบัติจนเกิดผล นักบุญมาระโกหมายถึงผู้ฟังพระวาจาและรับไว้นำไปปฏิบัติจนเกิดผล

สำหรับนักบุญยอห์นอัครสาวกและ
ผู้นิพนธ์พระวรสารได้สรุปแนวทางการเจริญ
ชีวิต การเป็นสานุศิษย์ของพระเยซูคริสต์
ผู้เป็นพระวาจาทรงชีวิตดังนี้

1. ชำระตนให้บริสุทธิ์และไม่ทำบาป
(ยน 16:8-9; 1ยน 2:1-6; 3:4-9)
2. เจริญชีวิตตามบัญญัติของพระเยซู
คริสต์โดยเฉพาะบัญญัติแห่งความรัก (ยน
14:15; ยน 2:3-11; 13:11-10)
3. เจริญชีวิตแบบปล่อยวางไม่ยึดติด
กับโลก (ยน 15-18; 1ยน 2:15-17; 5:5)
4. เจริญชีวิตอย่างมีสติและระวังระไว
ต่ออุปนิสัยของพระคริสต์ (ยน 17:8-9;
1 ยน 2:18-29; 1-6)

4. ผลของการเจริญชีวิตตามพระวาจาของ พระเจ้า

พระเยซูเจ้าตรัสว่า “ต้นไม้ที่เกิดผลไม่
ดีย่อมไม่ใช่ต้นไม้พันธุ์ดี หรือต้นไม้พันธุ์ไม่ดี
ย่อมไม่ให้ผลดีเช่นกัน เราจึงจักต้นไม้แต่ละต้น
ได้จากผลของต้นไม้ นั้น เราย่อมไม่เก็บผล
มะเดื่อเทศจากพวงหนาม หรือเก็บผลองุ่น
จากกอหนาม คนดีย่อมนำสิ่งที่ดีออกจาก
ขุมทรัพย์ที่ดีในใจของตน ส่วนคนเลวย่อมนำ
สิ่งที่เลวออกมาจากขุมทรัพย์ที่เลวของตน
เพราะปากย่อมกล่าวสิ่งที่อัดอั้นอยู่ในใจออก
มา” ทำไมท่านจึงเรียกเราว่า “ข้าแต่พระเจ้า
ข้าแต่พระเจ้า และไม่ปฏิบัติตามที่เราบอก

เล่า” (ลก 6:43-46 , มธ 12:33-35) การ
เจริญชีวิตตามพระวาจาของพระเจ้าย่อม
นำผลดีต่างๆ ให้กับชีวิตของผู้ปฏิบัติตาม
พระวาจา ดังนี้

**4.1 พระวาจาของพระเจ้าทำให้เกิด
การเปลี่ยนแปลงในชีวิต** พระเยซูเจ้าทรง
เล่านิทานเปรียบเทียบเรื่องขุมทรัพย์ที่ซ่อน
ในนาและเรื่องไข่มุกล้ำค่า (มธ 13: 44-66)
เพื่อสอนว่า ผู้ที่ได้ฟังข่าวดีเรื่องอาณาจักร
พระเจ้าและปฏิบัติตามแนวทางแห่งชีวิตใหม่
จะเกิดความยินดีและสันติสุข ทำให้เกิดการ
เปลี่ยนแปลงในชีวิตเหมือนผู้พบสมบัติในนา
หรือพบไข่มุกล้ำค่า จะขายทุกสิ่งเพื่อนำเงิน
ไปซื้อนาแปลงนั้นหรือไข่มุกเม็ดนั้น

นักบุญเปาโลอธิบายว่า ข่าวดีของพระ
เยซูคริสต์ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงจาก
มนุษย์เก่าไปสู่มนุษย์ใหม่ในพระคริสต์เจ้า
ท่านกล่าวว่า “อย่าคล้อยตามความประหลาด
ของโลกนี้ แต่จงเปลี่ยนแปลงตนเองโดย
การฟื้นฟูความคิดขึ้นใหม่ เพื่อจะได้รู้จัก
วินิจฉัยว่าสิ่งใดเป็นพระประสงค์ของพระเจ้า
สิ่งใดดี และสิ่งใดเป็นที่พอพระทัยอันสมบูรณ์
พร้อมของพระองค์” (รม 12:2) “จงมีจิตใจ
และความรู้สึกนึกคิดอย่างใหม่ จงสวมใส่
สภาพมนุษย์ใหม่ซึ่งพระเจ้าทรงเนรมิตให้
เหมือนพระองค์ มีความชอบธรรมและความ
ศักดิ์สิทธิ์ที่มาจากความจริง” (อฟ 4:23-24;
คส 3:10; รม 13:14)

นักบุญเกอริผู้ยิ่งใหญ่กล่าวว่า “โดยอาศัยพลังแห่งพระวาจาของพระเจ้า คนหยิ่งจองหองกลายเป็นคนสุภาพอ่อนตน คนขลาดได้รับความมั่นใจ คนที่ถูกครอบงำด้วยราคะตัณหากลายเป็นคนที่สามารถรักษาความบริสุทธิ์ได้ คนโลภลดและดับความโลภ คนขลาดกลัวกลับลุกขึ้นแสวงหาความชอบธรรมอย่างกระตือรือร้น คนใจร้อนสามารถยับยั้งชั่งใจได้ทุกอย่าง ค้นพบว่าพระวาจาของพระเจ้าช่วยให้เขามีคุณธรรมที่จำเป็นสำหรับเขาได้”

4.2 พระวาจาของพระเจ้าทำให้เกิดชีวิตใหม่ของพระคริสต์ในตัวเรา พระเยซูเจ้าตรัสว่า “มารดาและพี่น้องของเราคือผู้ที่ฟังพระวาจาของพระเจ้า และนำไปปฏิบัติ” (ลก 8:21) นักบุญเกอริผู้ยิ่งใหญ่อธิบายว่า “เรารู้ว่าผู้ที่เป็นพี่น้องชายหญิงของพระเยซูคริสต์ และกลายเป็นมารดาของพระองค์โดยทางพระวาจาของพระเจ้า เพราะถ้าเขานำพระวาจาของพระเจ้าที่นำชีวิตใหม่ให้กับวิญญาณของเพื่อนพี่น้อง เขาก็ให้กำเนิดพระเจ้าในจิตใจของผู้ฟังพระวาจาของพระเจ้า และกลายเป็นมารดาของพระเยซูคริสต์” นักบุญเปาโลรู้สึกว่าคุณเป็นบิดาฝ่ายจิตของบรรดาสาธุศิษย์ของท่าน โดยพระวาจาของพระเจ้าที่ท่านเทศน์สอน ท่านกล่าวว่า “แม้ว่าท่านจะมีครูพี่เลี้ยงนับหมื่นคนในพระคริสต์เจ้า แต่ก็มีบิดาเพียงคนเดียว

เพราะข้าพเจ้าให้กำเนิดท่านในพระคริสต์เยซู โดยการประกาศข่าวดี” (1คร 4:15) พระวาจาของพระเจ้าให้ชีวิต พระเยซูเจ้าตรัสว่า “พระจิตเจ้าเป็นผู้ประทานชีวิต ลำพังมนุษย์ทำอะไรไม่ได้ **วาจาที่เรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายนั้นให้ชีวิต เพราะมาจากพระจิตเจ้า**” (ยน 6:63) การน้อมรับพระวาจา และให้พระวาจาเปลี่ยนแปลงชีวิต ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงวิถีชีวิต แนวความคิด และการกระทำ เกิดเป็นชีวิตใหม่ในพระคริสต์

4.3 พระวาจาของพระเจ้าเสริมสร้างพระศาสนจักร ผู้มีความเชื่อที่ตอบสนองพระวาจาของพระเจ้า และกลายเป็นสมาชิกแห่งพระกายของพระคริสต์ย่อมเป็นหนึ่งเดียวใกล้ชิดกับพระคริสต์ ในพระกายนั้น ชีวิตของพระคริสต์หล่อไหลผ่านผู้มีความเชื่อทั้งหลายโดยศีลศักดิ์สิทธิ์ โดยเฉพาะศีลล้างบาป และศีลมหาสนิท ทำให้เราได้ร่วมเป็นหนึ่งเดียวกับพระคริสต์ระหว่างกันเอง (LG; รม 6:4-5: 1 คร 12-13)

นักบุญเปาโลกล่าวอำลาผู้นำกลุ่มคริสตชนชาวเอเฟซัสว่า “บัดนี้ ข้าพเจ้าฝากท่านทั้งหลายไว้กับพระเจ้า และกับ**พระวาจาแห่งพระพรของท่านของพระองค์ พระวาจาที่สร้างพระศาสนจักรและประทานมรดกให้ท่านรับร่วมกับบรรดาผู้ศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายได้**” (กจ 20:32) นักบุญเปาโลหมายถึงพระวาจาของพระเจ้าที่ให้ชีวิตใหม่

ทำให้เป็นประชากรของพระเจ้า และเข้าร่วมเจริญชีวิตกับพี่น้องในกลุ่มคริสตชน นักบุญออกัสตินเห็นว่า พระศาสนจักรกำเนิดขึ้นโดยพระวาจาของพระเจ้า ท่านกล่าวว่า “บรรดาอัครสาวกผู้ก่อตั้งพระศาสนจักรได้ปฏิบัติตามตัวอย่างของพระเยซูคริสต์โดยการเทศน์สอนพระวาจาแห่งความสัตย์จริงและให้กำเนิดพระศาสนจักร”

พระศาสนจักร: กลุ่มชนผู้มีความเชื่อในเอเชียมีจุดมุ่งหมายหลักของพระศาสนจักรคือการเป็นสาวกตามแนวพระวรสาร ซึ่งมีการประกาศถึงอยู่เสมอๆ ภายในกลุ่มนอกจากนั้นยังมีการพิจารณาศึกษาอย่างเต็มความจิตใจเป็นประจำทุกวันกับสิ่งต่างๆ ที่พระวรสารเรียกร้องให้กระทำ และอาศัยความสว่างที่ได้รับจากพระวรสารก็จะสามารถมองเห็น และเข้าใจความเป็นจริงต่างๆ ของชีวิตและในประวัติศาสตร์ที่เกิดขึ้นได้เสมอ⁵

4.4 พระวาจาของพระเจ้า เสริมสร้างเอกภาพความเป็นหนึ่งเดียวกัน พระวรสารตอนที่มีความสำคัญที่สรุปข่าวดีของพระเยซูคริสต์ คือพันธสัญญาของพระองค์ก่อนที่จะสิ้นพระชนม์ พระองค์ได้ภาวนา

ก่อนที่พระองค์จะสิ้นพระชนม์ พระองค์ได้ภาวนาเพื่อบรรดาอัครสาวกและพวกสานุศิษย์ว่า “โปรดบันดาลให้เขาคักดีสัตย์โดยอาศัยความจริง **พระวาจาของพระองค์คือความจริง** พระองค์ทรงส่งข้าพเจ้ามาในโลกฉันใด ข้าพเจ้าก็ส่งเขาเข้าไปในโลกฉันนั้น ข้าพเจ้าถวายตนเป็นบูชาสำหรับเขา เพื่อเขาจะได้รับความศักดิ์สิทธิ์อย่างแท้จริงด้วย ข้าพเจ้าอธิษฐานภาวนามิใช่สำหรับคนเหล่านี้เท่านั้น แต่สำหรับผู้ที่จะเชื่อในข้าพเจ้าผ่านทางวาจาของเขาด้วย ข้าแต่พระบิดา ข้าพเจ้าอธิษฐานภาวนา เพื่อให้ทุกคนเป็นหนึ่งเดียวกัน เช่นเดียวกับที่พระองค์ทรงอยู่ในข้าพเจ้า และข้าพเจ้าอยู่ในพระองค์ เพื่อให้เขาทั้งหลายอยู่ในพระองค์และในข้าพเจ้า โลกจะได้เชื่อว่าพระองค์ทรงส่งข้าพเจ้ามา พระสิริรุ่งโรจน์ที่พระองค์ประทานให้ข้าพเจ้านั้น ข้าพเจ้าได้ให้กับเขา เพื่อให้เขาเป็นหนึ่งเดียวกัน เช่นเดียวกับที่พระองค์และข้าพเจ้าเป็นหนึ่งเดียวกัน” (ยน 17:17-22) พันธกรรมของพระเยซูเจ้าดูเหมือนจะสรุปพระวรสารทั้งหมด ถ้าเราเข้าใจและปฏิบัติตามพระวรสารตอนนี้ เราจะสามารถเข้าใจพระวรสารตอนอื่นๆ ได้ง่าย⁶

⁵ สหพันธ์สภาพระสังฆราชแห่งเอเชียครั้งที่ 3 (FABC II) นครปฐม 2524 ข้อ 7.3

⁶ Chiara Lubich, The Word of Life p.43-51.

4.5 การเจริญชีวิตตามพระวาจาของพระเจ้าบางครั้งทำให้เกิดการต่อต้านเปียดเบียน แต่จะเป็นหนทางสู่ความศักดิ์สิทธิ์ บรรดาสานุศิษย์ของพระเยซูคริสต์เมื่อเจริญชีวิตตามพระวาจาของพระเจ้า ย่อมทำให้ชีวิตเปลี่ยนแปลงทั้งในวิถีชีวิต แนวคิด การกระทำตามแนวพระวรสาร พวกเขาจึงแตกต่างจากโลก บางครั้งจึงอาจถูกวิพากษ์วิจารณ์หรือเกลียดชัง แต่เหตุการณ์เหล่านี้จะนำไปสู่ความศักดิ์สิทธิ์ และบางครั้งอาจนำไปสู่การเป็นมรณสักขี (Martyr)⁷ พระเยซูเจ้าภาวนาว่า “ข้าพเจ้ามอบพระวาจาของพระองค์ให้เขาเหล่านั้นแล้ว และโลกเกลียดชังเขา เพราะเขาไม่เป็นของโลก เช่นเดียวกับที่ข้าพเจ้าไม่เป็นของโลก ข้าพเจ้าไม่ได้วอนขอพระองค์ให้ทรงยกเขาออกจากโลก แต่วอนขอให้ทรงรักษาเขาให้พ้นจากมารร้าย เขาไม่เป็นของโลก เช่นเดียวกับที่ข้าพเจ้าไม่เป็นของโลก โปรดบันดาลให้เขาศักดิ์สิทธิ์โดยอาศัยความจริง พระวาจาของพระองค์คือความจริง” (ยน 17:14-17; ลก 6:22)

4.6 การเจริญชีวิตตามพระวาจาของพระเจ้าทำให้เกิดการแพร่ธรรม บรรดาอัครสาวกและพวกสานุศิษย์ได้พยายามเจริญชีวิตตามคำสอนของพระเยซูเจ้า ขณะที่พระองค์อยู่กับพวกเขา เมื่อพระเยซูผู้กลับคืนชีพก่อนจะจากพวกเขาไป พระองค์ได้

มอบหน้าที่ต่องานแพร่ธรรมของพระองค์ โดยตรัสว่า “พระเจ้าทรงมอบอำนาจอาณัติให้แก่มิทธิทั้งหมดในสวรรค์และบนแผ่นดินให้แก่เรา เพราะฉะนั้นท่านทั้งหลายจงไปสั่งสอนนานาชาติให้มาเป็นศิษย์ของเรา ทำพิธีล้างบาปให้เขาเดชะพระนามพระบิดา พระบุตร และพระจิต จงสอนเขาให้ปฏิบัติตามคำสั่งทุกข้อที่เราให้แก่ท่าน แล้วจงรู้เถิดว่าเราอยู่กับท่านทุกวันตลอดไปตราบจนสิ้นพิภพ” (มธ 28:18-20; มก 16:15-18; ลก 24:46-49)

จุดประสงค์ของการแพร่ธรรมคือการมีส่วนร่วมในความเป็นหนึ่งเดียวระหว่างพระบิดาและพระบุตร พวกสานุศิษย์ของพระเยซูคริสต์ จึงต้องดำเนินชีวิตเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันอย่างลึกซึ้ง ก่อนจะพูดหรือทำอะไรเพื่อโลกจะได้รู้จักและเชื่อในชีวิตใหม่นี้ (ยน 17:21-23)

พระเยซูเจ้าทรงประทานพระจิตของพระองค์มาเพื่อเราจะได้เป็นพยานถึงพระองค์จวบจนวสานของโลก (กจ 1:8) “**กระแสนี้เรียก การเป็นคริสตชนโดยธรรมชาติเป็นกระแสนี้เรียกการแพร่ธรรม**” (AA 2) สมเด็จพระสันตะปาปาเปาโลที่ 6 ได้ยืนยันว่า “เป็นไปไม่ได้ที่บุคคลที่ยอมรับพระวาจา และอุทิศตนให้กับอาณาจักรพระเจ้า จะไม่กลายเป็นพยานถึงพระวาจาและประกาศพระวาจานั้นต่อไป” (EN.24)

⁷ มรณสักขี (Martyr) คือผู้ยอมรับการทรมานจากความตายแต่ไม่ยอมละทิ้งความเชื่อของศาสนา

5. วิธีการเจริญชีวิตตามพระวาจาของพระเจ้า

5.1 ความก้าวหน้าในความรู้และความเข้าใจพระคัมภีร์ที่บันทึกพระวาจาของพระเจ้า ตลอดเวลาหลายศตวรรษที่ผ่านมา พระศาสนจักรได้ก้าวหน้าในความรู้และความเข้าใจพระคัมภีร์ โดยวิธีการต่างๆ ดังนี้

1. อาศัยการร่ำฟังพิจารณาและการศึกษาของบรรดาผู้ที่มีความเชื่อที่เก็บรักษาสิ่งเหล่านี้ไว้ในจิตใจ (DV 8; ลก 2:19, 5) อาศัยความสว่างจากพระจิตเจ้า และความมานะพยายามของผู้มีความเชื่อ นักพระคัมภีร์และนักเทววิทยาได้ศึกษาอย่างก้าวหน้าในความเข้าใจพระคัมภีร์อย่างลึกซึ้งเพื่อให้พระคัมภีร์เป็นอาหารเลี้ยงดูประชากรของพระเจ้าอย่างเกิดผล และมีใช้อาศัยการศึกษาอย่างเดี่ยวแต่อาศัยการร่ำฟังพิจารณา และการนำไปปฏิบัติในชีวิตประจำวัน และนำประสบการณ์มาแบ่งปันให้กับผู้อื่น (DV 23-24: GS 62)

2. อาศัยความเข้าใจอย่างลึกซึ้งเกี่ยวกับความจริงทางจิตใจที่มาจากประสบการณ์ (DV 8) บรรดาคริสตชนผู้โดดเด่นในการเจริญชีวิตตามพระวาจาของพระเจ้า ได้แก่ พวกนักบุญที่มีชีวิตสนิทสัมพันธ์กับพระเจ้า และมีการหยั่งรู้ในเรื่องพระเจ้าและชีวิตจิต ประสบการณ์ของบรรดานักบุญได้ช่วยเพิ่ม

ความรู้ความเข้าใจพระคัมภีร์ ให้กับพระศาสนจักร และพวกคริสตชนมากขึ้น

3. อาศัยการประกาศสอนของบรรดาผู้รับตำแหน่งพระสังฆราชต่อๆ มา ซึ่งได้รับพระพรพิเศษที่จะประกันความจริง (DV 10) คำเทศน์สอนของบรรดาพระสังฆราชเกี่ยวกับการดำเนินชีวิตในโลกปัจจุบัน เช่น คำสอนด้านสังคม⁸ ด้านศีลธรรม เป็นต้น

5.2 พระคัมภีร์ในชีวิตคริสตชน

1. ในพิธีกรรม โดยเฉพาะวจนพิธีกรรมในพิธีบูชามิสซา สังคายนาวาติกันที่ 2 ได้จัดให้มีการปรับปรุงและจัดบทอ่านจากพระคัมภีร์อย่างเหมาะสมและต่อเนื่องใหม่ “เพื่อให้คริสตชนจะได้รับการเลี้ยงจากโต๊ะพระวาจาของพระเจ้า”(DV 21) ในพิธีทำวัตร บทอ่านจากพระคัมภีร์ก็ได้รับการปรับปรุงจัดใหม่อย่างเหมาะสมเช่นเดียวกัน

2. การเทศน์และการสอนคำสอน ศาสนบริการเกี่ยวกับพระวาจา ซึ่งหมายถึงการเทศน์สอนตามหน้าที่อภิบาล การสอนคำสอนและการอบรมตามนัยพระคริสตธรรมทุกอย่างซึ่งมีการเทศน์ในมิสซาเป็นส่วนสำคัญอย่างพิเศษนั้น จะต้องได้รับการหล่อเลี้ยงอย่างดีและเจริญเติบโตอย่างศักดิ์สิทธิ์ อาศัยพระวาจาจากพระคัมภีร์เอง (DV 24)

⁸ สมเด็จพระสันตะปาปา จอห์นปอลที่ 2 พระสมณสาสน์เรื่องความห่วงใยเรื่องสังคม ข้อ 8 คำสอนด้านสังคมของพระศาสนจักร

3. ในการภาวนา คริสตชนสามารถใช้พระคัมภีร์สำหรับภาวนาได้ทั้งส่วนตัวและส่วนรวม ในด้านส่วนตัวภาวนาอาศัยพระคัมภีร์ทำได้หลายรูปแบบ เช่น แบบเบเนดิกตินที่เรียกว่า *Lectio divina* มีการอ่านพระคัมภีร์ การรำพึงภาวนา จิตภาวนา และนำพระวาจาไปปฏิบัติในชีวิต เป็นต้น ในด้านส่วนรวมกลุ่มคริสตชนหรือกลุ่มกระบวนกรชีวิตจิตในพระศาสนจักรจะมีการรวมกลุ่มเพื่อภาวนาและอ่านพระคัมภีร์ และแบ่งปันพระวาจาหรือประสบการณ์จากการเจริญชีวิตตามพระวาจาแก่กันและกัน

4. ในชีวิตประจำวัน ในชีวิตส่วนตัว คริสตชนสามารถนำพระวาจาตอนใดตอนหนึ่งไปปฏิบัติในชีวิตประจำวันได้ ในชีวิตส่วนรวม กลุ่มคริสตชนหรือกลุ่มกระบวนกรชีวิตจิตของพระศาสนจักรได้เสนอวิธีการต่างๆ ในการฝึกปฏิบัติตามพระวาจาของพระเจ้า เช่น นำพระวาจาตอนใดตอนหนึ่งมาให้สมาชิกได้เจริญชีวิตตามในเวลาที่กำหนด เช่น 1 สัปดาห์ หรือ 1 เดือน เป็นต้น และเมื่อมีการประชุมพบปะกันถ้าใครมีประสบการณ์การเจริญชีวิตตามพระวาจานั้น ก็นำประสบการณ์นั้นมาแบ่งปันกันเพื่อช่วยกันให้ก้าวหน้าในชีวิตคริสตชน

6. ตัวอย่างของผู้ปฏิบัติตามพระวาจาของพระเจ้า

ในประวัติศาสตร์ของพระศาสนจักรได้มีบรรดาคริสตชนหลายคนที่ยุติศตนเจริญชีวิตตามพระวาจาของพระเจ้า และพระวาจาของพระเจ้าได้ปฏิบัติเปลี่ยนแปลงชีวิตของพวกเขาเหล่านี้อย่างถอนรากถอนโคน ทำให้เป็นศาสนิกชนที่แท้จริงของพระเยซูคริสต์ เช่น พวกอัครสาวกและพวกศาสนิกชนรุ่นแรกๆ และสมัยต่อมา กลุ่มคริสตชนแรกเริ่มที่บันทึกในหนังสือกิจการอัครสาวก เป็นพวกคริสชนที่พยายามเจริญชีวิตตามแบบอย่างและคำสอนของพระเยซูคริสต์ มีความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน ร่วมภาวนาและพิธีบูชามิสซาร่วมกัน รักและช่วยเหลือกันรับใช้กันและกัน แบ่งปันประสบการณ์และสิ่งของแก่กันและกัน ร่วมแก้ปัญหาในกลุ่มของตน เจริญชีวิตด้วยความเชื่อ ความจริงใจ และด้วยความยินดี จำนวนสมาชิกของกลุ่มได้เพิ่มขึ้น (กจ 2:44-47; 4:32-37; 5:1-11; 6:1-7)

บรรดานักบุญเป็นผู้เจริญชีวิตตามพระวาจาของพระเจ้า เช่น นักบุญแอนโทนีแห่งอียิปต์ (ค.ศ.251-356) เมื่อท่านอายุ 20 ปี ได้ฟังพระวรสารตอนที่พระเยซูเจ้าตรัสกับเศรษฐีหนุ่ม “ถ้าท่านอยากเป็นคนดีอย่างสมบูรณ์จงไปขายทุกสิ่งที่มีมอบเงินให้คนยากจน และท่านจะมีขุมทรัพย์ในสวรรค์

แล้วจึงติดตามเรามาเถิด” (มธ 19:21) ท่านได้ปฏิบัติตามพระวาจานี้โดยได้มอบทรัพย์สมบัติส่วนหนึ่งให้กับน้องสาวของท่านและนำอีกส่วนแบ่งปันกับคนยากจน จากนั้นท่านไปเจริญชีวิตสันโดษในทะเลทราย ทำงานภาวนา และอ่านพระคัมภีร์ มีชีวิตศักดิ์สิทธิ์เป็นตัวอย่างของนักพรต

ในสมัยต่อมา **นักบุญฟรังซิสแห่งอัสซีซี** (ค.ศ.1182-1226) พร้อมกับเพื่อนๆ ท่านได้เจริญชีวิตตามพระวาจาจากพระวรสาร “จงไปประกาศว่าอาณาจักรสวรรค์ใกล้เข้ามาแล้ว จงรักษาคนเจ็บไข้ จงปลุกคนตายให้กลับคืนชีพ จงรักษาคนโรคเรื้อนให้สะอาด จงขับไล่ปีศาจให้ออกไป ท่านได้รับมาโดยไม่เสียค่าตอบแทนก็จงให้เขาโดยไม่รับค่าตอบแทนด้วย อย่าหาเหรียญทอง เหรียญเงิน หรือเหรียญทองแดงใส่ในไห เมื่อเดินทางอย่ามียาม อย่ามีเสื้อสองตัว อย่าสวมรองเท้า อย่าถือไม้เท้า เพราะคนงานย่อมมีสิทธิได้รับอาหารอยู่แล้ว เมื่อท่านเข้าไปในเมืองหรือหมู่บ้าน จงดูว่าผู้ใดที่นั่นเป็นผู้เหมาะสมที่จะต้อนรับท่าน แล้วจงพักอยู่กับเขาจนกว่าท่านจะจากไป เมื่อท่านเข้าไปในบ้านใดจงให้พรแก่บ้านนั้น ถ้าบ้านนั้นสมควรได้รับพร จงให้สันติสุขของท่านมาสู่บ้านนั้น ถ้าบ้านนั้นไม่สมควรได้รับพร จงให้สันติสุขกลับมาหาท่าน” (มธ 10:7-13) ท่านปฏิบัติตามพระวาจาตามตัวอักษรโดยเฉพาะการ

ปฏิบัติคุณธรรมความยากจนตามคำแนะนำแห่งพระวรสาร ชีวิตของท่านก้าวหน้าสู่ความศักดิ์สิทธิ์จนได้รับการประกาศเป็นนักบุญ

นักบุญอิกญาซีโอแห่งโลโยลา (ค.ศ. 1491-1556) ได้ถามเพื่อนนักศึกษารุ่นน้องของท่านคือนักบุญฟรังซิสเซเวียร์ว่า “จะเป็นประโยชน์อะไรแก่นุชย์ที่ได้ทั้งจักรวาลเป็นกรรมสิทธิ์แต่ต้องเสียชีวิต จะนำอะไรไปแลกเอาชีวิตของตนกลับคืนมา” (มธ 16:26) ทำให้นักบุญฟรังซิสได้กลับใจและอุทิศชีวิตรับใช้พระเจ้าในการแพร่ธรรม

นักบุญเทเรซาแห่งลิสีเอร์ (ค.ศ. 1873-1897) ได้เจริญชีวิตอย่างศักดิ์สิทธิ์และสิ้นชีวิตเมื่ออายุ 24 ปี ได้เป็นนักบุญที่สำคัญของพระศาสนจักร ท่านเจริญชีวิตตามพระวรสาร โดยเฉพาะตามบัญญัติแห่งความรัก การมีจิตใจเหมือนเด็กที่ซื่อๆ และวางใจในความรักของพระเจ้า “ปล่อยให้เด็กเล็กๆ มาหาเราเถิด อย่าห้ามเลย เพราะอาณาจักรสวรรค์เป็นของคนที่เหมือนเด็กเหล่านี้ พระองค์ทรงปกพระหัตถ์ให้เด็กเหล่านั้นแล้ว จึงเสด็จไปจากที่นั่น” (มธ 19:14; มก 10:14-15; ลก 9:47; 18:16-17)

พระมารตามารีย์ ตัวอย่างของผู้เจริญชีวิตตามพระวาจาของพระเจ้า พระนางเจริญชีวิตอย่างเรียบง่าย รักการภาวนา รักการฟังและปฏิบัติตามพระวาจา มอบตนถวายแด่พระเจ้า พระนางได้ตอบสนองการ

เรียกของพระเจ้าให้เป็นมารดาของพระผู้ไถ่
“ข้าพเจ้าเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้า ขอให้ไป
ไปกับข้าพเจ้าตามวาจาของท่านเถิด” (ลก 1:
38) และบทเพลงสรรเสริญที่มีเนื้อหาจาก
พระคัมภีร์ แสดงว่าพระมารดามารีย์ได้ค้น
เคยและหล่อเลี้ยงชีวิตจิตอาศัยพระคัมภีร์
เสมอ พระมารดามารีย์ได้ให้กำเนิดพระเยซูเจ้า
ผู้เป็นพระวจนาตถ์ พระมารดามารีย์จึงเป็น
ตัวอย่างของผู้เจริญชีวิตตามพระวาจาของ
พระเจ้า และแบ่งปันพระวาจานั้นแก่ทุกคน

- J.B. Bauer. (1970). *Encyclopedia of Biblical Theology*. London: Sheed and Ward.
- M. Downey. (1993). *The New Dictionary of Catholic Spirituality*. Minnesota: Thelturgical press.
- Catechism of the Catholic Church*. (1994). London: Geoffrey Chapman.
- Pasquale Foresi. (1974). *God among men*. London: New City.
- Chiara Lubic. (1981). *The Word of Life*. London: New City.
- Jerome Kodell OSB. (1978). *Responding to the word: A Biblical Spirituality*. New York: Alba house.
- Jerome Kodell OSB. (1985). *The Catholic Biblical Study Handbook*. Michigem: Servant Book.
- PHEME Perkins. (1981). *Hearing the Parables of Jesus*. New York: Paulist Press.
- Kevin O'Sullivan O.F.M. (1979). *Living Parables*. Chicago: Franciscan Herald Press.
- สมเด็จพระสันตะปาปา จอห์นปอลที่ 2. (1987). พระสมณสาสน์ ความห่วงใยเรื่องสังคม *Sollicitu do Rei Socialis*. (ม.ป.ท.).
- สมเด็จพระสันตะปาปา จอห์นปอลที่ 2. (1990). พระสมณสาสน์ พันธกิจขององค์พระผู้ไถ่ *Redemptolis Missio*. (ม.ป.ท.).
- สมเด็จพระสันตะปาปา เปาโลที่ 6. (1975). พระสมณสาสน์ การประกาศพระวรสารในโลก *ปัจจุบัน Evangelii Nuntial*. (ม.ป.ท.).
- สหพันธ์สภาพระสังฆราชแห่งเอเชีย (FABC). (2531). ศาสนจักรในเอเชียกับการพัฒนา. กรุงเทพฯ: สภาคาทอลิกแห่งประเทศไทยเพื่อการพัฒนา.
- เอกสารสังคายนาวาติกันที่ 2 พระธรรมนูญว่าด้วยพระศาสนจักร. (1968). กรุงเทพฯ: การพิมพ์คาทอลิกแห่งประเทศไทย.
- เอกสารสังคายนาวาติกันที่ 2 พระธรรมนูญเรื่องการเผยความจริงของพระเจ้า. (1968). กรุงเทพฯ: การพิมพ์คาทอลิกแห่งประเทศไทย.

(หมวดชีวิตด้านจิตใจ)

เจริญชีวิตในพระคริสต์: มีชีวิตในพระวาจาของพระองค์

ดร.สุภาวดี นัมคณิสสรณ์

บทนำ

อันอ้อยตาลหวานลิ้นแล้วสิ้นซาก
แต่ลมปากหวานหูไม่รู้หาย
แม้เจ็บอื่นหมิ่นแสนจะแคลนคลาย
เจ็บจนตายเพราะเหน็บให้เจ็บใจ

กลอนที่ผู้เขียนยกมาข้างต้นนี้มาจากเพลงยาวถวายโอวาทของท่านสุนทรภู่ ซึ่งเป็นกวีเอกของไทย โดยท่านได้กล่าวถึงเรื่องของคำพูดเอาไว้ว่า ไม่มีความหวานใดๆ ที่จะสามารถสร้างความพึงพอใจให้กับคนเราได้เท่ากับคำพูดที่หวานหูเพียงไม่กี่คำ และในขณะเดียวกัน ก็ไม่มีอาวุธใดๆ ที่จะ

สามารถฆ่าคนให้ตายทั้งเป็นได้เท่ากับคำพูด เพียงไม่กี่คำเช่นกัน ตัวอย่างที่กล่าวมานี้ย่อมแสดงให้เห็นถึงความสำคัญของคำพูดได้เป็นอย่างดี

จากประสบการณ์ของหลายคน ที่ประสบความสำเร็จในชีวิต บางคนนั้นก็เกิดขึ้นเนื่องมาจากการที่เขาได้มีโอกาสได้ยินได้ฟังคำพูดเพียงไม่กี่คำหรือไม่กี่ประโยค และในทางตรงกันข้าม คำพูดเพียงไม่กี่คำหรือไม่กี่ประโยคนี้อาจก็ทำให้คนบางคนประสบกับความล้มเหลวในชีวิตได้เช่นกัน เพราะคำพูดบางคำ บางประโยค เมื่อได้ยิน ได้ฟังแล้ว ทำให้ผู้ฟังเกิดความรู้สึกท้อแท้ สิ้นหวัง ใน

อาจารย์อาวุโสประจำศูนย์จริยธรรมวิชาชีพ มหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ

ขณะที่บางถ้อยคำ บางประโยคเมื่อได้ยินได้ฟังแล้วให้ความรู้สึกที่ดีเหมือนเป็นน้ำทิพย์ชโลมใจ เมื่อได้ยินได้ฟังครั้งใดก็มีแต่ความสุขและเต็มไปด้วยความหวังและพลังใจ

คริสตชนมีความเชื่อว่าพระเจ้าตรัสกับมนุษย์ผ่านทางหนังสือพระคัมภีร์ ถ้อยคำในพระคัมภีร์จึงเป็นถ้อยคำที่มีความไพเราะอ่อนหวาน และมอบแนวทางในการใช้ชีวิตที่ดีและงดงามให้แก่มนุษย์เพราะทุกถ้อยคำในพระคัมภีร์นั้นได้บรรจุความรักอันเปี่ยมล้นที่พระเจ้าทรงมีต่อมนุษย์เอาไว้

พระคัมภีร์: พระวาจาของพระเจ้า

คริสตชนทุกคนมีความเชื่อว่า พระคัมภีร์เป็นพระวาจาที่พระเจ้าตรัสกับมนุษย์ ดังนั้น การตั้งใจอ่านพระคัมภีร์ตามจิตตารมณ์แห่งความเชื่อนี้ก็ จะทำให้เราได้รับคำสอนหรือกำลังใจจากพระวาจาเป็นแนวทางในการดำเนินชีวิตของเรา

เมื่อกล่าวถึงพระคัมภีร์ (The Bible) สำหรับคริสตชนแล้วถือว่าเป็นหนังสือศักดิ์สิทธิ์ เพราะได้บันทึกพระวาจาและเรื่องราวที่เกี่ยวกับกิจการที่พระเจ้าได้ตรัสหรือได้ทรงกระทำกับมนุษย์โดยเฉพาะกับชนชาติอิสราเอล พระเจ้าทรงใช้ภาษาของมนุษย์ตรัสกับเรา พระองค์ทรงใช้มนุษย์เป็นผู้เขียนมนุษย์ที่พระองค์ทรงใช้เป็นเครื่องมือในการเขียนพระคัมภีร์ก็มีใช้มีเพียงคนเดียวหรือเขียนขึ้นในระยะเวลาสั้นๆ เพียงสมัยหนึ่ง

สมัยเดียว แต่ได้ใช้เวลาอันยาวนานไม่ต่ำกว่า 1,000 ปี ดังนั้น พระคัมภีร์จึงมิใช่เป็นหนังสือเพียงเล่มเดียวแต่เป็นหนังสือหลายๆ เล่มซึ่งแต่ละเล่มก็จะมีลีลา แบบแผน และเนื้อหาที่มีความแตกต่างกันออกไป แต่หนังสือทั้งชุดนี้ก็เป็นหนังสือศักดิ์สิทธิ์ เพราะผู้เขียนแต่ละท่านล้วนได้รับการดลใจจากพระเจ้าให้เขียนขึ้นทั้งสิ้น พระคัมภีร์จึงเป็นหนังสือของพระเจ้า แต่ก็ยังเป็นหนังสือของมนุษย์เช่นกัน

พระคัมภีร์แบ่งออกเป็นสองภาค ถ้าเขียนขึ้นมาก่อนสมัยพระเยซูเจ้า เรียกว่าพระธรรมเก่าหรือพันธสัญญาเดิม เพราะเป็นเรื่องของประชาชาติอิสราเอล ส่วนหนังสือที่เขียนขึ้นภายหลังสมัยพระเยซูเจ้า เรียกว่าพระธรรมใหม่ หรือพันธสัญญาใหม่

ในบรรดาข้อเขียนทั้งหลายในพระคัมภีร์ พระวรสารเป็นหนังสือที่มีความโดดเด่น ทั้งนี้ก็เพราะว่าพระวรสารเป็นพยานที่สำคัญถึงพระชนมชีพและคำสั่งสอนของพระเยซูคริสตเจ้าผู้ทรงรับสภาพเป็นมนุษย์และทรงเป็นพระผู้ไถ่ของเรา พระศาสนจักรยืนยันอย่างมั่นคงเสมอมาในทุกยุคทุกสมัยว่าพระวรสารทั้งสี่ โดย มัทธิว มาระโก ลูกา และยอห์น นั้นได้บันทึกเหตุการณ์ทางประวัติศาสตร์จริงๆ และพระวรสารทั้งสี่ยังบอกให้รู้ถึงสิ่งที่พระเยซูคริสตเจ้าพระบุตรของพระเจ้าทรงกระทำ และทรงสั่งสอนจริงๆ เพื่อความรอดนิรันดร์ของมนุษย์ ขณะ

**พระคัมภีร์ไม่ต้องการปรีชาญาณของมนุษย์
เพื่อจะเข้าใจได้ แต่ต้องการ
การเปิดเผยจากพระจิตเจ้า
เพื่อจะได้ค้นพบความหมายที่แท้จริง
ซึ่งจะนำผลประโยชน์มาให้เราอย่างมากมาย**

ที่ยังทรงดำรงพระชนม์อยู่ในท่ามกลางมนุษย์ จนกระทั่งในวาระที่พระองค์เสด็จไปสวรรค์ ท่านเหล่านั้นได้เขียนเรื่องราวของพระเยซูคริสต์เจ้าจากความทรงจำของตน และจากคำยืนยันของ “ผู้ที่เปี่ยมพยานรู้เห็นและประกาศพระวาจาามาตั้งแต่แรกได้ถ่ายทอดเหตุการณ์เหล่านี้ให้เราารู้แล้ว ข้าพเจ้าจึงตกลงใจค้นคว้าเรื่องราวทั้งหมดตั้งแต่ต้นอย่างละเอียดแล้วเรียบเรียงตามลำดับเหตุการณ์อีกครั้งหนึ่งสำหรับท่านด้วย ท่านเธอฟีลิสที่เคารพ เพื่อท่านจะได้รู้ว่าคำสอนที่ท่านรับมานั้น เป็นความจริง” (ลก 1:2-4)

พระเยซูคริสต์เจ้าทรงเปี่ยมด้วยความรักและความเมตตา

ท่านนักบุญเยโรมได้สอนด้วยความมั่นใจเอาไว้ว่า “การไม่รู้จักพระคัมภีร์คือการไม่รู้จักพระคริสต์เจ้า” ซึ่งคำสอนของท่านนั้นเป็นความจริง ทั้งนี้ก็ดังที่คริสตชนได้

ทราบกันดีแล้วว่า พระคัมภีร์นั้นได้บันทึกถึงเรื่องราวชีวิตตลอดจนคำสั่งสอนของพระเยซูคริสต์เจ้าเอาไว้ ดังนั้น การอ่านพระคัมภีร์จึงช่วยให้เรารู้จักพระองค์ ส่วนท่านนักบุญยอห์น ครีโซสโตม กล่าวว่า “พระคัมภีร์ไม่ต้องการปรีชาญาณของมนุษย์เพื่อจะเข้าใจได้ แต่ต้องการ การเปิดเผยจากพระจิตเจ้า เพื่อจะได้ค้นพบความหมายที่แท้จริงซึ่งจะนำผลประโยชน์มาให้เราอย่างมากมาย” ดังนั้น สำหรับผู้ที่มีความเชื่อ เมื่อพระจิตแห่งความจริงทำงานอย่างมีประสิทธิภาพแล้วเราก็จะสามารถเข้าใจถึงพระวาจาของพระเจ้า

ในตอนต้นของพระวรสารทั้งสี่จะเห็นว่า พระเยซูคริสต์เจ้าทรงเลือกรับพิธีล้างจากยอห์นแบปติสต์ บางคนจึงคิดว่าพระเยซูคริสต์เจ้าจะเป็นผู้มารับหน้าที่แทนยอห์น แต่พระองค์กลับเลือกที่จะไปตามหาและช่วยเหลือคนจน คนบาปและคนเจ็บป่วย

กลุ่มคนที่พระเยซูคริสต์เจ้าให้ความสำคัญเป็นพิเศษนั้น ในพระวรสารจะใช้คำศัพท์หลายคำเรียก เช่น คนจน คนตาบอด คนง่อย คนพิการ คนโรคเรื้อน คนอดอยาก คนน่าสมเพช โสเภณี คนเก็บภาษี คนผีสิง คนถูกเบียดเบียน คนถูกกดขี่ ผู้ถูกจองจำ ผู้ตรากตรำและแบกแอกหนัก ผู่งชน คนสุดท้าย ทารก เป็นต้น

ในสมัยของพระเยซูคริสต์เจ้า “คนจน” หมายถึงคนที่ขัดสนในทางเศรษฐกิจ ซึ่งคนจนพวกแรกก็คือคนขอทานซึ่งพวกนี้ป่วยเป็นโรคหรือพิการและจำเป็นต้องขอทาน เพราะไม่สามารถที่จะหางานทำ และไม่มีญาติที่จะให้ความช่วยเหลือจึงมีหนทางเดียวที่จะหาเลี้ยงตนเองได้นั่นก็คือการขอทาน ฉะนั้น คนตาบอด คนใบ้หูหนวก คนง่อย คนพิการ คนโรคเรื้อนต่างก็ต้องขอทานทั้งสิ้น ส่วนแม่หม้ายและเด็กกำพร้าก็เป็นคนที่ไม่มีความหวังและในสังคมสมัยนั้นก็ไม่มีทางทำมาหากิน ต้องพึ่งพาคนใจบุญ ความทุกข์ทรมานของคนจนนั้นนอกจากทางด้านร่างกายแล้วยังมีความทุกข์ที่มากกว่าความทุกข์ทางกาย นั่นก็คือความอาย ทั้งนี้ก็เพราะว่า คนที่มีความยากจนทางเศรษฐกิจนั้นจะต้องคอยพึ่งพาความเมตตาสงสารจากคนอื่นจึงทำให้รู้สึกขายหน้ามาก ในทางตะวันออกกลางเกียรติและศักดิ์ศรีถือว่าเป็นสิ่งที่มีความสำคัญยิ่ง

กว่าอาหาร ทั้งนี้ก็เพราะว่า เงินทอง อำนาจ และความรู้ทำให้คนมีเกียรติและฐานะ เพราะมันสามารถทำให้เขาสามารถที่จะทำอะไรให้คนอื่นได้ ส่วนคนยากจนนั้นก็ต้องคอยพึ่งพาผู้อื่นอีกทั้งยังไม่สามารถที่จะเป็นที่พึ่งให้ใครได้ด้วย คนเหล่านี้จึงถือได้ว่าเป็นคนที่อยู่ในระดับต่ำสุดในสังคม ไร้ซึ่งเกียรติและศักดิ์ศรี มีชีวิตที่ไร้ความหมาย

ดังนั้น คำว่า คนจน จึงรวมไปถึงกลุ่มคนที่ถูกกดขี่ คนที่ต้องพึ่งพาความเมตตาของผู้อื่นและคำคำเดียวกันนี้เองก็ได้นำมาใช้กับคนที่ต้องพึ่งพาความเมตตาจากพระเจ้า ซึ่งเรียกว่าผู้มีใจยากจน (มธ 5:3)

ส่วนคนบาป หมายถึงใครก็ตามที่ออกนอกทางแห่งพระบัญญัติและขนบธรรมเนียมของชนชั้นกลาง ซึ่งคนพวกนี้ก็จะถูกจัดให้อยู่ในชนชั้นเดียวกับ คนจน ซึ่งกลุ่มคนพวกนี้ก็ได้แก่ พวกโสเภณี พวกคนเก็บภาษีซึ่งถือว่าเป็นพวกคนโกงเพราะเขาเป็นผู้กำหนดว่าจะเก็บภาษีเท่าไรและจะเอาส่วนแบ่งเท่าไร พวกนี้ส่วนมากจะเป็นคนที่ไม่ซื่อสัตย์ กลุ่มคนบาปนี้ก็ยังรวมถึงพวกโจร นักการพนัน พวกคนเลี้ยงสัตว์โดยทั่วไปที่จะนำสัตว์เข้าไปเลี้ยงในที่ของผู้อื่นและยังยกยอกเอาผลประโยชน์จากผู้เลี้ยงอีกด้วย

ในพระวรสารทั้งสี่ต่างก็ได้กล่าวถึงความรักและความเมตตาของพระเยซูคริสต์เจ้า แต่ก็จะมีจุดเน้นที่แตกต่างกัน ซึ่งผู้เขียนก็

จะขอเริ่มพิจารณาจากพระวรสารของมัทธิว เป็นอันดับแรก พระวรสารของมัทธิวได้บันทึกเรื่องราวของการเรียกมัทธิว มาเป็นศิษย์ของพระเยซูคริสต์เจ้าเอาไว้ว่า “ขณะที่พระเยซูเจ้าทรงดำเนินไปจากที่นั่น ทรงเห็นชายคนหนึ่งชื่อมัทธิวกำลังนั่งอยู่ที่ด่านภาษี จึงตรัสสั่งเขาว่า “จงตามเรามาเถิด” เขาก็ลุกขึ้นตามพระองค์ไป” (มธ 9:9) ในการเรียกครั้งนี้เป็นการแสดงออกอย่างชัดเจนที่สุดถึงกิจการแห่งความเมตตาของพระเจ้าที่ผ่านทางพระเยซูคริสต์เจ้า ทั้งนี้ก็เพราะว่าพระเยซูคริสต์เจ้าต้องการที่จะให้พวกฟาริสีเข้าใจว่าพระเจ้าทรงพอพระทัยคนที่อ่อนแอและคนบาป การนั่งร่วมโต๊ะอาหารกับคนเก็บภาษีและคนบาปของพระเยซูคริสต์เจ้านั้นจึงเป็นกิจการที่แสดงถึงความเมตตาของพระเจ้า พวกฟาริสีต่างก็แสดงความไม่พอใจและตั้งคำถามอย่างมากมาย เมื่อพระเยซูคริสต์เจ้าได้ยินดังนั้น จึงตรัสตอบว่า “คนสบายดีย่อมไม่ต้องการหมอ แต่คนเจ็บไข้ต้องการ จงไปเรียนรู้ความหมายของพระวาจาที่ว่า ‘เราพอใจในความเมตตาการุณย มิใช่พอใจในเครื่องบูชา เพราะเราไม่ได้มาเพื่อเรียกคนชอบธรรม แต่มาเพื่อเรียกคนบาป’” (มธ 9:12-13) พระเยซูคริสต์เจ้าต้องการจะบอกกับพวกฟาริสีว่า การปฏิบัติต่อผู้อื่นด้วยความรักและเมตตาเป็นสิ่งที่พระเจ้าทรงต้องการ พระองค์มิได้ต้องการ

ให้เราทำเพียงแค่เป็นการปฏิบัติตามจารีตพิธีหรือการถวายบูชาเท่านั้น

นอกจากนี้พระเยซูคริสต์เจ้ายังต้องการที่จะสอนต่อไปอีกว่า ไม่ใช่คนป่วยทุกคนที่จะได้รับการรักษาและไม่ใช่คนบาปทุกคนที่จะได้รับการอภัย เฉพาะผู้ที่มีความเชื่อในพลังอำนาจของพระเยซูคริสต์เจ้าเท่านั้นที่จะได้รับการรักษาและได้รับการอภัย ดังตัวอย่างของคนตาบอดสองคนที่ตามพระองค์ไปแล้วร้องตะโกนว่า “โอรสของกษัตริย์ดาวิด โปรดเมตตาเราเถิด” (มธ 9:21) และก่อนที่พระองค์จะรักษาพวกเขาพระองค์ตรัสถามว่า “ท่านเชื่อว่าเราทำเช่นนั้นได้หรือไม่” และเมื่อพระองค์ได้ยินคำยืนยันในความเชื่อของพวกเขาแล้ว พระองค์จึงรักษาพวกเขาโดยกล่าวว่า “จงเป็นไปตามที่เชื่อเถิด” (มธ 9:29) จากพระวรสารตอนนี้แสดงให้เห็นว่า ความเชื่อในพระเยซูคริสต์เจ้านั้นเป็นเงื่อนไขที่จำเป็นที่จะต้องมาก่อนที่จะได้รับความเมตตาจากพระเจ้า

ในการแสดงความรักและความเมตตาของพระเยซูคริสต์เจ้านั้นมิได้จำกัดอยู่เฉพาะกับบุคคลเท่านั้นแต่ยังรวมไปถึงฝูงชนทั่วไปด้วย พระวรสารของมัทธิวได้เล่าเรื่องนี้ไว้ว่า “พระเยซูเจ้าเสด็จไปตามเมืองและตามหมู่บ้าน... เมื่อพระองค์ทรงเห็นประชาชนก็ทรงสงสาร เพราะคนเหล่านั้นเหน็ดเหนื่อยและท้อแท้ประดุจฝูงแกะที่ไม่มีคนเลี้ยง”

(มธ 9:36) ความเมตตาสงสารของพระเยซูคริสต์เจ้าที่มีต่อคนที่เหน็ดเหนื่อยและท้อแท้ นี่เองที่ทำให้พระองค์ได้ทรงเรียกบรรดาศิษย์ของพระองค์มาแล้วทรงประทานอำนาจให้เขาขับไล่ปีศาจและให้รักษาโรคและความเจ็บไข้ได้ทุกชนิด (มธ 10:1)

เทียบเรื่องคนไข้ที่ได้รับความเมตตา (มธ 18:23-34)

พระวรสารของมาระโกและลูกา “ความรักและความเมตตาของพระเจ้า” ก็ยังคงพบได้ทั่วไปตลอดพระวรสารของมาระโกนับตั้งแต่เริ่มต้นจนจบเราจะได้พบ

พระเยซูคริสต์เจ้าคือ ความสมบูรณ์ของกฎบัญญัติ เพราะพระองค์ทรงเปี่ยมไปด้วยความรัก และความเมตตา

จากการศึกษาพระวรสารของมัทธิวสามารถสรุปได้ว่า ความรักและความเมตตาเป็นหัวใจของกฎบัญญัติและพระเยซูคริสต์เจ้าก็คือความสมบูรณ์ของกฎบัญญัติเพราะพระองค์ทรงเปี่ยมไปด้วยความรักและความเมตตาของพระเจ้าและพระองค์ก็ยังทรงมีพลังอำนาจที่จะประทานความเมตตาให้แก่ผู้อื่น นอกจากนี้พระองค์ก็ยังทรงเตือนบรรดาผู้ที่ติดตามพระองค์ว่าพวกเขาจะได้รับ ความเมตตาจากพระเจ้ายกต่อเมื่อพวกเขาแสดงความเมตตานี้ต่อเพื่อนพี่น้องในชีวิตประจำวันของพวกเขา ก่อน ดั่งนิทานเปรียบ

ภาพของพระเยซูคริสต์เจ้าที่ทรงรักษาคนป่วยจำนวนมาก เช่น การรักษาแม่ยายของเปโตร (มก 1:29-31) การรักษาคนเป็นโรคเรื้อน (มก 1:40-42) การรักษาคนเป็นอัมพาต (มก 2:3-12) พระวรสารของมาระโกยังประกอบด้วยเรื่องเล่าในการทำอัศจรรย์อีกหลายเรื่องที่พระเยซูคริสต์เจ้าทรงกระทำเพื่อรักษาประชาชนที่ประสบเคราะห์กรรม ไม่ว่าจะเป็นความเจ็บป่วยและถูกปีศาจสิง โดยได้แสดงให้เห็นถึงความรักความเมตตาของพระเจ้าที่มีต่อพวกเขา เช่น การรักษาหญิงตกเลือดเรื้อรัง (มก 5:23-34) การปลุก

บุตรหญิงของโยริสให้สินซีฟ (มก 5:35-42) การรักษาคนถูกผีสิง (มก 9:15-29) เป็นต้น และเมื่อหลังจากที่พระเยซูคริสต์เจ้าทรงกลับคืนพระชนมชีพแล้ว บรรดาศิษย์ของพระองค์ก็ออกไปเทศนาข่าวดีแก่นานาชาติ พระเยซูคริสต์เจ้าก็ยังได้ทรงมอบอำนาจในการรักษาคนเจ็บป่วยและขับไล่ผีในนามของพระองค์ให้แก่พวกเขาด้วย (มก 16: 15-18) สิ่งที่พระองค์ทรงกระทำนี้แสดงให้เห็นถึงความรักและความเมตตาที่พระเยซูคริสต์เจ้าทรงมีต่อมนุษย์ทุกคน

ส่วนในพระภารกิจต่างๆ ของพระเยซูคริสต์เจ้า ตามการนำเสนอของลูกานั้นก็เป็นการกิจที่เต็มเปี่ยมไปด้วยความรักและความเมตตาที่มีต่อคนยากจนและคนที่ต้องการความช่วยเหลือ แม้โลกจะดูถูกคนจนและคนขัดสนแต่พระองค์กลับประกาศว่า คนที่ถูกกดขี่ข่มเหงนี้เองที่จะเป็นผู้ที่ได้รับพระพร คำประกาศนี้พระองค์ทรงยืนยันในบทเทศน์บนภูเขา (ลก 6:20-22) และบทเทศน์ของพระองค์นี้ก็ได้รับการยืนยันอย่างชัดเจนในอุปมาเรื่องเศรษฐีกับคนจนที่ชื่อลาซารัส (ลก 16:19-31)

พระเยซูคริสต์เจ้ายังทรงสอนบรรดาศิษย์ไม่ให้แก่งแย่งกันว่าใครจะเป็นใหญ่กว่ากันแต่ให้ดำรงตนอยู่ในความสุภาพ และดำรงตนอยู่ในความบริสุทธิ์และซื่อแบบเด็กๆ “เพราะผู้ใดที่เล็กที่สุดในพวกท่านผู้นั้นย่อมเป็นผู้ยิ่งใหญ่ที่สุด” (ลก 9: 47-48)

ในพระวรสารของยอห์นนั้น เป็นการเน้นเรื่องของความรัก โดยยอห์นเน้นว่าความรักเป็นบัญญัติใหม่ที่พระเยซูคริสต์เจ้าได้มอบให้กับศิษย์ของพระองค์ เพื่อว่าหลังจากที่พวกเขาได้เรียนรู้จากพระอาจารย์แล้ว พวกเขาจะได้รักผู้อื่น “เราให้บัญญัติใหม่แก่ท่านทั้งหลาย ให้ท่านรักกัน เรารักท่านทั้งหลายอย่างไร ท่านก็จะรักกันอย่างนั้นเถิด” (ยอห์น 13:34) พระเยซูคริสต์เจ้าเองได้ทรงแสดงแบบอย่างของการรับใช้เพื่อแสดงถึงความรักนี้โดยการล้างเท้าบรรดาศิษย์ของพระองค์ (ยอห์น 13:5) ใครที่ปฏิบัติตามพระวาจาของพระองค์คือคนที่รักพระองค์ และพระบิดาของพระองค์ก็จะทรงรักเขา ทั้งพระบิดาและพระบุตรจะเสด็จมาหาเขาและพำนักอยู่กับเขา (ยอห์น 14:23)

การรักกันและกันเหมือนดังที่พระเยซูคริสต์เจ้าทรงรักบรรดาศิษย์ของพระองค์จึงเป็นบัญญัติที่สูงที่สุด และความรักที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของพระเยซูคริสต์เจ้าก็คือการยอมสละชีวิตของพระองค์เพื่อเรา (ยอห์น 15:12-13)

จากการพิจารณาพระวรสารทั้งสี่ทำให้เราเห็นถึงความรักและความเมตตาของพระเจ้าที่ผ่านมาจากพระบุคคลของพระเยซูคริสต์เจ้าและพระองค์ก็ได้ทรงเปิดเผยความรักและความเมตตานี้ผ่านทางชีวิตพันธกิจ พระวาจาและกิจการของพระองค์

บทสรุป

รากฐานแห่งความรักหรือความเป็นหนึ่งเดียวกันในระหว่างมนุษย์ก็คือความเมตตาสงสาร อันเป็นความรู้สึกที่สร้างความสะท้อนใจภายในจิตใจของคนเมื่อเห็นเพื่อนมนุษย์กำลังตกอยู่ในความทุกข์ยาก หรือได้รับความเดือดร้อนและต้องการความช่วยเหลือ ความรู้สึกนี้เองที่เป็นแรงผลักดันให้ชาวสะมาเรียผู้ใจดี (ลก 10:29-37) ได้ยื่นมือออกไปช่วยชาวยิวที่เป็นคนต่างชาติต่างศาสนากับตน และความเมตตาสงสารนี้เองที่เป็นศูนย์กลางในการประกอบพระภารกิจของพระเยซูคริสตเจ้าซึ่งเราได้พบอย่างมากมายในพระวรสาร

คริสตชนคือผู้ที่มีความเชื่อในองค์พระเยซูคริสตเจ้า ความเชื่อคือวิถีชีวิตและจะต้องสามารถแสดงออกมาได้ด้วยการปฏิบัติจริงเท่านั้น การยอมรับว่าพระเยซูคริสตเจ้าเป็นพระเจ้าและพระผู้ไถ่ของเราจะมีความหมายก็ต่อเมื่อเราพยายามเจริญชีวิตของเรา ตามแบบอย่าง que พระเยซูคริสตเจ้าทรงทำให้เราดูและดำเนินชีวิตของเราให้สอดคล้องกับค่านิยมของพระเยซูคริสตเจ้านั่นก็คือ “จงเป็นผู้เมตตากรุณา ดังที่พระบิดาของท่านทรงเมตตากรุณาเถิด” นอกจากนี้คริสตชนยังได้รับการเรียกร้องให้รักแม้แต่ศัตรูของตน และบรรดาศิษย์ของพระเยซูคริสตเจ้าก็ได้รับพระพรและเป็นสุขเพราะพวกเขาตัดสินใจรับหลักการแห่งความรักและความเมตตา มาปฏิบัติในชีวิตประจำวันของพวกเขา แล้วพวกเราแต่ละคนอยากที่จะได้รับพระพรและเป็นสุขเหมือนบรรดาศิษย์ของพระเยซูคริสตเจ้าหรือไม่?

บรรณานุกรม

- คณะกรรมการคาทอลิกเพื่อพระคัมภีร์. (2545). **พระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาใหม่**. กรุงเทพฯ: องค์การอมตธรรมเพื่อชีวิต.
- สื่อมวลชนคาทอลิกประเทศไทย. (2554). **พระวาจาขององค์พระผู้เป็นเจ้าของสมเด็จพระสันตะปาปาเบเนดิกต์ที่ 16**. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์อัสสัมชัญ.

(หมวดชีวิตด้านจิตใจ)

นักบุญโยเซฟ

แบบอย่างของ “ความนอบน้อมอย่างเรียบง่าย”

บาทหลวง ปรีชา ธรรมนิยม, OMI.

“เมื่อเราเผชิญความทุกข์ยาก นักบุญโยเซฟอาจช่วยเป็นแรงบันดาลใจให้เราก้าวเดินต่อไป เพราะท่านได้ ประสบกับการต้องเดินในความมืด คอยฟังเสียงของพระเจ้า และค่อยๆ ก้าวไปข้างหน้าอย่างเรียบง่าย”

พระสันตะปาปาฟรานซิสได้ให้ข้อคิดในเนื้อความของพระวรสารตามคำเล่าของนักบุญมัทธิว เกี่ยวกับการบังเกิดอันนิรมลขององค์พระเยซู โดยทรงเน้นแบบอย่างแห่งความเชื่อของบิดาบุญธรรมของพระองค์ คือ นักบุญโยเซฟอันควรเป็นแบบอย่างของเรา คริสตศาสนิกทุกคน

พระสันตะปาปาได้ทรงขยายความว่า หลังจากกลับมาจากการไปเยี่ยมญาติเอลิซาเบธ ปรากฏว่าพระแม่มารีได้ตั้งท้อง นักบุญโยเซฟคงต้องพะอืดพะอมและถูกระงับจาก “ความสงสัย” นานา ทั้งยังถูกตอกย้ำจาก “ความเศร้า” และ “การซุบซิบนินทาของชาวบ้าน” แต่แม้ต้องทุกข์ระทมและสงสัย นักบุญโยเซฟได้ยอมรับพระแม่มารีว่าเป็น “สตรีของพระเจ้า” จึงได้คิดตัดสินใจไม่ฟ้องหย่า เพื่อถอนหมั้นและคิดส่งพระแม่กลับไป บ้านของพระแม่อย่างเรียบง่าย (กระทำดังนี้ก็เพื่อมิให้พระแม่มารี

บาทหลวงสังกัดคณะธรรมทูตแห่งมารินิมล, OMI.

เสียชื่อเสียง) จนกระทั่งพระเจ้าได้ทรงมาเยี่ยมพิน โดยส่งทูตสวรรค์มาเข้าฝันและได้อธิบายแก่นักบุญโยเซฟถึงต้นสายปลายเหตุว่าพระกุมารที่จะบังเกิดเป็นผลงานขององค์พระจิต

พระสันตะบิดรฟรานซิสได้ทรงสรุปว่านักบุญโยเซฟ ณ เวลานั้น “ได้เชื่อและได้นอบน้อมทำตาม” ท่านได้รับผิดชอบสถานการณ์ด้วยตนเอง พระสันตะบิดรฟรานซิสได้ทรงเน้นว่า

“นักบุญโยเซฟมิได้วิ่งไปหาจิตแพทย์ท่านใดเลยเพื่อไขความหมายของความฝันของท่าน” นักบุญโยเซฟได้ต่อกรกับตนเองในการต่อกรนี้ ท่านได้ยินเสียงของพระเจ้าว่า “จงลุกขึ้น - อันเป็นประโยคที่เราได้เห็นบ่อยๆ ในพระคัมภีร์เมื่อจะพูดถึงการเริ่มต้นของภารกิจแพร่ธรรม - จงรับมารีและพาเธอเข้าไปในบ้านของเธอ จงน้อมรับความรับผิดชอบต่อสถานการณ์นี้ และก้าวไปข้างหน้า” นักบุญโยเซฟมิได้ไปหาเพื่อนๆ เพื่อปรึกษาหารือเพื่อความบรรเทาใจ ท่านมิได้ไปหาจิตแพทย์ให้ขยายความหมายของความฝันของท่าน เปล่าเลย... ท่านได้เชื่อและน้อมรับผิดชอบด้วยตนเอง

นักบุญโยเซฟได้รับผิดชอบชีวิตของพระแม่มารีและพระกุมารเยซู เลี้ยงดูและอบรมให้การศึกษา กระทำอย่างเจียมๆ

ดังเราจะเห็นว่าไม่มีคำพูดใดของนักบุญโยเซฟในพระวรสารเลย ท่านได้ดำเนินชีวิตต่อไปในความเป็นบิดาและในธรรมล้ำลึกแห่งการบังเกิดโดยมิได้หวังอะไรไว้กับตนเองเลย นี่คือนั่นที่พระเจ้าทรงต้องการเพื่อมาทำให้ธรรมล้ำลึกแห่งการสร้างโลกใหม่เป็นจริง

“นักบุญโยเซฟน้อมรับความเป็นบิดรภาพและธรรมล้ำลึกแห่งการบังเกิด ท่านได้น้อมรับบิดรภาพที่ไม่ใช่ของท่าน แต่บิดรภาพนั้นมาจากพระบิดาเจ้า แต่ท่านได้ดำเนินชีวิตสอดคล้องกับบิดรภาพพร้อมทั้งความหมายของบิดรภาพนี้ด้วย มิเพียงแต่ดูแลเอาใจใส่พระแม่มารีและพระกุมารน้อย แต่ได้เลี้ยงดูกุมารน้อย สอนวิชาชีพระและแนะนำการดำเนินชีวิตสู่ความเป็นบุรุษในพระวรสาร ไม่มีแม้แต่คำเดียวที่ออกจากปากของนักบุญโยเซฟ เป็นบุรุษที่เจียมจริงๆ เจียมในความนอบน้อมแบบเจียมกริบ” “อาจพูดได้ว่านักบุญโยเซฟเปรียบเสมือนเงาของพระเจ้าพระบิดา ถ้าองค์พระเยซูได้เรียนรู้ในการเรียกพระบิดาของพระองค์ว่า “พ่อ” ที่พระองค์ทรงทราบดีว่าเป็นพระเจ้า ก็เพราะพระองค์ได้เรียนรู้จากชีวิตและพยานชีวิตของนักบุญโยเซฟ ผู้ได้เลี้ยงพระองค์และดูแลพระองค์มาโดยมิได้สงวนอะไรไว้กับตนเองเลย”

การน้อมรับบิทรภาพของนักบุญโยเซฟ

นักบุญโยเซฟเป็นช่างไม้ชาวนาซาเร็ธ เจียบซิม แต่มีใจว่านอนสอนง่ายต่อพระประสงค์ของพระบิดาเจ้า ท่านเตือนสติพวกเราว่าการเจริญชีวิตในแรงบันดาลใจขององค์พระจิต คือการดำเนินชีวิตตามแบบพระวรสาร อันตรงกันข้ามกับการดำเนินชีวิตทั่วไปในโลกของศตวรรษที่ 21 ซึ่งมุ่งแต่ผลประโยชน์ของตัวเอง มุ่งสู่ความสำเร็จและความสบายของตนเอง จะมีประโยชน์อันใดที่เรามุ่งคอยสร้างสักการสถานหรือราชวัง ถ้าพระเจ้ามิได้ทรงขอให้สร้าง และสักการสถานเหล่านั้นจะมีประโยชน์อันใด ถ้าไม่ได้รับใช้อาณาจักรของพระเจ้า นอกจากการได้รับความชื่นชมและคำสรรเสริญ ego ของตัวเอง นักบุญโยเซฟมิเคยทำอะไรลงไปนอกจากเพื่อรับใช้พระเจ้า เพื่อตอบรับพระประสงค์ของพระองค์

เราอาจกล่าวได้ว่า ทั้งนักบุญโยเซฟและพระแม่มารีย์รักกันจริง นักบุญมัทธิวได้เขียนไว้ตั้งแต่ต้นพระวรสารว่า พระแม่มารีย์เป็นคู่หมั้นของนักบุญโยเซฟ - ในธรรมเนียมชาวยิว การหมั้นมีผลทำให้ฝ่ายชายเรียกได้ว่าเป็น “สามี” (เทียบ มัทธิว 1:16) สามี/สวามีคือผู้ที่ต้องรู้จักรัก ต้องรู้จักทะนุถนอม/พระธรรมใหม่เปิดกว้างสู่ความเข้าใจในการสมรสที่แท้จริง อันแปรแบบอย่างมาจากการหมั้นของพระแม่มารีย์และนักบุญโยเซฟ ฝ่ายชายเรียนรู้ความรักที่น้อมรับใช้

ฝ่ายหญิงค้นเจอความรักในการรู้จักให้ของฝ่ายชาย ความเป็นจริงข้อนี้ตรงกันข้ามกับการที่เราเรียกกันทั่วๆ ไปว่า “รัก/ความรัก” ที่มุ่งจะจับจองเป็นเจ้าของเพื่อตนเอง เพื่อความปรารถนาพอใจของตนเอง แต่ความรักฉันสามีภรรยา ควรและต้องเป็นการมอบตัวเองและให้เกียรติคู่ชีวิตในวิถีดำเนินชีวิตของเธอในฐานะคู่ชีวิต นักบุญโยเซฟได้ไตร่ตรองแยกแยะแผนการขององค์พระจิตที่มีต่อพระแม่มารีย์ ท่านได้พยายามค้นหาอัตลักษณ์ฝ่ายธรรมจิต/ด้านจิตวิญญาณของคู่ชีวิตของท่านและพยายามรับใช้ให้สอดคล้องด้วยเหตุนี้ นักบุญเยโรมจึงกล่าวยืนยันว่าการถือพรหมจรรย์ของนักบุญโยเซฟ คือการรับใช้ การถือพรหมจรรย์ของพระแม่มารีย์การยืนยันนี้คงกระทบแนวความคิดของหลายๆ ท่านที่ขอบรูปของนักบุญในสภาพของผู้อาวุโส

นักบุญโยเซฟหมั้นกับพระแม่มารีย์โดยทราบดีถึงสถานภาพและความตั้งใจเป็นพรหมจารีของพระแม่ และได้เป็นผู้ปกป้องความเป็นพรหมจรรย์ของพระแม่และท่านเองได้เลือกเป็นพรหมจรรย์เพราะความรักต่อพระแม่มารีย์ พูดอีกแบบก็คือนักบุญโยเซฟหาได้เป็นเจ้าเสน่ห์คอยดึงดูดคนอื่นไม่ แต่ท่านเป็นผู้รับใช้ ท่านเดินไปกับคู่หมั้นแบบผู้ร่วมงานในแผนการของพระเจ้าที่ทรงมีต่อพระแม่มารีย์

เราควรสังเกตด้วยว่า ทั้งพระแม่มารี และนักบุญโยเซฟได้เป็นผู้ปกป้องรักษาความเป็นพรหมจรรย์ให้กันและกัน

นี่คือรักแบบหนึ่งของ “การมอบถวาย/การมอบให้” แก่กันและกัน เป็นมิติที่ขาดบ่อๆ ในการแต่งงาน และอยู่ด้วยกันฉันคู่ชีวิต เป็นการสมรสที่ยังไม่ถึงกันสูงสุดของการกระทำที่บ่งบอกถึงความรักอันแท้จริงจะลุล่วงถึงนี้ได้ จำเป็นที่ต้องมีใจเปิดกว้างของคู่ชีวิต เพื่อน้อมรับ “องค์ความรัก” ในการเป็นคู่ชีวิตของพระแม่มารีและนักบุญโยเซฟ พระเจ้าทรงมาก่อนและเป็นพระองค์ผู้ทรงกระตุ้น เตือนให้ทั้งพระแม่และนักบุญโยเซฟมีสติในการดำเนินชีวิตคู่ต่อกันและกัน สำหรับทั้งสอง การแต่งงานจึงเป็นการมอบถวายชีวิตแด่พระเจ้า เจริญชีวิตในธรรมล้ำลึกแห่งการเป็นคู่ครองอย่างเต็มเปี่ยม นี่คือความหมายและวิถีดำเนินชีวิตที่คริสตศาสนิกทุกคนควรใส่ใจในดวงใจ

เราสามารถพูดได้ว่า นักบุญโยเซฟได้สละสวัสดิการทุกอย่างและมอบความวางใจไว้ในพระเจ้า บ่อยครั้งพวกเรามักซ่อนตัวอยู่ใน safe zone ปลอดภัยและสบายไว้ก่อน อยู่อย่างสงบไม่ต้องไปยุ่งกับใคร อยู่กับความพึงพอใจของตนเอง ชีวิตของนักบุญโยเซฟแสดงให้เห็นความสุภาพของฝ่ายธรรมจิตที่แท้จริง ท่านยอมเสี่ยงทุกอย่างเพื่อพระเจ้าเท่านั้น ท่านมิได้สร้างอะไรเพื่อ

เป้าประสงค์ของท่าน มิได้แสวงหาชื่อเสียงส่วนตัว แต่ตอบรับทุกอย่างตามพระประสงค์ของพระเจ้าตลอดระยะเวลาที่มีชีวิตอยู่ในฐานะอาชีพช่างไม้ของท่าน ท่านได้เจริญชีวิตอย่างสมเกียรติ สมที่ต้องต้อนรับองค์พระเยซูมาเป็นช่างฝึกหัดงานและเพื่อนเดินทางชีวิตการทำงานของท่าน

แน่นอนว่าด้วยอาชีพ นักบุญโยเซฟคงต้องมีความริเริ่มบ้าง แต่มิได้ข้ามผ่านการฟังและการนอบน้อม นั่นคือ ไม่ตกลงใจทำอะไรก่อน (ตัดหน้า) พระประสงค์ของพระเจ้า ท่านทราบดีว่าพระเจ้าทรงรู้เวลาที่ควรปฏิบัติการ ท่านจึงตื่นเฝ้ามองและตีความเครื่องหมายแห่งกาลเวลา รวมถึงการพยายามฟังเสียงของพระเจ้า ท่านรู้ว่าทุกกิจการต้องการหัวใจที่รู้จักฟัง

บิดามารดาของนักบุญโยเซฟ

ธรรมเนียมของพระศาสนจักรบ่งชี้อย่างชัดเจน บิดามารดาของพระแม่มารีคือนักบุญอานนาและนักบุญโยอากิม แต่มีรายละเอียดน้อยมากเกี่ยวกับบิดามารดาของนักบุญโยเซฟ เราเพียงรู้อย่างแน่นอนจากพระวรสาร แม้จะคลุมเครือเล็กน้อยว่าบิดาของนักบุญโยเซฟ คือ “Jacob: ยาโกบ” (เทียบมัทธิว 1:16) แต่พระวรสารตามคำบอกเล่าของนักบุญลูกาว่าบิดาของนักบุญโยเซฟ คือ “Eli: เอลี” (เทียบลูกา 3:23)

นักโต้ตอบปัญหาธรรม/นักแก้ข้อพิพาททางหลักความเชื่อ (Apologist) ชาวอเมริกันชื่อ Jimmy AKIN ได้เสนอคำอธิบายอันเป็นที่ยอมรับของบรรดานักเทววิทยาหลายท่าน กล่าวคือ

Julius AFRICANUS นักประวัติศาสตร์ในศตวรรษที่ 2 จากอิสราเอล ได้บันทึกข้อมูลจากคำบอกเล่าของครอบครัวขององค์พระคริสต์ว่า ตาของนักบุญโยเซฟคือ MATTHAN (มัธธาน/มัธัต) (เทียบมัทธิว 1:15) ได้แต่งงานกับ ESTHA ผู้ให้กำเนิดยาโกบ หลังจากการตายของมัธธาน ESTHA ได้แต่งงานใหม่กับ MEICHI/เมลคี (เทียบลูกา 2:34) ผู้ให้กำเนิด ELI (เฮลิ) ยาโกบและเฮลิจึงเป็นลูกพี่ลูกน้องท้องเดียวกัน เมื่อเฮลิเสียชีวิต ยาโกบได้แต่งงานกับหม้ายของเฮลิและให้กำเนิดโยเซฟ นักบุญโยเซฟจึงเป็นสายเลือดของยาโกบและเป็นลูกของเฮลิตามกฎหมาย ทั้งนี้ เป็นไปตามธรรมประเพณีปฏิบัติของวัฒนธรรมของชาวยิว

ไม่ว่าบิดามารดาของนักบุญโยเซฟเป็นผู้ใด พวกเขาได้อบรมเลี้ยงดูนักบุญโยเซฟให้มีคุณธรรม ให้เป็นผู้ได้มีส่วนเป็นคนสำคัญในประวัติศาสตร์แห่งความรอดพ้นของมวลมนุษย์ และเป็นบิดาบุญธรรมที่เหมาะสมกับองค์เจ้าเนื้อห้วเยซูคริสต์

มีนาคมเป็นเดือนแห่งการรำพึงถึงความสัตย์ซื่อของนักบุญโยเซฟ

นักบุญโยเซฟเป็นองค์อุปถัมภ์ของบรรดากรรมกร ของครอบครัว หลายคนขอความช่วยเหลือผ่านทางท่านเมื่อพบปัญหา ท่านเป็นคนแรกที่ได้เห็นองค์พระคริสต์และได้รับเลือกจากพระเจ้าให้ดูแลองค์พระคริสต์

นักบุญโยเซฟเป็นผู้ปฏิบัติตามพระประสงค์ของพระเจ้า แบบอย่างของผู้มีความวางใจ มีความเชื่อและความนอบน้อมต่อพระเจ้า ท่านเชื่อแม้ยังมองไม่เห็น ท่านกล้าตัดสินใจอย่างย៉อแน่งกับชนบธรรมเนียมของกาลเวลาเพื่อสามารถต้อนรับพระเจ้าเลี้ยงดูอบรมและปกป้องพระองค์ ท่านได้แสดงความอาหาญและความเชื่อของท่านเมื่อทูตสวรรค์ขอให้ท่านหนีไปประเทศอียิปต์ให้พ้นจากฆาตกรรมของเฮอร์อด จากนั้นได้ตอบรับด้วยการกลับมาที่นาซาแรธ ท่านยอมจำนนและถวายทั้งชีวิตแด่พระเจ้า

นักบุญโยเซฟยังเป็นแบบอย่างของความสัตย์ซื่อ ความมั่นคง ความเข้มแข็งเด็ดเดี่ยว ในฐานะช่างไม้ ท่านได้ทำงานตลอดชีวิต เพื่อจุนเจือครอบครัว และเมื่อมีเหตุการณ์ใดเกิดขึ้น ท่านได้อยู่เคียงข้างคู่ชีวิตของท่าน แต่พระธรรมใหม่ไม่ได้กล่าวอะไรทั้งสิ้น นอกจากกล่าวว่าท่านเป็นคนเที่ยงธรรม คนเรียบง่าย คนดี คนอดทน และคนเงียบ

มิใช่ความบังเอิญที่ความศรัทธาต่อนักบุญโยเซฟกลับมาอีก

ความศรัทธาต่อนักบุญโยเซฟ เกิดขึ้นตั้งแต่สมัยแรกของพระศาสนจักร แต่ภาพลักษณ์ของท่านถูกมองอย่างไม่ถูกต้องเท่าใดนัก เมื่อคุณแล้วท่านเป็นคนเจียมจริงๆ จนถึงขั้นที่ไม่มีแม้แต่ประโยคเดียวที่ออกมาจากผู้นิพนธ์พระวรสาร แต่พระเจ้ากลับทรงเลือกท่าน เพื่อให้เฝ้าดูแลเพชรเม็ดงามของพระองค์ คือ องค์พระเยซูและพระแม่มารี พระเจ้าทรงทราบดีว่า ท่านเป็นผู้มีศักยภาพเป็นบิดาบนโลกนี้ได้อย่างสมบูรณ์แบบ จึงมิใช่การบังเอิญที่เรามีนักบุญโยเซฟจนถึงทุกวันนี้ ภารกิจต่อครอบครัวศักดิ์สิทธิ์ทำให้พระสันตะบิดาปีโอที่ 9 ทรงประกาศว่าท่านเป็นองค์อุปถัมภ์ของพระศาสนจักรสากลและของบรรดาบิดาของครอบครัวในวันที่ 8 ธันวาคม 1870/2413 นักบุญโยเซฟเตือนพวกเราถึงภาระหน้าที่ของความเป็นบิดาเป็นคู่ชีวิตและความเป็นบุรุษ

ในปี 1865/2408 คาร์ดินัล John Henry NEWMAN ได้เขียนถึงเพื่อนว่า “มีนักบุญหลายท่านที่ได้ใกล้ชิดองค์เจ้าเหนือหัวเยซูคริสต์มากกว่าบรรดาอัครธรรมทูตและมรณสักขี แต่ท่านเหล่านั้นได้หายเข้ากลีบของพระสิริรุ่งโรจน์ของพระองค์เป็นเวลานาน แต่เมื่อกาลเวลาได้ผ่านไปแสงเรืองรองอันสำคัญและยิ่งใหญ่ได้รับ

การยอมรับในพระศาสนจักรมากกว่าที่เคยมีมาก เพราะแสงนั้นส่องประกายอย่างพิเศษออกมา นักบุญโยเซฟเป็นตัวอย่างที่เด่นชัด พระวรสารบอกว่าท่านเป็นผู้เลี้ยงองค์เจ้าเหนือหัวเยซูของเรา เป็นแบบอย่างของผู้ที่เชื่ออย่างหมัดใจ และเป็นแบบให้เราคริสตศาสนิกชนเชื่อด้วย”

ในปี 1889/2432 พระสันตะบิดาเลโอที่ 13 ได้ทรงออกสมณสาส์นเวียน QUANQUAM PLURIES ทรงขยายความโดดเด่นในตัวนักบุญโยเซฟ ในฐานะที่เป็น “ผู้ปกป้องพระบุตรของพระเจ้า” สอดรับกับพระประสงค์ของพระเจ้า และมีส่วนร่วมในเกียรติอันสูงส่งเมื่อหมั้นกับพระแม่มารี ที่จริงเราไม่สามารถพูดถึงเกียรติอันใดเลยที่สูงส่งกว่าการเป็นมารดาของพระเจ้า แต่ด้วยสายสัมพันธ์แห่งการสมรส ทำให้นักบุญโยเซฟอยู่ใกล้ที่สุดกับเกียรติที่พระแม่มารีได้รับ ด้วยเหตุนี้ หลักความเชื่อของพระศาสนจักรจึงยืนยันว่านักบุญโยเซฟสูงส่งในสวรรค์ รองจากองค์พระเยซูและพระแม่มารี

สมณสาส์นเวียนนี้ สะท้อนภารกิจอันหนักหน่วงที่นักบุญโยเซฟต้องแบกรับด้วยความนอบน้อมตลอดชีวิตของท่าน อันเป็นเครื่องบอกทางอย่างเป็นรูปธรรมให้แก่บรรดาบิดาทั้งหลายบนโลก อาทิ “นักบุญโยเซฟเป็นผู้ปกป้องคุ้มครองเป็นผู้บริหารจัดการอย่างเป็นทางการต่อ

ครอบครัวศักดิ์สิทธิ์ ท่านเป็นผู้ต่อสู้แทนและ เป็นหัวหน้าครอบครัว ท่านได้ปฏิบัติหน้าที่ เหล่านี้ตลอดชีวิตของท่าน ท่านปกป้องและ ดูแลเอื้ออาทรคู่ชีวิตและพระกุมารน้อยด้วยความรักสุดใจ ท่านได้หาเลี้ยงครอบครัวและ จุนเจือสิ่งที่ทุกคนต้องการทั้งอาหารและ เสื้อผ้า ท่านได้ช่วยกุมารน้อยให้รอดพ้น ความตายจากการคุกคามเพราะความอิจฉา ของกษัตริย์ ในความยากลำบากและความ ขื่นขมตลอดการเดินทาง ท่านได้เป็นเพื่อน เคียงข้างเสมอ เป็นผู้ช่วยและคอยพยุง พรหมจารีมารีและองค์พระเยซู”

เรากล่าวพูดได้ว่ามีเพียง 2 ท่านเท่านั้น ที่องค์พระเยซูเรียก “ABBA/พ่อ” หนึ่งคือ พระบิดาเจ้าสวรรค์ อีกหนึ่งคือโยเซฟ องค์ พระเยซูผู้ทรงเป็นบุตรพระเจ้า ต้องการมี ใครสักคนบนโลกเพื่อสอนตามประสามนุษย์ ถึงความเป็นพ่อ นักบุญโยเซฟเป็นผู้สอนองค์ พระเยซูว่าต้องช่วยให้โลกรอดพ้นอย่างไร สอนให้เรียนรู้พระคัมภีร์ ท่านเป็นผู้ส่งไม้ต่อ ให้พระเจ้าในการนำองค์พระเยซูเข้าใน ภารกิจและในความเป็นตัวตนของพระองค์ ท่านเป็นเสมือนเงาของพระบิดาบนโลก เป็นเหมือนภาพลักษณ์ในแบบมนุษย์บนโลก ของพระบิดาเจ้าสำหรับองค์พระเยซู

นักบุญโยเซฟและพระสันตะบิดรฟรานซิส

พระสันตะบิดรฟรานซิสทรงมีความ ศรัทธาเลื่อมใสเป็นพิเศษในตัวท่านนักบุญ โยเซฟ มิเพียงพระองค์ได้ทรงใส่ดอกซ่อน กลิ่น - สัญลักษณ์ของนักบุญโยเซฟ พ่อของ องค์พระเยซู - ในสมณตราของพระองค์ เท่านั้น พระองค์ได้ทรงขอให้เอียนามของ “นักบุญโยเซฟ ภัสตาของพระนาง/พระแม่” เพิ่มต่อจากการเอียนามของพระนางมารี พรหมจารี/พระแม่มารีพรหมจารี ในบทวิรม ขอบพระคุณที่ 2 ที่ 3 และที่ 4 โดยกฤษฎีกา วันที่ 1 พฤษภาคม 2013/2556 และได้ทรง มอบถวายรัฐธรรมนูญกันในความอารักขา ของนักบุญโยเซฟและอัครทูตคามิลาแอล ในวันที่ 5 กรกฎาคม 2013/2556

ในบูชาขอบพระคุณของวันที่ 19 มีนาคม 2013/2556 พระองค์ได้ตรัสถึงนักบุญ โยเซฟ ผู้เป็นคนใจดีมีเมตตาว่า “เราอาจ เห็นจากพระวรสารได้ว่านักบุญโยเซฟดูเป็น คนแข็งแกร่ง อาจหาญ เป็นคนทำงาน แต่ ในหัวใจของท่านนั้นเปี่ยมด้วยความเมตตา อ่อนโยน อันหาใช้คุณธรรมของความอ่อนแอ แต่ตรงกันข้ามเป็นคุณธรรมของจิตที่มีพลัง ของศักยภาพในการเอาใจใส่สนใจ ในความ เมตตากรุณา ในความมีใจเปิดกว้างต่อผู้อื่น ต่อความรัก เราจึงไม่ควรกลัวการทำหน้าที่ และการมีความอ่อนโยน”

พระสันตะบิดรยังได้ทรงเผยความ
ใส่ใจอีกในเดือนกุมภาพันธ์ 2017/2560 ว่า
“ถ้ามีปัญหาใดๆ พ่อจะเขียนปัญหานั้นลงใน
กระดาษชิ้นเล็กๆ และเสียบไว้ใต้รูปของ
นักบุญโยเซฟที่พ่อมีในห้อง และวอนขอ
ให้ท่านสวดให้ด้วย” พระองค์ได้ตรัสว่า
พระองค์ได้ทรงกระทำกิจศรัทธาอันนี้
ของพระองค์มาตั้งแต่อายุได้ 17 ปี ที่กรุง
Buenos Aires เวลานั้นพระองค์ทรงรู้สึก
ว่า “ถูกผลักดันด้วยความต้องการประหลาด”
จนต้องเดินเข้าไปในมหาวิหารนักบุญโยเซฟ
ในวันนั้นพระองค์ทรงมีความมั่นใจว่าตน
จะได้เป็นบาทหลวงในอนาคต

7 อาทิตยก่อนวันสมโภชนักบุญโยเซฟ 19 มีนาคม

นักบุญโยเซฟเป็นแบบอย่างของความ
นอบน้อมและความสัตย์ซื่ออย่างเจียมๆ
ได้มีความศรัทธาเลื่อมใสในตัวท่านหลากหลายวิธี หนึ่งในนั้นก็คือการคิดถึงนักบุญ
โยเซฟและรำพึงถึงความยินดีและความเจ็บ
ปวดของท่าน พระศาสนจักรได้ส่งเสริม
ความเลื่อมใสศรัทธา 7 อาทิตยก่อนวัน
สมโภช คือวันที่ 19 มีนาคม มีการรำพึงที่
โยงใยไปกับพระคัมภีร์แล้วพยายามไตร่ตรอง
ว่าจะทำอย่างไรให้สอดคล้องกับชีวิตประจำวัน
ของเราหรือเทียบเคียงชีวิตประจำวันของ
พวกเรากับความเจ็บปวดและความยินดีของ
ท่านนักบุญโยเซฟ

ในแต่ละอาทิตยอาจมีการวอนขอ
คำเสนอวิงวอนจากท่านนักบุญโยเซฟเป็น
พิเศษ พร้อมกับคำภาวนาสั้นๆ ดังตัวอย่าง
ข้างล่างนี้

อาทิตยที่หนึ่ง

ความเจ็บปวดแรก: ความสงสัย (มัทธิว
1:19)

ความยินดีแรก: สารจากทูตสวรรค์
(มัทธิว 1:20)

บทภาวนา “ท่านนักบุญโยเซฟ เหตุ
เพราะความเจ็บปวดที่ท่านมี เมื่อท่านมี
ความรู้สึกว่า เพื่อชื่อเสียงของพระแม่มารี
ท่านต้องจัดตัวเองให้ออกห่างจากชีวิตของ
พระแม่ และเหตุเพราะความยินดีที่ท่านได้
รับจากสารของทูตสวรรค์ ที่ให้ท่านรับพระ
แม่มารีสู่ชีวิตและได้รู้ว่าพระแม่มารีจะเป็น
พระมารดาของพระผู้ช่วยให้รอดพัน โปรด
เสนอวิงวอนเพื่อพวกเราด้วยเทอญ”

อาทิตยที่สอง

ความเจ็บปวดที่สอง: การบังเกิดของ
องค์พระเยซูในความยากจน (ลูกา 2:7)

ความยินดีที่สอง: การบังเกิดของพระ
ผู้ช่วยให้รอดพัน (ลูกา 2:10-11)

บทภาวนา “ท่านนักบุญโยเซฟ เหตุ
เพราะความเจ็บปวดที่ต้องเสาะหาที่พักพิง
ณ บ้านเบธเลเฮม และเหตุเพราะ ความ

ยินดีเมื่อท่านนมัสการพระกุมารเยซูในราง
หญ้า โปรดเสนอวิงวอนเพื่อพวกเราด้วย
เทอญ”

อาทิตยที่สาม

ความเจ็บปวดที่สาม: การเข้าสู่หนัด
(ลูกา 2:21)

ความยินดีที่สาม: พระนามอันศักดิ์สิทธิ์
ขององค์พระเยซู (ลูกา 2:10-11)

บทภาวนา “ท่านนักบุญโยเซฟ เหตุ
เพราะความเจ็บปวดของท่าน เมื่อเห็นเลือด
ของพระกุมารเจ้าไหลเป็นครั้งแรก และเหตุ
เพราะความยินดีเมื่อได้ให้ชื่อพระกุมารว่า
เยซู โปรดเสนอวิงวอนเพื่อพวกเราด้วย
เทอญ”

อาทิตยที่สี่

ความเจ็บปวดที่สี่: การทำนายของ
ผู้อาวูโลซีเมออน (ลูกา 2:34)

ความยินดีที่สี่: ผลสะท้อนจากการ
รอดพ้น (ลูกา 2:38)

บทภาวนา: “ท่านนักบุญโยเซฟ เหตุ
เพราะท่านได้ยืนยันการทำนายว่าองค์พระเยซู
จะเป็นเหตุของการขัดแย้ง และดวงใจของ
พระแม่มารีย์จะถูกเสียบด้วยดาบ และเหตุ
เพราะความยินดีที่ท่านได้ถวายพระกุมารแด่
พระเจ้า และได้เห็นพระองค์ได้รับการ
ต้อนรับในพระวิหารดังพระผู้ไถ่ของชาว

อิสราเอล โปรดเสนอวิงวอนเพื่อพวกเรา
ด้วยเทอญ”

อาทิตยที่ห้า

ความเจ็บปวดที่ห้า: การเดินทางหนี
ไปประเทศอียิปต์ (มัทธิว 2:14)

ความยินดีที่ห้า: การคว่ำสลายของ
พระเจ้าเท็จเทียมของอียิปต์ (อิสยาห์ 19:1)

บทภาวนา: “ท่านนักบุญโยเซฟ เหตุ
เพราะความเจ็บปวดที่ท่านต้องทำตามทูต
สวรรค์ ที่บอกให้ท่านพาพระกุมารหนีไป
ประเทศอียิปต์ เพราะเฮรอดจ้องจะฆ่าองค์
พระเยซู และเหตุเพราะความยินดีที่ท่านได้
กระซอกพระองค์พ้นอันตรายมาอยู่ในอ้อม
แขนของท่าน โปรดเสนอวิงวอนเพื่อพวกเรา
ด้วยเทอญ”

อาทิตยที่หก

ความเจ็บปวดที่หก: การเดินทางกลับ
จากประเทศอียิปต์ (มัทธิว 2:22)

ความยินดีที่หก: ชีวิตขององค์พระเยซู
และของพระแม่มารีย์ที่นาซาแรธ (ลูกา 2:39)

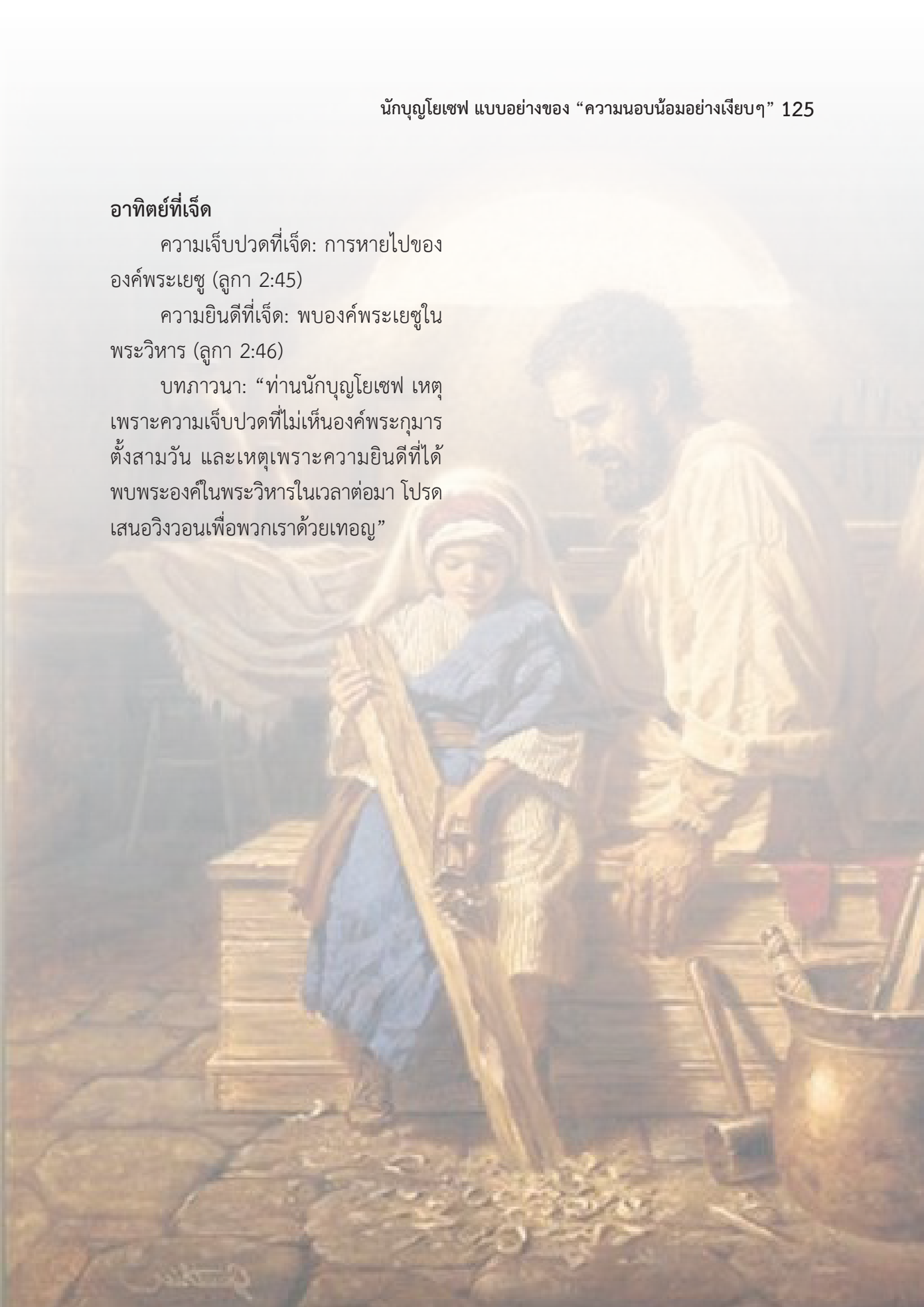
บทภาวนา: “ท่านนักบุญโยเซฟ เหตุ
เพราะเมื่อกลับจากอียิปต์ ท่านมีความกังวล
มากมายสำหรับองค์พระเยซู และเหตุเพราะ
ความยินดีเมื่อทูตสวรรค์บอกให้ท่านกลับไป
นาซาแรธ โปรดเสนอวิงวอนเพื่อพวกเราด้วย
เทอญ”

อาทิตย์ที่เจ็ด

ความเจ็บปวดที่เจ็ด: การหายไปของ
องค์พระเยซู (ลูกา 2:45)

ความยินดีที่เจ็ด: พบองค์พระเยซูใน
พระวิหาร (ลูกา 2:46)

บทภาวนา: “ท่านนักบุญโยเซฟ เหตุ
เพราะความเจ็บปวดที่ไม่เห็นองค์พระกุมาร
ตั้งสามวัน และเหตุเพราะความยินดีที่ได้
พบพระองค์ในพระวิหารในเวลาต่อมา โปรด
เสนอวิงวอนเพื่อพวกเราด้วยเทอญ”

(หมวดประวัติศาสตร์พระศาสนจักร)

ภราดาเทโอดอร์ เดอ เยชู: ภราดาคนไทยคนแรกในคณะคาร์เมไลท์

พิเศษฐ รุ่งลาวัลย์

ภราดาเทโอดอร์ เดอ เยชู นักเรียนคนแรกของวิทยาลัยนักบุญเทเรซาแห่งพระกุมารเยซู และคนไทยคนแรกที่เข้านวกสถานคณะคาร์เมไลท์แห่งปารีสในปี ค.ศ.1939 จึงถือเป็นภราดาคนไทยคนแรกในคณะ คาร์เมไลท์ ท่านเกิดเมื่อวันที่ 26 พฤศจิกายน ค.ศ.1921 ที่กรุงเทพฯ เป็นบุตรของนายเฟรเดอริก เดอ เยชู และนางเคลมองติน ศรี ท่านมีพี่ชายเป็นบาทหลวงพื้นเมืองอยู่ที่ประเทศโปรตุเกส และมีพี่สาวเป็นมาเซอร์ใน อารามคาร์เมลที่สิงคโปร์ และมีน้องชายชื่อเฮอร์ลาโด (Geraldo) ซึ่ง

เป็นสมาชิกในครอบครัวคนเดียวที่ได้มีโอกาสอยู่กับท่านในช่วงสุดท้ายของชีวิต ในฝรั่งเศส ท่านได้รับการศึกษาในระดับชั้นประถมศึกษาที่โรงเรียนอัสสัมชัญของคณะภราดาเซนต์คาเบรียล จากนั้นพออายุได้ 8 ขวบ ย้ายไปศึกษาต่อที่โรงเรียนมงฟอร์ตแจร์โก เดอชาแลม (มาดราส) อินเดีย อังกฤษ (1929-1934) จากนั้นย้ายกลับมาศึกษาที่โรงเรียนอัสสัมชัญ อีกครั้ง เป็นเวลา 1 ปี (1935) เป็นอันสิ้นสุดการใช้ชีวิตอยู่ในบ้านเกิดเมืองนอนของท่าน

ท่านมุ่งหน้าสู่ประเทศฝรั่งเศส ในปี ค.ศ.1935 ดังที่มีบันทึกไว้ว่า “...หนุ่มน้อยผู้มีน้ำใจดีที่ชอบให้บริการผู้อื่น บราเดอร์มีชื่อเล่นๆ ว่า “เทดดี้” (Teddi) บราเดอร์ได้เดินทางมาจากประเทศสยามและได้เข้าเรียนที่วิทยาลัยเล็กๆ แห่งนี้เมื่อปี ค.ศ.1935 ปีแรกที่วิทยาลัยแห่งนี้ได้เปิดทำการสอน...”¹ เราจึงได้ทราบว่าท่านเป็นนักเรียนคนแรกที่เข้าศึกษาในวิทยาลัยแห่งนี้ ในขณะที่ท่านอายุเพียง 14 ปี และท่านได้เข้าสู่ผนวภภาพในปี ค.ศ.1939 ที่อารามอวอง (Avon) ฝรั่งเศส ในขณะที่ท่านอายุ 18 ปี

บราเดอร์เทโอดอร์เป็นผู้ที่มีใจรักและรับใช้อย่างแท้จริง ท่านมักชอบที่จะให้บริการผู้อื่นอย่างหาที่เปรียบมิได้ บราเดอร์ทำทุกอย่าง และทำได้เป็นอย่างดี เช่น งานทำความสะอาด ทำสวน ตัดผม โรเนียว งานห้องสมุด ห้องซาคริสตี เป็นต้น บราเดอร์มีความมุ่งมั่นตั้งใจที่จะเป็นนักพรตที่ดี โดยท่านได้สวดวิงวอนต่อพระแม่มารีย์ ดังที่พบในสมุดบันทึกฝ่ายจิตที่ท่านได้เขียนเอาไว้ว่า “ข้าแต่พระแม่ผู้พระทัยดี โดยสุดกำลังของลูก ลูกปรารถนาจะเป็นนักพรตคาร์เมไลท์ที่ดี โปรดช่วยลูกให้เป็นนักพรตคาร์เมไลท์ที่แท้จริง ขอให้ลูกเป็นนักบวชที่ร่อนรน” บราเดอร์รู้สึกถึงความต้องการที่จะเป็นข้ารับใช้

ของพระในอารามนักพรต โดยท่านชอบอารามคาร์เมลเพราะท่านมีพี่สาวคนหนึ่งเป็นมาเซอร์คาร์เมลในอารามที่สิงคโปร์ จึงเป็นแรงบันดาลใจให้ท่านปรารถนาที่จะเข้าอารามคาร์เมลตั้งแต่อายุเพียง 4 ขวบ ช่างเหมือนกันกับนักบุญเทเรซาแห่งลิสซียอ ซึ่งเป็นนักบุญที่บราเดอร์ถือเป็นแบบอย่าง และท่านนักบุญเองก็ปรารถนาจะเข้าอารามคาร์เมลตั้งแต่อายุน้อยๆ ด้วยเช่นเดียวกัน นอกจากนี้ บราเดอร์ยังเหมือนกับท่านนักบุญองค์นี้ทั้งในแง่ของความมุ่งมั่นตั้งใจ ตั้งแต่วัยเด็ก การอุทิศตัวรักและรับใช้เพื่อนพี่น้องในหมู่คณะ และแม้กระทั่งการเจ็บป่วย และความตายในช่วงวัยที่ยังหนุ่มอยู่

ภราดาเทโอดอร์ เดอ เยซู: “ผมได้สวดขอพระเจ้าเสมอ ขอให้ผมสิ้นใจเมื่อยังหนุ่มอยู่”

ในเดือนพฤษภาคม ปี ค.ศ.1942 ได้เกิดไข้ที่หัวเข่าของบราเดอร์ มีหนองไหลออกมาอย่างน่าตกใจ ท่านได้เข้ารักษาตัวที่คลินิกเซนต์โจเซฟ บราเดอร์แลดูอ่อนกำลัง แพทย์ต่างลงความเห็นว่าคุณหวานที่กำลังจะมาถึงอาจโหดร้ายมากสำหรับบราเดอร์ซึ่งจะต้องทรมานมากกว่าคนอื่นๆ อีกทั้งผลจากช่วงสงครามทำให้ขาดแคลนอาหาร ในสถานการณ์เช่นนี้บราเดอร์ได้รับอนุญาตให้ไปอยู่

¹ บางส่วนจากจดหมายเวียน “En famille” ของคุณพ่อฟิลิป เดอลาตรีนีดี อธิการเจ้าคณะแขวง คณะคาร์เมไลท์ ปารีส

ที่อารามคาร์เมไลท์ในแขวงอื่นที่มีแสงแดดมากกว่าที่ปารีส เช่น ที่ภาคกลาง หรือที่สเปน หรือที่อิตาลี แต่บราเดอร์พอใจที่จะอยู่ที่ “แขวงที่ตนเองสังกัด” ที่ซึ่งบราเดอร์รู้สึกมีความสุขใจ

ในฤดูร้อน (ที่ประเทศในยุโรปเริ่มประมาณเดือนมิถุนายน) ในสมัยนั้นได้มีกฎหมายที่กำหนดให้ออกไปช่วยทำงานเพื่อรัฐ (Service civique rural) ซึ่งบราเดอร์ได้รับการยกเว้นจากการทำงานหนักอันเนื่องมาจากปัญหาด้านสุขภาพ แต่ถึงกระนั้น บราเดอร์ก็ถูกส่งไปช่วยงานที่ฟาร์มชาเปลล์ลาเรน (La Chapelle La Reine) ซึ่งเป็นฟาร์มที่ดี ที่นั่นพวกเขาได้แสดงความใจดีต่อบราเดอร์ และพวกเขาก็ได้ไปเยี่ยมบราเดอร์ถึงที่เตียงผู้ป่วยเพื่อนำดอกไม้ไปมอบให้แก่บราเดอร์ แต่ในบ่ายวันหนึ่งได้เกิดพายุอากาศร้อน ฝนตก มีลมพัดแรง บราเดอร์รู้สึกมีอาการร้อนๆ หนาวๆ และมีไข้ขึ้นสูง บราเดอร์ถูกส่งกลับมาที่อารามอย่างคนไข้ฉุกเฉิน บราเดอร์เริ่มมีอาการเป็นโรคปอดบวมและเกิดโรคแทรกซ้อน คือ โรคเยื่อหุ้มปอดอักเสบ ปอดทั้งสองข้างได้ถูกกินจนหมด โรคได้เกิดการติดเชื้อซึ่งเป็นโรคติดต่อที่ร้ายแรง บราเดอร์ถูกส่งไปรักษาตัวที่โรงพยาบาล โดยในระหว่าง 2 เดือนที่โรงพยาบาลบราเดอร์ได้อาเจียนเป็นเลือดอย่างมาก และในที่สุดในวันสมโภชพระคริสต

กษัตริย์ (25 ตุลาคม) บราเดอร์ก็ได้สิ้นใจอย่างสงบ และได้รับการเตรียมตัวอย่างศักดิ์สิทธิ์ พระเจ้าทรงฟังคำภาวนาของบราเดอร์ที่เต็มเปี่ยมไปด้วยความนบนอบ ต่อน้ำพระทัยของพระมากกว่าจะขอให้ เป็นไปตามน้ำใจของตนเอง “ผมได้สวดขอพระเจ้าเสมอ ขอให้ผมสิ้นใจเมื่อยังหนุ่มอยู่ ผมอยากจะทำ แต่ถ้ามต้องตาย ผมก็ไม่เสียใจต่อโลกนี้...”

ภราดาเทโอโดร์ เดอ เยซู: แบบอย่างชีวิตของภราดาผู้ถ่อมตนและมอบตนเองทั้งครบแด่พระเจ้า

บราเดอร์ไม่ปรารถนาชีวิตแต่งงาน เพราะพระเจ้าต้องการตัวบราเดอร์ทั้งครบ หัวใจที่บริสุทธิ์ของบราเดอร์คิดถึงแต่พระเจ้าเท่านั้น บราเดอร์ไม่ต้องการมีชีวิตเป็นฆราวาสและก็ไม่ใช้ชีวิตพระสงฆ์พื้นเมืองด้วยเช่นกัน และไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นกับบราเดอร์ ท่านก็เต็มใจที่จะรับแบกไม้กางเขนของตน ดังที่ท่านได้เขียนไว้ในจดหมายว่า “เมื่อวันที่ 24 เดือนนี้ (ก.ย.) ผมได้รับศีลเจิมคนไข้ ผมดีใจที่ได้รับศีลนี้ และโดยเฉพาะอย่างยิ่งผมมีสติสัมปชัญญะครบถ้วน ในเย็นวันเดียวกันที่อารามได้เริ่มทำนพวารขอต่อมาเซอรัน้อย (นักบุญเทเรซาแห่งพระกุมารเยซู) ตามข้อตั้งใจของผม ถึงอย่างไรก็ตาม เหนือสิ่งอื่นใดขอให้ เป็นไปตามน้ำ

พระทัยของพระ เหมือนมาเซอร์ที่รัก ผมจะพยายามมอบตัวเองไว้ในพระหัตถ์อันทรงฤทธิ์ของพระองค์ เพื่อที่พระองค์จะกระทำกับผมตามที่พระองค์ต้องการ”²

ในระหว่างที่ป่วยหนัก ท่านได้รับการดูแลอย่างดีจากโรงพยาบาล โดยเฉพาะจากนักบวชหญิงคณะนักบุญวินเซนต์เดอปอล ซึ่งได้ดูแลใส่ใจทั้งด้านวิญญาณและด้านร่างกาย โดยซิสเตอร์ที่ดูแลได้กล่าวถึงบราเดอร์ว่า “ดิฉันไม่เคยเห็นแม่สักครั้งเดียวที่บราเดอร์ไม่ได้แสดงออกมาด้วยความรัก ไม่เคยเลยที่บราเดอร์จะขาดความอดทน ตลอดเวลาสองเดือน ทั้งต่อบรรดาบุรุษพยาบาลและนางพยาบาลหรือต่อตัวดิฉันเอง ทั้งด้วยกิจการหรือด้วยคำพูด ในระหว่างการสนทนา บราเดอร์มักจะพูดถึงวิทยาลัยและอารามของบราเดอร์ด้วยความรักใคร่อย่างยิ่ง บราเดอร์ไม่เคยหนีบึง มีแต่อาการที่สงบสุข เวลาที่บราเดอร์เล่าเรื่องต่างๆ ไม่เคยเลยที่จะขาดถึงความใจดีและความสงบเสงี่ยม บราเดอร์รักทุกคนและไม่วิพากษ์วิจารณ์” และในช่วงท้ายๆ ของชีวิตของบราเดอร์ ท่านได้ภาวนาด้วยความร้อนรนและด้วยความสำนึกผิดว่า “ข้าแต่พระเจ้า โปรดยกโทษให้แก่ลูกด้วยเถิด โปรดยกโทษความผิดของลูก ลูกไม่ได้เป็นอย่างที่ควรจะเป็น”

ของขวัญล้ำค่าจากอารามลีสีเออ

อารามคาร์แมล ลีสีเออ เป็นดังแหล่งบรรเทาใจให้แก่บราเดอร์ผู้ที่ต้องทุกข์ทรมานกับอาการเจ็บป่วย ท่านได้ขอให้คุณแม่อักเนส ซึ่งเป็นพี่สาวของนักบุญเทเรซาแห่งลีสีเออ ช่วยส่งพระธาตุของท่านนักบุญน้องสาวผู้ศักดิ์สิทธิ์มาให้ เพราะท่านศรัทธาในมาเซอร์น้อยองค์นี้มาก และในไม้เท้าพัดกลองใหญ่ ซึ่งเป็นเสบียงอาหารก็ถูกส่งมาก่อน ส่วนกลองพระธาตุนั้นได้รับตามมาในภายหลัง เป็นพระธาตุชิ้นหนึ่ง นั่นคือ เส้นผมของท่านนักบุญมาเซอร์น้อยของบราเดอร์ นำความปิติยินดีมาให้แก่บราเดอร์เป็นอันมาก และในที่สุดบราเดอร์ก็ได้เดินตามเส้นทางสายน้อยของท่านนักบุญแห่งลีสีเออไปสวรรค์ในวัยเพียง 20 ปี 11 เดือน

ร่างของบราเดอร์ถูกฝังไว้ในสุสานน้อยในสวนของอารามอวอง โดยมีกางเขนสีน้ำตาลอันหนึ่งปักอยู่ และที่กางเขนนั่นได้มีตัวอักษรสีขาวจารึกไว้ว่า “ภราดาเทโอดอร์ เดอ เยซูอายุ 20 ปี ถวายตัวได้ 2 ปี มรณะเมื่อวันที่ 25 ตุลาคม ค.ศ.1942”

บราเดอร์ได้สละครอบครัวจากประเทศไทย ในขณะที่ท่านอายุเพียง 14 ปี เพื่อเดินตามดวงดาวแห่งความปรารถนา ออกเดินทางจากทิศตะวันออกมุ่งสู่ทิศตะวันตก เพื่อที่จะเป็นนักพรตในอารามคาร์แมล ยอมห่าง

² จดหมายถึงอารามคาร์แมล ลีสีเออ ลงวันที่ 28 กันยายน ค.ศ.1942

จากบ้านเกิดเมืองนอน ห่างจากมารดาผู้ให้กำเนิด และอุทิศชีวิตให้กับคณะดังคำที่ท่านได้กล่าวไว้ก่อนเสียชีวิตที่ว่า “ผมขอมอบชีวิตของผมเพื่อแขวงและเพื่อวิทยาลัย”³ พระเจ้าทรงรับของถวายนี้ ซึ่งเป็นผลผลิตอันล้ำค่ารุ่นแรกของวิทยาลัยน้อยๆ แห่งนี้ บราเดอร์สมควรจะได้ชื่อว่าเป็นน้องชายองค์หนึ่งของนักบุญเทเรซาแห่งพระกุมารเยซู

ด้วยความอาลัยรักและคิดถึงในคำภาวนาจากพี่น้องคณะภราดาคาร์เมไลท์ ประเทศไทย

หลุมฝังศพภราดาเทโอโดร์ เดอ เยซู ณ สุสานน้อยในสวนของอารามอวอง ฝรั่งเศส

ขอขอบพระคุณ

1. คุณพ่อปรีชา ยั่งยืน อธิการคณะคาร์เมไลท์ ประเทศไทย ที่เป็นผู้ริเริ่มและขอให้มาเซอร์ซีโมนาช่วยศึกษาค้นคว้าเรื่องเกี่ยวกับภราดาเทโอโดร์ เดอ เยซู

2. มาเซอร์ซีโมนา (สมศรี บุญอรุณรักษา) คณะคาร์เมไลท์ ฝรั่งเศส ที่ได้กรุณาศึกษาค้นคว้า รวบรวมเอกสารหลักฐานรูปภาพ ซึ่งหาได้ยากมากๆ อีกทั้งยังได้แปลจากภาษาฝรั่งเศสมาเป็นภาษาไทย หากมาเซอร์ไม่กรุณาเสียสละเวลาและทุ่มเทแรงกายแรงใจในการศึกษาค้นคว้า พวกเราคงไม่ได้ทราบเรื่องราวดีๆ ของภราดาเทโอโดร์ เดอ เยซู

3. บราเดอร์พิเชษฐ รุ่งลาวัลย์ ได้นำมาสรุป เรียบเรียงฉบับย่อสำหรับลงตีพิมพ์ในวารสาร

³ คำกล่าวของบราเดอร์เทโอโดร์ต่อคุณพ่อเจ้าคณะแขวง เมื่อวันที่ 3 กันยายน ค.ศ.1942

เทโอดอร์และเยราลโด

รูปครอบครัว เดอ เยซู จากซ้ายไปขวา
 แถวบน (ยืน) เออเยน, เลโอนาร์ต, โปลิน, ราอูล, ยอร์ช
 แถวกลาง (นั่งบนเก้าอี้) นางเคลมองติน และนายเฟรเดอริก
 แถวหน้า (นั่งที่พื้น) เยราลโดและเทโอดอร์

(หมวดจิตวิทยา)

พระวาจาของพระเจ้า ต่อการเยียวยาจิตใจ

พีรพัฒน์ ถวิลรัตน์

“พระเจ้าทรงเป็นแหล่งลี้ภัยและทรงเป็นพละกำลังสำหรับชาวเรา
เป็นความช่วยเหลือที่พร้อมเสมอในยามเดือดร้อน”
(สดด. 46:1)

ในมุมมองของมนุษย์ เราต่างมีความปรารถนาและความคาดหวัง ที่จะได้จะมีในสิ่งที่เราปรารถนาและคาดหวังไว้ภายในใจ เพราะถ้าได้รับตามที่คาดหวังไว้ เราย่อมพบพานความสุข ทว่าชีวิตของมนุษย์ไม่ได้โรยด้วยกลีบกุหลาบ เราไม่อาจกำหนดได้อย่างร้อยเปอร์เซ็นต์ว่า เราจะต้องได้สิ่งที่เรามุ่งหวังไว้อย่างแน่นอน

ความไม่แน่นอนจึงเป็นธรรมชาติอย่างหนึ่งของมนุษย์และสรรพสิ่ง ซึ่งมนุษย์ส่วนใหญ่ไม่ยอมให้เกิดความเปลี่ยนแปลงใดๆ ในชีวิต เรามักชินกับสิ่งที่เราเคยทำ เคยเป็น เคยได้รับ จนเราเชื่อว่า สิ่งต่างๆ เหล่านี้จะยังคงอยู่กับเราอย่างเดิมตลอดไป

นักจิตวิทยาการปรึกษา, รองผู้อำนวยการศูนย์ส่งเสริมและพัฒนางานวิชาการ วิทยาลัยแสงธรรม, อาจารย์พิเศษด้านจิตวิทยาในสถาบันอุดมศึกษา, วิทยากรฝึกอบรมและบรรยายด้าน Counseling Psychology, Spiritual Counseling, Family Counseling และ Self-empowerment

ความเปลี่ยนแปลงต่างๆ ที่เกิดขึ้นในชีวิต หลายครั้งส่งผลกระทบทางจิตใจต่อบุคคล จะมากหรือน้อยขึ้นอยู่กับ การปรับตัว และการยอมรับสิ่งที่เกิดขึ้นได้มากน้อยเพียงใด ถ้ายอมรับและปรับตัวไม่ได้ บุคคลย่อมมีความเครียด ความทุกข์ เกิดขึ้นภายในใจ และอาจส่งผลกระทบต่อสุขภาพทางกายในเวลาต่อมา

ความทุกข์ที่เกิดขึ้นภายในใจจนบุคคลไม่อาจจะหาทางแก้ไขด้วยตนเองได้ จำเป็นต้องได้รับการช่วยเหลือหรือรักษาเยียวยาจากนักวิชาชีพ ได้แก่ จิตแพทย์ หรือนักจิตวิทยาสาขาต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับเหตุปัจจัย ซึ่งเป็นเหตุแห่งทุกข์

นักจิตวิทยาการศึกษาเป็นนักวิชาชีพสาขาหนึ่ง ที่มีส่วนช่วยให้บุคคลก้าวข้ามความทุกข์ ในช่วงเวลาวิกฤติของชีวิต หรือในช่วงเวลาที่บุคคลกำลังสับสน วุ่นวายใจจนต้องแสวงหาคำตอบบางอย่างในท่ามกลางสถานการณ์ยุ่งยาก ที่จะช่วยให้เขาพ้นจากสภาพที่เรียกว่า “ปัญหา”

ปัญหาที่บุคคลมักจะมีมาหานักจิตวิทยาการศึกษาพอจะสรุปได้ว่า มักจะเป็นปัญหาที่ส่งผลให้บุคคลไม่สามารถดำเนินชีวิตได้อย่างปกติเช่นที่เคยเป็น ตัวอย่างปัญหาที่พบได้บ่อย ได้แก่ ปัญหาความสัมพันธ์กับคู่สมรส หรือบุคคลในครอบครัว ปัญหาการหย่าร้าง ปัญหาการสูญเสียบุคคลที่รัก (พ่อแม่ ปู่ย่า

ตายาย คู่สมรส ฯลฯ) ปัญหาการทำงาน ปัญหาด้านสุขภาพ ฯลฯ (Egan, 1998)

แม้ว่านักจิตวิทยาการศึกษาจะถูกฝึกฝนอบรมมาเพื่อช่วยเหลือบุคคลต่างๆ ที่กำลังประสบปัญหาในชีวิต แต่ด้วยความเป็นมนุษย์ที่ยังไม่สมบูรณ์แบบ นักจิตวิทยาการศึกษา ย่อมหลีกเลี่ยงไม่ได้จากความทุกข์ ที่อาจจะเข้ามาในชีวิต จนส่งผลให้ชีวิตขาดความสมดุล เผลอเช่นบุคคลทั่วไปในสังคม การไตร่ตรอง และทบทวนตนเองอยู่เสมอจึงเป็นเรื่องที่มีอาจจะเลยสำหรับนักจิตวิทยาการศึกษา ที่ต้องการจะรักษาความสมดุลของชีวิตควบคู่ไปกับการทำงานให้การช่วยเหลือบุคคลอื่น

เนื่องจากว่า การให้การปรึกษาเชิงจิตวิทยาเป็นกระบวนการเชิงพลวัต (dynamic process) ในการสำรวจปัญหาที่ผู้มาปรึกษา กำลังประสบ และมีส่วนร่วมอย่างเป็นระบบ ในการแสวงหาทางออกร่วมกันกับผู้มาปรึกษา (Henkelman & Paulson, 2006) การรับฟังเพื่อจะได้เข้าใจถึงโลกภายในของผู้มาปรึกษา เป็นกระบวนการหนึ่งที่มีความสำคัญอย่างยิ่ง ในการช่วยให้ผู้มาปรึกษาได้เข้าใจตนเอง รวมถึงการรับฟังความรู้สึกที่เกิดขึ้นภายในใจของนักจิตวิทยาการศึกษาเองในแต่ละขณะ ย่อมเอื้อให้เกิดการพัฒนาตนเองในการให้การปรึกษาเชิงจิตวิทยา ที่มีความละเอียดลึกซึ้งมากขึ้น

จากการศึกษาวิจัยของ Blando (2006) พบว่าการพูดถึงประเด็นที่เกี่ยวข้องกับศาสนาและชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณ มีส่วนช่วยให้นักจิตวิทยาการปรึกษาได้สนับสนุนให้ผู้มาปรึกษาได้ออกจากตนเองไปติดต่อสัมพันธ์กับผู้อื่น และเอื้อต่อการทำความดี นอกจากนี้ยังพบว่า นักจิตวิทยาการปรึกษาซึ่งรับรู้ถึงบทบาทของศาสนา ที่มีต่อชีวิตของผู้มาปรึกษาจะสามารถกระตุ้นให้เกิดผลดีต่อการเยียวยารักษา

ดังนั้น ในกระบวนการพัฒนาตนเอง อยู่เสมอของนักจิตวิทยาการปรึกษา จำเป็นต้องเกิดขึ้นอย่างต่อเนื่อง เพื่อการช่วยเหลือบุคคลที่มาขอความช่วยเหลือ และเพื่อฟื้นฟูจิตใจตนเอง หนึ่งในทางเลือกที่ดีคือการทบทวนไตร่ตรองชีวิตตนเอง และทบทวนไตร่ตรองการให้การปรึกษาที่ตนได้ทำกับผู้มาปรึกษา

การทบทวนไตร่ตรองชีวิตของตนเอง จะช่วยให้เรามีเวลาอยู่กับตนเองอย่างแท้จริง ทำให้เราได้ฟังเสียงภายในใจ ได้มองประสบการณ์ชีวิตในแต่ละวัน ในแต่ละขณะอย่างมีเหตุมีผล ตามความเป็นจริง เพื่อจะได้เข้าใจชีวิตและความหมายต่างๆ ที่อิงแอบอยู่ภายใต้แต่ละเหตุการณ์ที่เข้ามาในชีวิตของเราจนอาจจะส่งผลต่อการรับรู้โลกของเรา กล่าวคือ เราอาจจะไม่ยอมรับรู้โลกตามความเป็นจริง แต่อาจจะเลือกการรับรู้เฉพาะที่เรา

อยากจะรับรู้ และเฉยเมยต่อเหตุการณ์ที่เราไม่อาจยอมรับความจริงนั้นได้

ส่วนการทบทวนไตร่ตรองการให้การปรึกษา ที่ได้ทำกับผู้มาปรึกษาจะช่วยให้ นักจิตวิทยาการปรึกษาได้ย้อนมองกระบวนการต่างๆ ที่ได้ใช้ในการให้การปรึกษาเชิงจิตวิทยา ซึ่งจะช่วยให้การปรึกษาในครั้งต่อไปมีประสิทธิภาพเพิ่มมากขึ้น

สิ่งหนึ่งที่ผู้เขียนและเชื่อว่า นักจิตวิทยาการปรึกษาหลายๆ ท่านทำเป็นประจำคือการภาวนา การปฏิบัติศาสนกิจและการปฏิบัติธรรม เพื่อให้จิตมีความสงบนิ่ง ไม่หวั่นไหวง่าย สามารถมองเห็นทางออกของชีวิต และวางตนอย่างเหมาะสมต่อการทำหน้าที่ให้การปรึกษา ให้การเยียวยาจิตใจของผู้มารับการปรึกษา โดยเฉพาะการภาวนาและการรำพึงพระวาจาเป็นแนวทางปฏิบัติ ที่ช่วยให้เราเข้าใจถึงสัจธรรมต่างๆ ที่เข้ามาทางประสบการณ์ชีวิตในแต่ละวันได้ง่ายยิ่งขึ้น

ด้วยเหตุว่า ในพระคัมภีร์ไบเบิล เราจะพบข้อความมากมายซึ่งให้ข้อคิดที่สามารถนำไปใช้เป็นแนวทางปฏิบัติในชีวิตประจำวัน เช่น “จงฟังคำแนะนำและรับคำตักเตือน ท่านจะมีปรีชาในอนาคต” (สุภาษิตบทที่ 19 ข้อที่ 20 – Listen to counsel and accept discipline, that you may be wise the rest of your days.) หรือ

“จงร่วมยินดีกับผู้ที่ยินดี จงร้องให้กับผู้ที่ร้องไห้” (จดหมายถึงชาวโรมบทที่ 12 ข้อที่ 15) เป็นต้น หรือข้อความที่บ่งบอกถึงความจริงอันเป็นสัจธรรม เช่น “ต้นไม้พันธุ์ดีย่อมเกิดผลดี ต้นไม้พันธุ์ไม่ดีย่อมเกิดผลไม่ดี” (มัทธิวบทที่ 7 ข้อที่ 17) เป็นต้น

แม้ความจริงในพระคัมภีร์จะไม่ได้เอ่ยถึงทฤษฎีการให้การปรึกษาแบบรายบุคคล หรือแบบกลุ่ม แต่พระวาจาของพระเจ้าที่ปรากฏในพระคัมภีร์ได้แสดงให้เห็นถึงพระเมตตาและความรักยิ่งใหญ่ของพระองค์ในการให้อภัย เข้าใจและอดทนรอต่อการกลับตัวกลับใจของมนุษย์ อีกทั้งยังแสดงให้เห็นถึงความสัมพันธ์ระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์ และระหว่างมนุษย์กับมนุษย์ ซึ่งเป็นปัจจัยสำคัญประการหนึ่ง ที่ก่อให้เกิดสุขหรือทุกข์ขึ้นในใจของเรามนุษย์

พระคัมภีร์ยังแสดงให้เห็นถึงการที่พระเจ้าทรงส่งพระบุตรเข้ามาในโลก ทำให้ประวัติศาสตร์ของมนุษย์กลายเป็นประวัติศาสตร์แห่งความรอด ที่มีพระเจ้าอยู่ท่ามกลาง และร่วมทางเดินไปกับเราบนโลกใบนี้ พระเจ้าทรงแสดงให้เห็นถึงความรักอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ ที่ทรงมีต่อสิ่งสร้างอย่างเรามนุษย์ ทรงพร้อมที่จะช่วยให้เราพ้นจากสภาพบาป และกลับไปสู่อ้อมอกของพระองค์

หากเรามองที่องค์พระเยซูเจ้า เราจะพบว่าพระองค์ทรงเป็นแบบอย่างที่ดีของการ

เป็นบุคคลที่เข้าใจผู้อื่น เห็นอกเห็นใจมีเมตตา ในกรณีของหญิงที่กระทำผิดและถูกนำตัวมาให้พระองค์ทรงตัดสิน หากพระเยซูเจ้าทรงตัดสินตามกฎหมายบัญญัติ หญิงนั้นคงไม่อาจจะรักษาชีวิตของตนได้ แต่ด้วยความเข้าใจและเปี่ยมด้วยความเมตตา พระองค์ทรงให้คนที่ไม่มีบาปขว้างก้อนหินก่อนเป็นคนแรก (ยอห์นบทที่ 8 ข้อที่ 3-11) พระวาจาตอนนี้ทำให้เราต้องตระหนักอยู่เสมอว่าเราเองก็ทำผิดพลาดได้ เราไม่ได้ดีกว่าคนอื่น หรือสามารถยกตนอยู่เหนือผู้อื่น เราต้องไม่มองหาเศษฟางในนัยน์ตาผู้อื่น โดยไม่เห็นท่อนซุงในนัยน์ตาของเรา (เทียบมัทธิวบทที่ 7 ข้อที่ 3) หรือพระองค์ทรงเปิดโอกาสให้บรรดาศิษย์ได้พูดคุยทำความเข้าใจ โดยใช้คำถามปลายเปิด เช่น “ท่านล่ะว่าเราเป็นใคร” (มัทธิวบทที่ 16 ข้อที่ 15) เป็นการให้โอกาสผู้อื่นได้ซักถามในสิ่งที่สงสัย และพูดคุยทำความเข้าใจกัน

สำหรับนักจิตวิทยาการศึกษา คาทอลิก การได้อ่านและรำพึงพระวาจาของพระเจ้าเป็นประโยชน์อย่างยิ่ง ในการเสริมสร้างทัศนคติที่ดีต่อการทำหน้าที่นักจิตวิทยาการศึกษา ที่จะต้องวางตัวเป็นกลาง รับฟังปัญหาด้วยความเข้าใจ ในพฤติกรรมและบริบทสภาพแวดล้อมที่ก่อให้เกิดพฤติกรรมต่างๆ รวมถึงความรู้สึกที่เกิดขึ้นภายในใจของผู้มาปรึกษา ที่จะต้อง

ยอมรับความแตกต่างทั้งด้านบุคลิกภาพ ค่านิยมและพฤติกรรมระหว่างผู้มาปรึกษากับตนเองอย่างไม่มีเงื่อนไข ดังคำกล่าวของนักบุญเปาโลในบทจดหมายถึงชาวโครินธ์ ฉบับที่ 1 ที่กล่าวไว้ว่า “ข้าพเจ้าทำตนเป็นผู้อ่อนแอเพื่อชนะใจผู้อ่อนแอ ข้าพเจ้าเป็นทุกอย่างสำหรับทุกคน เพื่อข้าพเจ้าจะได้ใช้ทุกวิถีทางช่วยบางคนให้รอดพ้น” (1 โครินธ์ บทที่ 9 ข้อที่ 22)

พระวาจาของพระเจ้านอกจากเป็นชุมทรัพย์ทางปัญญาแล้ว ยังเป็นกำลังใจทำให้เราได้ตระหนักถึงการประทับอยู่ของพระเจ้าท่ามกลางเรา เป็นแหล่งหล่อเลี้ยงจิตวิญญาณและทำให้ชีวิตของเรามีความหวังเสมอ ดังพระวาจาที่ว่า “พระองค์ทรงส่งพระวาจามารักษาเรา พระองค์ทรงช่วยชีวิตของเราให้พ้นจากเหวลึก” (เพลงสดุดีที่ 107 ข้อที่ 20) อีกทั้งยังช่วยให้เกิดความเข้าใจผู้มาปรึกษาได้อย่างลึกซึ้งมากขึ้น (Muse, 1992; Maciak, 2002)

นอกจากนี้ หากเราอยู่บนพื้นฐานของความจริง เราจะพบว่าทั้งพระวาจาของพระเจ้าและจิตวิทยาต่างกล่าวถึงความจริง แม้จะเป็นความจริงในคนละระดับ กล่าวคือพระวาจาของพระเจ้าในพระคัมภีร์สื่อถึงความจริงที่ได้รับการไขแสดงจากพระเจ้า ทำให้เราเข้าใจถึงสัจธรรม อันเป็นความจริงที่ปฏิเสธไม่ได้ และเป็นความจริงที่ส่งผลถึงชีวิตฝ่ายจิตวิญญาณ (Spirituality) ขณะที่ความจริงของจิตวิทยาเป็นความจริงที่ผ่านการทดลองหรือพิสูจน์ จนเป็นที่ยอมรับว่าเป็นความจริง ที่ศึกษาเกี่ยวกับความคิด ความรู้สึกและพฤติกรรมของมนุษย์และสัตว์ ซึ่งความจริงนี้อาจจะเปลี่ยนแปลงได้ เมื่อมีการค้นพบความจริงใหม่ในอนาคต

ความจริงดังกล่าวแม้จะมีความแตกต่างกัน ทว่า ทั้งจากพระวาจาของพระเจ้าและจิตวิทยาต่างเป็นความรู้ที่เสริมซึ่งกันและกัน โดยจิตวิทยาเป็นความรู้ที่ช่วยให้เราเข้าใจพระวาจาอย่างเป็นระบบ และนำความเข้าใจนั้นไปประยุกต์ใช้ในการดำเนินชีวิตและการให้การปรึกษา เพื่อช่วยให้ผู้ให้การปรึกษาและผู้มารับการปรึกษา เข้าใจตนเอง เข้าใจผู้อื่น และมีความสัมพันธ์ที่ดีกับพระเจ้าเพิ่มมากขึ้น

- Blando, J. (2006). **Spirituality, religion, and counseling.** Counseling and Human Development, 39(2), 1.
- Egan, G. (1998). **The skilled helper.** Pacific Grove, CA: Brooks/Cole.
- Jones, J. W. (1996). **Religion and psychology in transition.** New Haven, CT: Yale University Press.
- Henkelman, J., & Paulson, B. (2006). **The client as expert: Researching hindering experiences in counseling.** Counseling Psychology Quarterly, 19(2), 139-150.
- Maciak, A. T. (2002). **A study of empathic ability and spirituality in graduate students undergoing clinical skills training.** Dissertation Abstracts International: Section B. Sciences and Engineering, 63(03), 1567.
- McCarron, J. (2004). **An Integration Of Biblical Principles In Counseling: Psychology Filtered Through Scripture.** (Master's thesis). Liberty University, Lynchburg, VA.
- Muse, J. S. (1992). **The effect of religious integration on therapist capacity for empathy among Christian candidates from several masters programs.** Dissertation Abstracts International: Section B. Sciences and Engineering, 53(06), 31.
- Myers, J. E., & Williard, K. (2003). **Integrating spirituality into counselor preparation: A developmental, Wellness approach.** Counseling and Values, 47, 142-15.

อัจฉรา สมแสงสรวง

สรุปลักษณะ: แอมะซอนที่รัก
(QUERIDA AMAZONIA)
สมณลิขิตเตือนใจหลังสมัชชาพระสังฆราช
ของสมเด็จพระสันตะปาปาฟรังซิส

1. เป็นเอกสารที่ออกมาหลังจากสมัชชาพระสังฆราชภูมิภาคแอมะซอน ซึ่งจัดขึ้นที่กรุงโรม เมื่อวันที่ 6-27 ตุลาคม 2019 และเป็นเอกสารที่มีไปถึงประชากรของพระเจ้าและผู้มีน้ำใจดีทุกท่าน
2. มีเนื้อหาทั้งสิ้น 111 ข้อ และมีโคลงกลอนปรากฏอยู่ในบางบท ที่พรรณนาเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อม และการดูแลสิ่งสร้างของคนพื้นเมือง
3. ต้องการกระตุ้นจิตสำนึกของผู้คนทั่วโลกให้สนใจห่วงใยแผ่นดินแอมะซอน (มิใช่เฉพาะชาวแอมะซอนเท่านั้น) ที่มีความอุดมสมบูรณ์ทั้งผืนป่าและแม่น้ำ และเต็มไปด้วยความลึกลับน่าศึกษา โดยขอเชิญให้ทุกคนได้ใช้สภาพความเป็นจริงของแอมะซอน เปรียบเทียบกับสภาพปัญหาสิ่งแวดล้อมและธรรมชาติที่กำลังปรากฏในพื้นที่ต่างๆ
4. นำเสนอความฝันต่อภูมิภาคแอมะซอน 4 เรื่อง ด้านสังคม วัฒนธรรม นิเวศวิทยา และพระศาสนจักรท้องถิ่น

5. ประเทศที่อยู่ในพื้นที่ภูมิภาคแอมะซอน ประกอบด้วย บราซิล โบลิเวีย โคลัมเบีย เอกวาดอร์ กายอานา เปรู ซูรินาม เวเนซุเอลา และเฟรนช์เกียนา

6. หมายเลขกำกับด้านหลังของย่อหน้าต่างๆ ต่อจากนี้ เป็นเลขกำกับหัวข้อในสมณลิขิตเตือนใจ แอมะซอนที่รัก ฉบับเต็ม

บทที่ 1 ความผ่นด้านสังคม

พ่อผ่นถึง... ภูมิภาคแอมะซอนที่ต่อสู้เพื่อสิทธิของคนจน คนเผ่าดั้งเดิม และพี่น้องชายหญิงของเราที่ต่ำต้อย ภูมิภาคที่เสียงของพวกเขาจะถูกได้ยิน และศักดิ์ศรีของพวกเขาได้รับการพัฒนาขึ้น

สถานการณ์ผู้คนถูกกดขี่

- ความผ่นด้านสังคม คือ ความต้องการที่จะให้ชาวแอมะซอน ซึ่งส่วนใหญ่เป็นคนยากจนได้มีชีวิตที่ดี มีความเป็นอยู่ที่ดีและการแก้ไขปัญหาเรื่องสิ่งแวดล้อม ต้องคำนึงเรื่องความยุติธรรมที่คนจนพึงได้รับ (8)
- ระบบนิเวศของภูมิภาคแอมะซอน กำลังถูกทำลายอย่างมาก จากการล่าอาณานิคมยุคใหม่... และการอ้างเรื่องการพัฒนาประเทศ โดยมีกฎหมายสนับสนุน เจ้าหน้าที่ระดับท้องถิ่นหนุนหลัง และนักการเมืองท้องถิ่นรู้

เห็นเป็นใจ เปิดโอกาสให้บริษัทข้ามชาติเข้าไปในถิ่นที่อยู่ของชาวแอมะซอน ในรูปของอุตสาหกรรมป่าไม้เหมืองแร่ ทั้งถูกกฎหมายและผิดกฎหมาย โครงการก่อสร้างไฟฟ้าพลังน้ำ โครงการขุดเจาะน้ำมัน การพัฒนาเส้นทางน้ำ ฯลฯ โดยใช้ความรุนแรงมิได้ให้ชาวบ้านมีส่วนร่วมตัดสินใจกำหนดวิถีชีวิตตนเอง... ในที่สุดผ่นป่า พืช ปลา และสิ่งต่างๆ ในภูมิภาคแอมะซอนถูกทำลายและสูญหาย ส่งผลต่อห่วงโซ่อาหาร และผู้คนต้องอพยพโยกย้ายออกจากในป่าเข้าสู่ชานเมือง มาเผชิญปัญหาความทุกข์ เป็นทาสรูปแบบใหม่ เช่นถูกบังคับใช้แรงงาน แสวงหาประโยชน์ทางเพศ ฯลฯ (9-14)

• เราจะชี้ขาดต่อหน้าความอยู่ดีมีธรรมไม่ได้ มโนธรรมสำนึกของเราต้องกระตุ้นให้เรารู้สึกโกรธ ต่อความทุกข์ยากที่ชาวแอมะซอนถูกกระทำทั้งในยุคอาณานิคมและในปัจจุบัน ที่มีชนพื้นเมืองถูกฆ่าตาย ถูกข่มขืน ถูกบังคับเป็นทาส ถูกใช้แรงงาน ฯลฯ ดังที่โมเสสเคยโกรธ พระเจ้าทรงกริ้วเมื่อเผชิญกับความอยู่ดีมีธรรม (15)

• อย่างไรก็ตาม เราต้องเอาชนะความโกรธแค้น ด้วยการหันมาสร้าง

เครือข่าย และร่วมกันทำงานพัฒนาอย่างรับผิดชอบ โดยไม่ทำลายสิ่งแวดล้อมและวัฒนธรรมของชาวบ้าน ทำเกษตรกรรมยั่งยืน ใช้พลังงานสะอาด และสนับสนุนการศึกษาที่เหมาะสมกับศักยภาพของชนพื้นเมือง/คนยากจน ที่สำคัญต้องการผู้นำทางการเมืองที่มีความสามารถ มีวิสัยทัศน์ในการพัฒนาที่ไม่เบียดขับให้ใครออกไปอยู่ชายขอบ (17)

- การปกป้องคนยากจนของบรรดามิชชันนารี ที่เข้าไปทำงานแพร่ธรรมในพื้นที่แอมะซอน จากการถูกระทำ ความรุนแรงในยุคล่าอาณานิคม ได้กลายเป็นที่มาของการออกกฎหมายคุ้มครองศักดิ์ศรีของชาวอินเดียนและพระสันตะปาปาฟรังซิส ทรงขอภัยต่อชาวแอมะซอนต่อการกระทำที่ผิดพลาดของมิชชันนารี ผู้ไม่อยู่เคียงข้างชนพื้นเมือง รวมทั้งอาชญากรรมต่างๆ ที่เกิดขึ้นในยุคล่าอาณานิคม (18-19)

- ชุมชนชาวแอมะซอน มีคุณลักษณะที่ผสมผสานเรื่องชีวิตทางสังคมและวัฒนธรรมอย่างเหนียวแน่น มีการแบ่งปันในทุกสิ่งทุกอย่าง มีการจัดสรรงานและรับผิดชอบร่วมกัน มีพิธีกรรมและการเฉลิมฉลอง

ที่สำคัญเป็นวิถีชีวิตที่สัมพันธ์กับธรรมชาติ ดังนั้นเมื่อถูกขับออกจากพื้นที่เข้าไปอยู่ในเมือง ถือเป็นการถูกถอนรากถอนโคนทางสังคมและวัฒนธรรม และการอพยพจากป่าลึกมิใช่การเสียสละอัตลักษณ์ความเป็นแอมะซอนเพื่อความสะดวกสบายของการพัฒนาสมัยใหม่ (21)

- พระสันตะปาปา ทรงประณามต้นตอของการทำลายชุมชนแอมะซอน มาจากความอ่อนแอทางศีลธรรม หรือการทุจริตที่แทรกซึมอยู่ในสถาบันต่างๆ ทั้งของรัฐ... และพระศาสนจักรท้องถิ่นเองก็นิ่งเงียบไม่ประณามความอยุติธรรมที่เกิดขึ้นกับชาวบ้าน เพราะเกรงจะไม่ได้รับเงินบริจาครายต่างๆ จากนักธุรกิจ นักการเมือง ซึ่งเป็นรูปแบบของสินบนชนิดหนึ่ง (24-25)

พื้นที่แอมะซอนเป็นพื้นที่แห่งการเสวนา

- สิ่งที่คุณภายนอกต้องเรียนรู้มากที่สุด ในการร่วมกันแก้ไขปัญหาทางสังคมของแอมะซอน คือต้องให้ความสำคัญต่อชาวแอมะซอนเป็นอันดับแรก ต้องเคารพพวกเขาในฐานะตัวละครเอก... หรือเป็นอีกคนหนึ่ง ที่เหมือนกับฉัน คนภายนอกเป็นเพียง “แขก” ที่ต้องฟังพวกเขาอย่าง

เคารพ พี่เขาเล่าถึงปัญหา ความหวัง ความกลัว และจินตนาการในชีวิต พวกเขา ทั้งส่วนตัวและต่อลูกหลาน... หากคนภายนอกจะเสนออะไร ต้องขออนุญาตจากพวกเขาก่อน มิใช่ยึดยึดความคิดเห็น และคริสตชนทุกคนต้องทำหน้าที่ของประกาศก ต้องช่วยให้เสียงของผู้ทุกข์ยากในแอมะซอนได้ดังออกไปในสังคมด้วย (26-27)

บทที่ 2 ความฝันด้านวัฒนธรรม

พอฝันถึง... ภูมิภาคแอมะซอนที่สามารถรักษาความร่ำรวยทางวัฒนธรรม อันโดดเด่นเอาไว้ ดินแดนที่ความงามของมนุษยชาติของเรา ส่องแสงฉายออกมา ด้วยรูปแบบแตกต่างหลากหลาย

ดินแดนแห่งความหลากหลาย

- ภูมิภาคแอมะซอน มีประชากรประมาณ 34 ล้านคน เป็นบ้านของชนพื้นเมืองมากกว่า 110 เผ่า ผู้ทำหน้าที่ดูแลชุมทรัพย์ของโลกกลุ่มสุดท้าย พวกเขามีอัตลักษณ์ทางวัฒนธรรม ที่สัมพันธ์ใกล้ชิดกับภูมิประเทศและสิ่งแวดล้อมธรรมชาติ พวกเขามีวิถีชีวิต โลกทัศน์ ภูมิปัญญา ผลงานทางศิลปะ วรรณกรรม ดนตรี บทกวี ที่ได้รับแรงบันดาลใจจาก

สายน้ำ ผืนป่า และชีวิตต่างๆ ที่อยู่ที่นี่ ความแตกต่างหลากหลายทางวัฒนธรรมในแต่ละกลุ่มชนพื้นเมือง ถือเป็นความงดงามที่พระเจ้าทรงสำแดง แต่พวกเขาถูกมองว่าเป็นคนป่าเถื่อนจากนักล่าอาณานิคมยุคหลังสมัยใหม่ (29, 32, 35)

เอาใจใส่ต่อรากเหง้า

- วัฒนธรรมบริโภคนิยม ที่มีกลไกเศรษฐกิจเป็นตัวกำกับ เป็นตัวการที่ทำลายความหลากหลายทางวัฒนธรรม และทำให้มนุษย์กลายเป็นวัตถุ คนหนุ่มสาวในภูมิภาคแอมะซอนเริ่มหลงติดกับความทันสมัย และเหินห่างจากรากเหง้าของตนเอง ซึ่งเป็นจุดกำเนิดถาวรของชีวิต ที่ช่วยให้คนเติบโตและสามารถเผชิญกับสิ่งท้าทายต่างๆ ได้ (33)

- ด้วยเหตุนี้ มีความพยายามที่จะรวบรวมเขียนบันทึกความทรงจำ ภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมที่สืบทอดจนถึงปัจจุบัน แต่เสี่ยงต่อการสูญหายไป และพระสันตะปาปาทรงสนับสนุนให้คนหนุ่มสาวรุ่นใหม่ เข้าไปหาผู้อาวุโส ไปพูดคุยและฟังผู้อาวุโสเล่าเรื่องชีวิตของพวกเขา ซึ่งการทำเช่นนี้ทำให้คนรุ่นใหม่ผู้เป็นลูกหลานที่อพยพเข้ามาอยู่ในเขตเมือง ได้ซึมซับเห็น

คุณค่า และวางแผนอัตลักษณ์ของ
พวกเขาเอง (34-35)

**การพบปะกันระหว่างวัฒนธรรม ดีกว่าการ
ยึดติดเฉพาะวัฒนธรรมตัวเอง**

- วัฒนธรรมของชนกลุ่มต่างๆ จะ
เสื่อมโทรมลงหากไม่มีการแลกเปลี่ยน
ไม่ผสมผสานหรือเอาแต่ปิดตัวเอง
และก็จะไม่สามารถปกป้องตนเอง
จากการถูกรุกรานจากอารยธรรม
ใหม่ๆ ดังนั้น ต้องมีการเสวนา พูดคุย
แบ่งปันระหว่างผู้ที่มีวัฒนธรรมต่าง
ต่างกัน การเสวนาจะเป็นสะพานช่วย
ให้แต่ละฝ่ายเห็นคุณค่าในอัตลักษณ์
ของตนเอง และช่วยให้วัฒนธรรมของ
พวกเขาเข้มแข็งขึ้น (37)

- เศรษฐกิจโลกาภิวัตน์ เป็นปัจจัย
ให้ผู้คนต้องอพยพโยกย้าย ส่งผลต่อ
ครอบครัวแตกสลาย แต่อย่างไรก็ดี
ต้องใช้ประโยชน์จากสื่อสารมวลชน
มาเป็นเครื่องมือนำเสนอภาษา และ
วัฒนธรรมของชนพื้นเมืองเอง และ
แนวคิดเรื่องคุณภาพชีวิตที่ดี ต้องไม่
ถูกกำหนดจากค่านิยมภายนอก หรือ
กระแสโลกาภิวัตน์ แต่มาจากภายใน
กลุ่มชน มาจากโลกทัศน์เชิงสัญลักษณ์
และขนบธรรมเนียมของพวกเขาเอง
(40)

บทที่ 3 ความฝันด้านนิเวศวิทยา

พ่อฝันถึง... ภูมิภาคแอมะซอนที่
สามารถรักษาความงดงามของธรรมชาติ
และสรรพชีวิตอันอุดมสมบูรณ์ตามแม่น้ำ
และผืนป่า ไว้ได้อย่างมากมายจนน่าอัศจรรย์

นิเวศธรรมชาติ สัมพันธ์กับนิเวศมนุษย์

- พระเยซูคริสต์ทรงเป็นบุคคลแรก
ที่สอนให้มนุษย์ดูแลเอาใจใส่ต่อพี่น้อง
ชายหญิง และธรรมชาติ สิ่งแวดล้อม
เราไม่สามารถพูดถึงปัญหาระบบนิเวศ
เพียงอย่างเดียว โดยไม่พูดถึงมนุษย์
... ที่ดิน ป่าไม้ ไม่ใช่แหล่งสำหรับ

**การแสวงหาผลประโยชน์ แต่เป็น
บ้านของสิ่งมีชีวิตต่างๆ ที่สัมพันธ์
กัน และสัมพันธ์กับมนุษย์ด้วย...**

บรรพบุรุษชาวแอมะซอนมีชีวิตที่
สัมพันธ์ใกล้ชิดและเคารพต่อธรรมชาติ
สิ่งแวดล้อมและมีคำสอนว่า หากล่วง
ละเมิดต่อธรรมชาติก็เท่ากับว่าละเมิด
ต่อบรรพบุรุษ ต่อพี่น้อง และต่อ
สิ่งสร้างและพระเจ้าสูงสุด รวมทั้ง
เป็นการละเมิดต่ออนาคตที่จำนองไว้
(41-42)

- ในภูมิภาคแอมะซอน แม่น้ำถือว่าเป็น
เทพีของชาวแอมะซอน แม่น้ำ
เป็นเส้นเลือดของทุกชีวิต เป็นกระดูก
สันหลังที่ยึดโยงผู้คนที่อยู่ที่นี่เข้าด้วย
กัน แม้จะแตกต่างหลากหลายด้วย

วัฒนธรรมและภาษา... สมดุลของโลก ขึ้นอยู่กับความสมบูรณ์ของแอมะซอน ป่าดิบชื้นทำหน้าที่กรองก๊าซคาร์บอน ไดออกไซด์ และช่วยป้องกันโลกร้อน และยังเป็นแหล่งของพืชสมุนไพรและ แหล่งอาหารของมนุษย์ รวมทั้งมีระบบ นิเวศที่เหมาะสมและเอื้อต่อการสืบ สายพันธุ์ของสิ่งมีชีวิตต่างๆ (43, 45, 48, 49)

การพัฒนาที่ยั่งยืน

- การแสวงหาผลประโยชน์ (โภค ทรัพย์) ของคนรวยไม่กี่คน/บริษัท ข้ามชาติ ได้ทำลายสิ่งแวดล้อมที่เป็น ‘บ้าน ของภูมิภาคแอมะซอน... และ ทำให้สิ่งมีชีวิตที่สูญพันธุ์ไปจำนวนมาก ไม่มีโอกาสถวายเกียรติแด่พระเจ้าได้ และลูกหลานของเราก็ไม่มีได้เห็นอีก ต่อไป (48, 54)
- การแก้ไขปัญหแอมะซอน ต้องมา จากการลงมือกระทำอย่างจริงจังของ แต่ละประเทศที่อยู่บริเวณแอมะซอน ทั้งหมด รวมทั้งหน่วยงานระหว่าง ประเทศและองค์กรภาคประชาสังคม ต้องมีกฎหมายที่ให้หลักประกันต่อ การปกป้องระบบนิเวศ และต้องผนวก เอาความรู้ดั้งเดิม ภูมิปัญญาของ บรรพบุรุษเข้ากับวิทยาการสมัยใหม่ เพื่อว่าวิถีชีวิตที่ยึดโยงกับธรรมชาติ

และการดูแลรักษาสิ่งแวดล้อม และ อัตลักษณ์ของชาวแอมะซอน จะไม่ ถูกกลบเลือนไป... นอกจากนี้ ก่อนที่จะ มีโครงการใดๆ ในพื้นที่แอมะซอน ชาวบ้านที่อาศัยอยู่ในพื้นที่ ต้องได้รับ ทราบข้อมูลเกี่ยวกับโครงการต่างๆ และผลกระทบที่อาจจะเกิดขึ้นต่อ ชุมชน และมีสิทธิในการระงับหรือมี ส่วนร่วมในการเสนอทางเลือกอื่นๆ ที่ เหมาะสม (51-52)

เสียงเรียกร้องเพื่อการไตร่ตรอง

- พระสันตะปาปาฟรังซิสทรงเปรียบ เทียบถึงเสียงเรียกของแอมะซอนที่มี ต่อเรา เป็นเหมือนเสียงเรียกร้องของ ประชากรอิสราเอลในอียิปต์ ที่มีต่อ พระเจ้า ในคราวที่พวกเขาประสบ ความทุกข์ยากในถิ่นทุรกันดาร และ คำร้องขออิสราภาพของพวกเขาถูก ปฏิเสธ ... ทุกวันนี้ ด้วยวิถีชีวิตแบบ บริโภคนิยม ทำให้จิตใจของคนว่าวุ่น มโนธรรมอ่อนแอ มองเรื่องต่างๆ อย่างผิวเผิน ไม่ได้สนใจว่ามีอะไรเกิด ขึ้น หรือคิดว่าปัญหาที่เกิดขึ้นไม่ได้ เกี่ยวข้องอะไรกับฉัน (52-53)
- พร้อมกันนี้ พระองค์ทรงใช้บท ภาวนาสรรเสริญของนักบุญฟรังซิส อัสซีซีมาไตร่ตรองถึงความงดงาม และความอุดมสมบูรณ์ของธรรมชาติ

ป่าไม้ แม่น้ำ และสรรพชีวิตต่างๆ ในพื้นที่แอมะซอน ล้วนมาจากความรักของพระเจ้า และทุกคนผู้มีความเชื่อสามารถสัมผัสการประทับอยู่ของพระเจ้าในสิ่งต่างๆ ที่นั่น (56-57)

- ที่สุด พระสันตะปาปาเสนอ การศึกษาเชิงนิเวศ เป็นทางออกที่สำคัญที่จะช่วยให้คนได้เข้าใจถึงความเป็นจริงที่กำลังเกิดขึ้นจากบริโภคนิยม และวัฒนธรรมทิ้งขว้าง และมุ่งปรับเปลี่ยนพฤติกรรม เพื่อลดการทำร้ายสิ่งแวดล้อม ด้วยการดำเนินชีวิตอย่างพอเพียง พึงพอใจกับความเรียบง่าย เคารพกันและกัน ไม่วิตกกังวล และเอาใจใส่ เป็นพี่น้องกันมากขึ้น เพราะหากไม่มีการแก้ไขอุปนิสัย วิกฤตทางระบบนิเวศ ก็เลวร้ายพอๆ กับวิกฤตทางสังคม (58-59)

บทที่ 4 ความฝันของพระศาสนจักร

พอฝันถึงชุมชนคริสตชนที่มีความมุ่งมั่นเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ เป็นชีวิตและเลือดเนื้อในภูมิภาคแอมะซอน และทำให้พระศาสนจักรมีโฉมหน้าใหม่ด้วยคุณลักษณะของแอมะซอน การพัฒนาพระศาสนจักรด้วยโฉมหน้าแอมะซอน

- พระศาสนจักรในลาตินอเมริกาได้ร่วมเดินเคียงข้างประชาชนในภูมิภาค

แอมะซอน เห็นได้จาก การประชุมสภาพระสังฆราชที่เมืองเมเดยิน ประเทศบราซิล (1968), ซานตาเรม ประเทศบราซิล (1972), ปวยบลา ประเทศเม็กซิโก (1979), ซานโต โดมิงโก ประเทศโดมินิกัน (1992) และอาปาเรซิด้า ประเทศบราซิล (2007) (61)

- แม้ว่ามืองค์กรต่างๆ พยายามทำงานช่วยเหลือภูมิภาคแอมะซอน แต่การทำงานเคียงข้างคนยากจนต้องมีความเชื่อของพระวรสาร และประกาศข่าวดีเรื่องพระเยซูเจ้าผู้ทรงรักทุกคนอย่างไร้ขอบเขต ยอมตายเพื่อเรา และกลับคืนพระชนมชีพมาในชีวิตเรา ซึ่งเป็นแก่นสาระแห่งความรอดพ้น และการเจริญชีวิตด้วยการปฏิบัติบัญญัติเอกแห่งความรักนี้ เป็นเครื่องหมายว่าเราเป็นศิษย์พระคริสต์ ... พระสันตะปาปาทรงเตือน หากพระศาสนจักรในแอมะซอนไม่ประกาศข้อความเชื่อเรื่องพระเยซูเจ้าและบัญญัติเอกเรื่องความรักของพระองค์ พระศาสนจักรก็เป็นเพียงองค์กรเอกชนธรรมดาๆ องค์กรหนึ่ง (64-65)

- ในพื้นที่แอมะซอน การทำงานประกาศข่าวดีของพระศาสนจักรต้องเป็นไปในลักษณะที่นำพระวรสารปรับ

เข้ากับความเป็นจริงของชีวิตผู้คนที่นี่ โดยอาศัยกระบวนการเรียนรู้ทำความเข้าใจถึงประวัติศาสตร์ของชนพื้นเมือง รับฟังภูมิปัญญาของบรรพบุรุษผ่านการถ่ายทอดจากผู้อาวุโส ค้นหาภูมิปัญญาและคุณค่าที่ฝังงมในวัฒนธรรมของชนพื้นเมือง รวมทั้งศึกษาความเป็นจริงที่กำลังเกิดขึ้น และไตร่ตรองทุกสิ่งที่ได้รับ ด้วยแสงสว่างแห่งพระวรสาร... และธรรมประเพณีที่แท้จริงของพระศาสนจักรเป็นดังรากของต้นไม้ที่เติบโตอย่างต่อเนื่อง มากกว่าสิ่งที่เก่าเก็บ ที่ซ่อนอยู่ในพิพิธภัณฑ์ (66)

- ตลอดประวัติศาสตร์ของศาสนาคริสต์ มีการปรับรูปแบบทางวัฒนธรรมอย่างต่อเนื่อง (พระศาสนจักรในสมัยอาณาจักรกรีก-โรมัน มีศัพท์ภาษากรีกที่ปรากฏในข้อคำสอนคริสตชนจำนวนมาก) และพระสันตะปาปายอห์นปอลที่ 2 ก็ทรงกล่าวไว้ว่า การประกาศข่าวดีโดยนำพระวรสารปรับเข้ากับวัฒนธรรมต่างๆ นั้น เป็นพันธกิจที่อาจจะไม่ราบรื่นนัก แต่นี่เป็นหนทางที่จำเป็นที่พระศาสนจักรต้องมุ่งมั่นที่จะต้องเดินไป (69)

การนำข่าวดีแห่งพระวรสารปรับเข้ากับวัฒนธรรมท้องถิ่น

- การนำข่าวดีแห่งพระวรสารปรับเข้ากับวัฒนธรรมท้องถิ่น ให้ผลลัพธ์ 2 เส้นทางแห่งการเสวนาระหว่างวัฒนธรรม เส้นทางแรกเมื่อชุมชนชนพื้นเมืองที่รับการประกาศข่าวดีวัฒนธรรมของชุมชนนั้นก็มีความรู้และมีชีวิตชีวาด้วยการทำงานของพระจิต เส้นทางที่สองพระศาสนจักรเองก็ได้ค้นพบสิ่งที่พระจิตทรงทำงานอยู่ก่อนแล้วในวัฒนธรรมของชนพื้นเมือง ซึ่งก็คือภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมหรือเมล็ดพันธุ์แห่งพระวณะ (อ้าง Justine Martyr) ทั้งนี้ มิซซันนารีผู้เข้าไปทำงานในชุมชนพื้นเมืองต้องไม่นำวัฒนธรรมที่ตนเติบโต (วัฒนธรรมตะวันตก) ไปมีอิทธิพลต่อชนพื้นเมือง... แต่การทำงานกับชนพื้นเมืองควรถือเป็นเวทีแห่งการเสวนาแลกเปลี่ยนวัฒนธรรมระหว่างผู้ประกาศข่าวดีและชนพื้นเมือง และช่วยมิให้ชนพื้นเมืองถูกครอบงำจากลัทธิล่าอาณานิคมยุคใหม่ (68-69)

- คุณลักษณะทางวัฒนธรรมของชาวแอมะซอนที่เอื้อต่องานประกาศข่าวดี อาทิ การเปิดรับต่อกิจการของพระเจ้า ความสำนึกถึงคุณค่าต่อผลผลิตของผืนดิน เคารพชีวิตมนุษย์ว่าศักดิ์สิทธิ์ ความผูกพันต่อครอบครัว ความ

เป็นหนึ่งในเดียวกันและความรับผิดชอบ
ร่วมกันต่อการทำงาน การแบ่งปันกัน
การอธิษฐานนมัสการ ความเชื่อและ
ชีวิตหลังความตาย..พึงพอใจกับสิ่ง
เล็กน้อย ไม่ทำลายสิ่งต่างๆ โดยไม่
จำเป็น และยอมรับสิ่งแวดล้อมมีมิติ
ของความเป็นแม่ ที่โอบอุ้มทุกชีวิต
และดูแลอย่างอ่อนโยน (70-71)

ผลงานงานพัฒนาสังคม และจิตวิญญาณใน งานประกาศข่าวดี

- นอกจากนี้ ผู้ประกาศข่าวดีใน
พื้นที่แอมะซอนต้องบูรณาการงาน
พัฒนา งานปกป้องสิทธิชนพื้นเมือง
ควบคู่ไปกับการงานด้านจิตวิญญาณ เพื่อ
ช่วยให้มนุษย์สามารถดำรงชีวิตอย่าง
สมบูรณ์ (76)

ไตร่ตรองความศักดิ์สิทธิ์ของแอมะซอน

- พระสันตะปาปาทรงให้ความ
กระจ่างต่อประเด็นรูปปั้นผู้หญิง
ตั้งครรรค์ (เทพี Pachamama) ที่ถูก
นำมาแสดงระหว่างสมัชชาว่า วิถี
ปฏิบัติทางศาสนาหรือความศรัทธา
ท้องถิ่น ที่ถ่ายทอดจากรุ่นสู่รุ่นใน
ชุมชน รวมทั้งรูปสัญลักษณ์บางอย่าง
ของชนพื้นเมือง ที่ไม่ได้เป็นรูปเคารพ
บูชา นั่น ถือเป็นเครื่องหมายสำคัญ
ทางจิตวิญญาณของชนพื้นเมือง ซึ่ง
มีศูนย์กลางอยู่ที่พระเจ้าเช่นกัน และ

ช่วยกระชับความสัมพันธ์ฉันพี่น้อง
ในชุมชน ดังนั้น ไม่ควรด่วนตัดสิน
สิ่งที่เป็นอยู่ในวิถีความเชื่อชุมชนว่า
เป็นเรื่องไสยศาสตร์ หรือลัทธินอก
ศาสนา... นอกจากนี้ พระสันตะปาปา
ยังสนับสนุนให้ปรับประยุกต์บทเพลง
การเต้นรำ พิธีกรรม และการแสดง
ออกเชิงสัญลักษณ์ของชนพื้นเมือง
เป็นองค์ประกอบของพิธีกรรมทาง
ศาสนา ตามจุดมุ่งหมายของสังคายนา
วาติกันครั้งที่สอง (78, 79, 82)

ความเข้าใจเรื่องศีลศักดิ์สิทธิ์

- ทรงยืนยันสิ่งที่เคยกล่าวไว้ในสมณ
สาสน์ Laudato Si ว่าศีลศักดิ์สิทธิ์
เป็นเครื่องมือที่เชื่อมสัมพันธ์ระหว่าง
พระพรหมทานของพระเจ้ากับสิ่ง
สร้างทั้งมวลให้เป็นหนึ่งเดียวกัน
ด้วยเหตุนี้ศีลศักดิ์สิทธิ์ต้องเป็นแรง
บันดาลใจให้ทุกคน ใส่ใจต่อปัญหา
สิ่งแวดล้อม และลงมือกระทำเพื่อ
ฟื้นฟูสิ่งแวดล้อมอย่างจริงจัง (81-82)
- นอกจากนี้ ศีลศักดิ์สิทธิ์ยังเผย
แสดงและสื่อสารถึงพระเมตตาของ
พระเจ้าต่อมนุษย์ ทั้งเพื่อการเยียวยา
รักษา และเสริมพลังเข้มแข็งให้ทุก
คน ทรงเรียกร้องสมาชิกพระศาสน
จักรทำงานอภิบาลกับคนยากจน ด้วย
ความเห็นอกเห็นใจ ปลอดภัยและ

ยอมรับมากกว่าที่จะยึดติดกับกฎระเบียบที่เคร่งครัดจนกีดกันหรือเป็นอุปสรรคทำให้คนยากจน รู้สึกว่าพวกเขาถูกตัดสิน และถูกทอดทิ้งจากพระศาสนจักร และไม่สามารถเข้าถึงศีลศักดิ์สิทธิ์ได้ และในที่สุด คนเหล่านั้นก็ถูกละทิ้งจากพระศาสนจักรไป (84)

ศาสนบริการ

- ด้วยความกว้างใหญ่ของพื้นที่แอมะซอนยากต่อการเข้าถึง บางแห่งก็ปิดตัวเอง และยังมีแตกต่างกันทางวัฒนธรรม และมีปัญหาทางสังคมรวมทั้งชุมชนคริสตชนจำนวนมากไม่มีโอกาสร่วมพิธีบูชาขอบพระคุณในวันอาทิตย์มานานมากแล้ว นี่เป็นสิ่งท้าทายงานอภิบาลของพระศาสนจักร (85-86)
- พระสันตะปาปาทรงยืนยันว่าเป็นพระสงฆ์เท่านั้น ผู้เป็นตัวแทนของพระคริสตเจ้า ที่เป็นประธานในพิธีบูชาขอบพระคุณ และโปรดศีลอภัยบาป และหน้าที่นี้มอบหมายคนอื่นทำแทนไม่ได้.. พระองค์เสนอให้มีการปรับปรุงเนื้อหาและกระบวนการอบรมชีวิตสงฆ์ อย่างต่อเนื่องและให้สอดคล้องแต่ละบริบท เพื่อได้มาซึ่งพระสงฆ์ที่ทำงานอภิบาลด้วยหัวใจที่เมตตา รักและสายตาแห่งการเข้าใจความทุกข์ยากของผู้อื่น (87, 90)

- พระศาสนจักรของชาวแอมะซอนจำเป็นต้องอาศัยพลังของฆราวาส และควรส่งเสริมบทบาทฆราวาสอย่างชัดเจน เพราะพวกเขาอุทิศตัวทำงานประกาศข่าวดี สอนคำสอน มีทักษะในการทำงานกับชุมชน และประกอบศีลศักดิ์สิทธิ์และส่งเสริมความศรัทธาของชาวบ้านได้ (กล่าวอีกนัยหนึ่งคือฆราวาสครูคำสอน) และทรงเรียกร้องให้มีหลักสูตรพัฒนาศักยภาพบรรดาฆราวาสอย่างต่อเนื่อง (89, 93, 94)
- ที่สุดพระสันตะปาปาทรงเรียกร้องต่อพระศาสนจักรในภูมิภาคแอมะซอนให้พิจารณาถึงงานธรรมทูตเพื่อผู้อพยพจากสถานการณ์ผู้อพยพจากพื้นที่ป่าแอมะซอน เข้ามาสู่ชานเมืองใหญ่ต่างๆ และเสี่ยงต่อการถูกละเมิด ถูกใช้เป็นเหยื่อทางเพศ และการค้ามนุษย์ อันเป็นปัญหาของสังคมเมือง (98)

บทบาทที่เข้มแข็งของผู้หญิง

- เนื่องจากมีประเด็นเรียกร้องการบวชผู้หญิง พระสันตะปาปามีได้กล่าวถึงในเอกสารชิ้นนี้โดยตรง แต่ทรงให้ข้อสังเกตว่า ไม่ควรตกอยู่ในความคิดเพียงการบวชผู้หญิงจะทำให้ผู้หญิงได้รับสถานะและมีส่วนร่วมในศาสนจักรมากขึ้น ทั้งนี้เป็นพระประสงค์ของพระเจ้าที่ทรงสร้างมนุษย์ ผ่านทาง

ใบหน้าของมนุษย์ทั้งสอง คือผ่านทางพระบุตรผู้ลงมาบังเกิดเป็นมนุษย์และผ่านทางพระแม่มารีย์ และผู้ชายผู้ได้รับศีลบวชเป็นพระสงฆ์ เป็นผู้แทนพระคริสต์ ผู้เป็นเจ้าบ่าวของพระศาสนจักร เป็นประธานพิธีบูชาขอบพระคุณ ส่วนผู้หญิงสามารถใช้บทบาทหน้าที่ต่างๆ ตามแบบฉบับของพระแม่มารีย์ผู้เต็มไปด้วยพระพร มีความนุ่มนวล เรียบง่ายแต่เข้มแข็งในการทำงานประกาศข่าวดี และพระสันตะปาปาทรงยอมรับว่าพระศาสนจักรแห่งภูมิภาคแอมะซอนดำรงอยู่ในความเชื่อมาได้ แม้ไม่มีพระสงฆ์ จากการอุทิศตนของผู้หญิงที่ทำงานในแบบฉบับของเธอ ซึ่งหากปราศจากการทำงานของผู้หญิงชุมชนคริสตชนในแอมะซอนจะพังทลายลง (99 -101)

- บรรดาพระสังฆราชในภูมิภาคแอมะซอน ควรมีการมอบตำแหน่งอย่างเป็นทางการแก่ผู้หญิงที่อุทิศตนต่องานบริการรับใช้ในนามพระศาสนจักร เพื่อเป็นเครื่องหมายแสดงว่าพระศาสนจักรเดินเคียงข้าง ยอมรับและสนับสนุนบรรดาผู้หญิงที่ทำงานเพื่อชุมชนชนพื้นเมือง (103)

- พระสันตะปาปาเชื่อว่าการตอบสนองต่อปัญหาที่เกิดขึ้นในศาสนจักร

(เช่นการถกเถียงเกี่ยวกับสังฆานุกรหญิง และชายที่แต่งงานแล้วสามารถบวชเป็นพระสงฆ์) จะได้รับการแก้ไขอย่างดีที่สุด โดยก้าวข้ามความขัดแย้งและค้นหาวิธีอื่นที่ดีกว่า พระองค์ไม่ต้องการให้ฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งชนะและอีกฝ่ายแพ้ และการแก้ไขปัญหานี้อาจจะไม่เกิดขึ้นในช่วงข้ามคืน และดูเหมือนว่าเป็นไปไม่ได้ “แต่กับพระเจ้าทุกสิ่งเป็นไปได้” (มธ 19:26) (104)

- ที่สุดความร่วมมือระหว่างคริสตศาสนิกชนและระหว่างศาสนาเป็นเครื่องมือที่สำคัญในการหลอมรวมความเป็นหนึ่งเดียวกัน และเสริมพลังทางจิตวิญญาณแก่ผู้ที่ตั้งใจทำงานเพื่อประชาชนในภูมิภาคแอมะซอนให้เดินไปในหนทางแห่งการปฏิบัติความรักและต่อสู้เพื่อความยุติธรรมซึ่งเป็นพันธกิจในงานร่วมสร้างพระอาณาจักรของพระเจ้าให้เป็นจริงในโลกนี้ (106-110)

มอบความไว้วางใจต่อแม่พระ

- พระสันตะปาปาฟรังซิสสรุป Querida Amazonia ด้วยการอธิษฐานวิงวอนและมอบความไว้วางใจต่อพระนางมารีย์ผู้เป็นมารดาของทุกคน และเป็นมารดาของชนพื้นเมืองแอมะซอนด้วย (111)

วารสารแสงธรรมปริทัศน์

ใบสมัครสมาชิก/ต่ออายุสมาชิก/ยกเลิกสมาชิก/เปลี่ยนที่อยู่

ข้าพเจ้า บาทหลวง/ภคินี/นาย/นาง/นางสาว.....มีความจำนง

() 1.สมัครสมาชิกใหม่ ในนาม () องค์การ (โปรดระบุชื่อ).....

() บุคคล (โปรดระบุชื่อ).....

โดยเริ่มตั้งแต่ ปี พ.ศ..... (หรือ ปีที่..... ฉบับที่.....) (ปีละ 3 ฉบับ อัตราค่าสมาชิก ปีละ 300 บาท)

ที่อยู่ในการจัดส่งวารสาร เลขที่.....วัด/โรงเรียน.....

ถนน.....ซอย.....แขวง/ตำบล.....

เขต/อำเภอ.....จังหวัด.....รหัสไปรษณีย์.....

โทรศัพท์.....มือถือ.....โทรสาร.....

() 2.ต่ออายุสมาชิก หมายเลข.....ปี พ.ศ. (หรือ ปีที่).....

() 3.ยกเลิกการเป็นสมาชิก หมายเลข.....ตั้งแต่ปี พ.ศ. (หรือ ปีที่).....

() 4.เปลี่ยนที่อยู่ในการจัดส่งวารสาร ของ.....สมาชิกเลขที่.....

เป็นดังนี้ เลขที่.....วัด/โรงเรียน.....

ถนน.....ซอย.....แขวง/ตำบล.....

เขต/อำเภอ.....จังหวัด.....รหัสไปรษณีย์.....

โทรศัพท์.....มือถือ.....โทรสาร.....

() 5.สมทบทุนในการจัดพิมพ์วารสารแสงธรรมปริทัศน์ ปีที่.....ฉบับที่.....(หากต้องการระบุปี/ฉบับ)

พร้อมกันนี้ ขอส่งเงินค่า () สมาชิกใหม่ () ต่ออายุสมาชิกใหม่

() ยอดค้างชำระค่าสมาชิก () สมทบทุน

เป็นจำนวนเงิน.....บาท (.....)

โดยช่องทาง

() เงินสด

() โอนเข้าบัญชี ธนาคารไทยพาณิชย์ จำกัด (มหาชน) สาขาเทสโก้ โลตัส สามพราน นครปฐม

บัญชีเงินฝาก ออมทรัพย์ ชื่อบัญชี นายอภิสิทธิ์ ฤกษ์เจริญ เลขที่บัญชี 403-613134-4

โดยกรุณาส่งสำเนาใบนำเข้าบัญชี (Pay-in-Slip) พร้อมระบุ ชื่อ-ชื่อสกุลและหมายเลขสมาชิก

(ถ้ามี) มาทางโทรสาร หรือ โทร.แจ้งการนำเงินเข้าบัญชีมาที่ ฝ่ายจัดทำวารสารแสงธรรมปริทัศน์

ลงชื่อ.....ผู้สมัครสมาชิก

วันที่...../...../.....